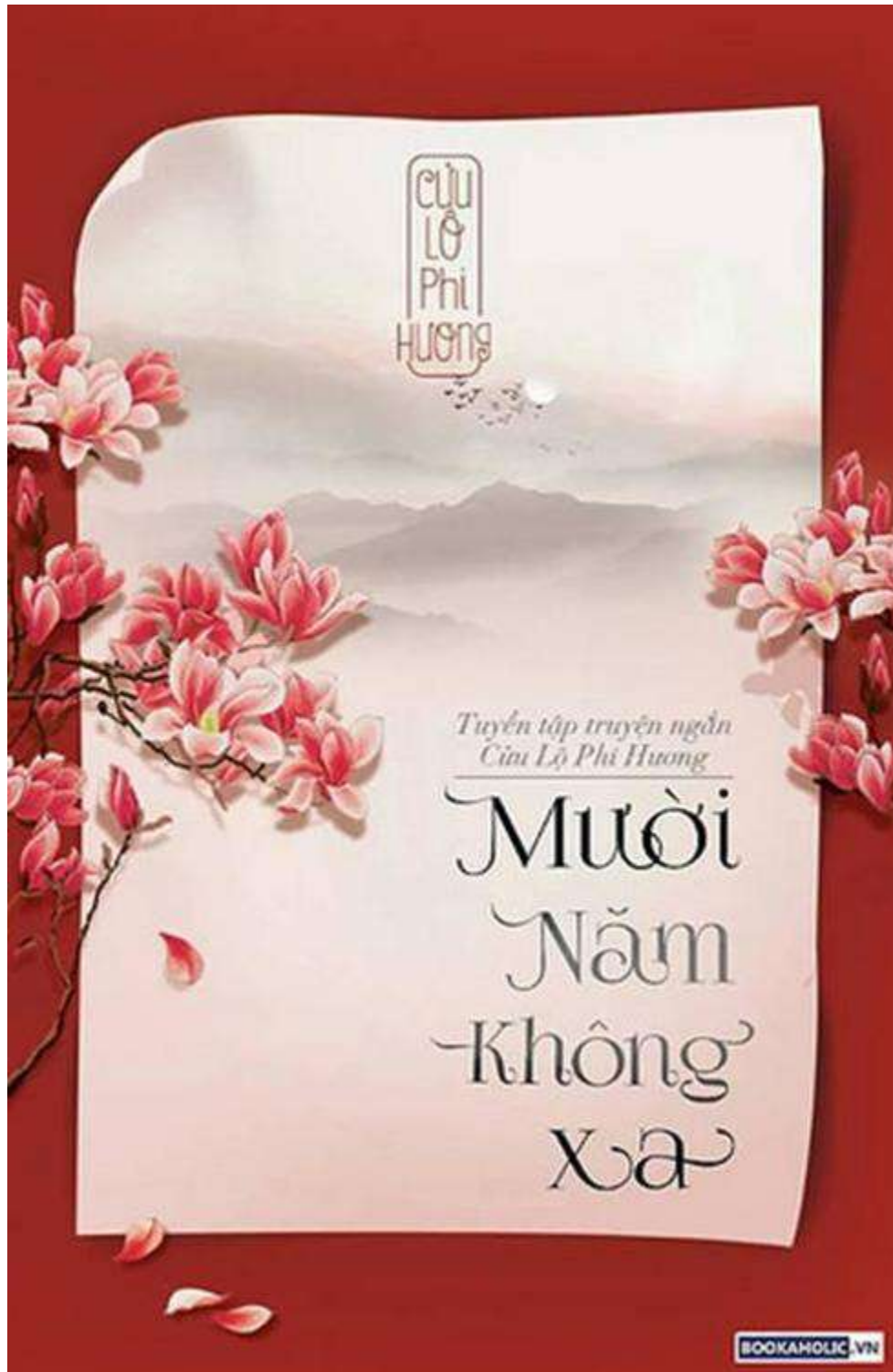

CỦU
LỘ
PHI
HUƠNG

*Tuyển tập truyện ngắn
Cửu Lộ Phi Hương*

Mười Năm Không Xưa

Mười năm không xa

Mười năm không xa

Tác giả: Cửu Lộ Phi Hương

Người dịch: Lan Phương

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 01/09/2014

Giá bìa: 99,000 VND

Nhà xuất bản: Lao Động

Đơn vị phát hành: PavicoBooks

Chụp pic: chubbycheeks

Type

Heidi: 1-3
ha vong: 4-7
Leptolida: 8-hết

Beta: Tang Tử

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu

Nếu ví tình yêu như một bản nhạc, thì tuyển tập truyện ngắn “Mười Năm Không Xa” chính là những khúc nhạc tình yêu giàu thanh điệu: Khi nhẹ nhàng sâu lắng, lúc lại da diết ám ảnh, vừa ngọt ngào hạnh phúc, lại vừa khắc khoải buổi chia ly.

Hạnh phúc không dễ kiếm tìm, trên nẻo đường đời, có những người đi ngang qua rồi chìm vào kí ức, nhưng có những người lại in mãi hình bóng họ trong con tim yêu say đắm của ta.

1. Tựa như chỉ một lần nghe chàng trai trẻ Cốc Ngôn diễn thuyết thì hình ảnh anh đã nhẹ nhàng bước vào trái tim cô gái nhỏ Khúc Tích kia.

Yêu ai đó một lần, xa ai đó một ngày, gần ai đó một phút và quên ai đó một giây là niềm hạnh phúc của riêng ta.

2. Tựa như sự hy sinh và tình yêu thủy chung tha thiết từ buổi đầu gặp gỡ của nàng Tang Ca trong truyện ngắn “Tang Ca”:

Nhặt cách hoa đào xếp thành trái tim thỏn thức

Gửi tặng cho chàng nguyện trao trọn hết nhớ thương

3. Hãy yêu, để được cảm nhận tình yêu một cách trọn vẹn như Trình Y Nhiên trong truyện “Trần tiên sinh và Trình phu nhân”

Một số trích đoạn trong tuyển tập:

1. “Lần đầu chúng ta gặp nhau, tựa như hình ảnh trong một bài thơ. Giang Nam liễu rủ đôi bờ, nhà nhà ngói xanh, tầng tầng mưa phùn mờ mịt. Lúc đó thiếp chỉ là một ca cơ không chút danh tiếng, còn chàng là một hầu gia phong lưu nhàn tản.....

Gặp nhau trong mưa, quẩn quýt cả đời ...”

2. “Trần Hữu Lâm lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh vợ, sau đó ngả đầu Trình Y Nhiên lên bờ vai mình, để cho cô dựa vào vai anh, ngủ cho ngon...

Cuối cùng, bộ ảnh tìm kiếm hồi ức kiếp trước chỉ có duy nhất tấm ảnh Trình tiểu thư tựa đầu vào vai Trình tiên sinh ngủ ngon lành, nhưng mà rất nhiều năm sau đó, Trình tiên sinh vẫn nhớ như in ánh mặt trời rạng rỡ xuyên qua tán cây ngày đó rất ấm áp, phía sau lưng trời rất xanh và mây rất trắng, bờ vai anh trầm xuống khiến đáy lòng anh bình an, ngập tràn hạnh phúc.

Trần tiên sinh cảm thấy, tìm kiếm hạnh phúc “kiếp trước” quá xa xôi, bất kể anh có tốn công phí sức bao nhiêu cũng không thể nào kéo lại, nhưng hạnh phúc “tương lai” thì với tay là có thể chạm được, bởi vì anh biết, chỉ cần nắm chắc hiện tại, những tháng ngày sau này sẽ luôn có hạnh phúc kề bên.”

3. “Vân Thịnh ngẩn ngơ đứng nhìn, mắt ngơ ngẩn nhìn vào mắt Khuynh Thế, không thể nào thoát khỏi đôi mắt ấy được. Chàng nghe thấy tiếng nói yếu ớt của nàng: “Khuynh Thế Công chúa, từ đây xin bái biệt... cùng chàng.”

Lời nói đó như gông cùm xiềng xích cả cuộc đời Vân Thịnh. Cả đời...”

...

Mười năm không xa, mười câu chuyện với những bối cảnh khác nhau: Từ cổ đại tới hiện đại, từ hồng trần tới cõi tĩnh mịch của âm giới. Tuyển tập “Mười năm không xa”, chính là bản nhạc chứa chan muôn vàn cảm xúc dành tặng những người đã, đang và sẽ yêu.

Tác phẩm của tác giả Cửu Lộ Phi Hương do PavicoBooks đã xuất bản: Bốn Vương Ở Đây, được xếp trong mười truyện ngôn tình thể loại huyền huyễn hay nhất được bình chọn trên trang mạng Tấn Giang (Trung Quốc) vào năm 2013.

Mục lục

Mười năm không xa

Giới thiệu

Chương 1 Chương 2 Chương 3

Chương 4 Chương 5 Chương 6

Khuynh thế

Giới thiệu

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4

Chương 5 Chương 6 Chương 7 Chương 8

Đào yêu

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2: Tìm nàng trong đám đông

Chương 3: Ngọn đuốc lụi tàn

Nhắn Đông

Giới thiệu

1. Cứu ta, ta sẽ lấy người!

2. Thái tử Trần quốc

[3. Nơi bình yên nhất là nhà](#)

[Trần tiên sinh và Trình phu nhân](#)

[Giới thiệu](#)

[Chương 1.1](#) [Chương 1.2](#) [Chương 1.3](#)

[Chương 2.1](#) [Chương 2.2](#) [Chương 2.3](#)

[Chương 3.1](#) [Chương 3.2](#) [Chương 3.3](#) [Chương 3.4](#)

[Tang Ca](#)

[Chương 1: Công thành](#)

[Chương 2: Hoa đăng](#)

[Chương 3: Nhập Mộng](#)

[Tuyết Thảo](#)

[Tiết tử](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Thiên Hiếu](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Phu đảo huyết](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Tử Cầm](#)

[Mộc Cầm](#)

Tử Cầm

MƯỜI NĂM KHÔNG XA

Giới thiệu

“Chú thử thích tôi chút xíu thôi cũng không được sao?”

“Không được.”

Lúc đó, họ cách nhau 10 tuổi.

Chương 1

“Chúng ta chia tay đi.” Cô gái ngồi bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: “Em cảm thấy... chúng ta không mấy hợp nhau.”

Hai tai Khúc Tích dựng đứng, cô hơi nhào người sang bên, nhẹ nhàng thò đầu ra, cách một vách ngăn, lặng lẽ lắng nghe cuộc nói chuyện giữa hai người. Cô không dám gây tiếng động mạnh, đầu thò ra vừa đủ để nhìn thấy bóng dáng cô gái và bàn tay đặt trên bàn của người đàn ông.

Ngón trỏ của người đàn ông gõ nhẹ trên mặt bàn. Anh im lặng thật lâu. Lâu đến mức cả Khúc Tích cũng chau mày. Cuối cùng anh ta lên tiếng: “Anh bạn huấn luyện viên thể hình dạo này vẫn khỏe chứ?”

Cô gái nghe xong run cả người, biểu cảm trên mặt cô ấy lúc đó có lẽ đa dạng lắm. Hai người lại im lặng thật lâu. Rồi cô gái đứng phắt dậy, có vẻ rất tức tối và khó chịu: “Cốc Ngôn, anh không nể mặt người khác mà cũng không chừa lại đường lui cho mình.” Cô ghen ngào: “Dù gì thì tôi cũng từng thích anh.”

Rồi cô ôm mặt bỏ đi.

Một lúc lâu sau, Khúc Tích nghe giọng Cốc Ngôn cười giễu nhẹ bằng: “Em nghĩ tôi không như thế sao?”

Anh cũng từng thích cô. Hóa ra, người ưu tú như vậy mà cũng phải đau đớn vì tình, cũng phải thất vọng khổ sở.

Khúc Tích hoàn toàn không biết mình càng ngày càng nhào người ra ngoài, lộ hết cả nửa thân người. Cô chỉ thấy anh mặc đồ vest, lạnh lùng đấy, bàn tay nắm chặt ly rượu như muốn bóp nát nó.

Chắc anh ta là kiểu người không giỏi bộc lộ cảm xúc. Khúc Tích nghĩ, sống như vậy bộ không biết khổ sao...

Chắc vì ánh mắt của Khúc Tích sáng quắc nên Cốc Ngôn chột dạ ngẩng đầu lên. Bốn mắt nhìn nhau. Khúc Tích ngẩn người rồi cười tươi rồi liền lập tức, vui vẻ vẫy tay với Cốc Ngôn: “Ôi, trùng hợp quá!”

Cốc Ngôn bực mình nhú mày, chẳng nói chẳng rằng bỏ đi như chạy. Khúc Tích cũng vội vàng đá cả ghế, chạy theo anh.

Ra khỏi quán cà phê, bên ngoài nắng thật đẹp, mùa xuân rắc ánh xanh lên những nhành liễu bên đường. Cốc Ngôn bước nhanh, Khúc Tích phải chạy mới đuổi kịp: “Chú Ngôn, trời ấm lên rồi, đi nhanh vậy sẽ chảy mồ hôi đó, chú đi chậm chút đi...” Khúc Tích nói, “Hèn chi người yêu chú bắt cá hai tay là vậy đó, chẳng biết quan tâm tới người khác gì cả.”

Cốc Ngôn nghe thế liền dừng bước.

Khúc Tích cũng dừng lại theo. Cô cười: “Nhưng mà không sao, người yêu cũ của chú cảm thấy thiếu cảm giác an toàn nên mới vậy thôi. Còn tôi có cảm giác an toàn nhiều lắm, không bao giờ bắt cá hai tay như cô ấy đâu.”

Cốc Ngôn liếc mắt nhìn cô: “Cháu đúng là kẻ cơ hội, PR bản thân mọi nơi mọi lúc.”

Khúc Tích dày mặt cười: “Tôi thích chú mà, khó khăn lắm mới bước được tới ngày hôm nay, đương nhiên phải bày tỏ tấm lòng mình rồi. Hồi đó chú có người yêu, không chấp nhận tình cảm của tôi thì thôi, nhưng bây giờ chính mắt tôi thấy, chú FA rồi. Sau này tôi theo đuổi chú coi như chính đáng, chẳng gì phải sợ.”

Nếu là ngày thường, Cốc Ngôn chẳng thèm tranh cãi với cô, nhưng hôm nay tâm trạng anh rất xấu, mặt anh lạnh ngắt: “Tôi không có hứng thú đùa giỡn với cháu.”

Khúc Tích vẫn nhìn anh cười hì hì: “Chú Ngôn, tôi nói thật đấy.”

“Nếu cháu lớn thêm mười tuổi thì tôi sẽ tin là thật.” Cốc Ngôn hờ hững xoay người bước đi, hoàn toàn không để ý thấy nụ cười trên khuôn mặt người con gái sau lưng dần dần lụi tắt.

Khúc Tích vân vê mấy ngón tay, khước miệng hay nở nụ cười thường ngày giờ xụi lơ. Cô lí nhí: “Mười tuổi... cũng đâu có cách xa lắm đâu.”

[©DTV](#)

Cô và người cô thích cách nhau mười tuổi. Năm cô mười sáu, anh đã hai mươi sáu, một doanh nhân trẻ tuổi đầy triển vọng tới trường của cô diễn thuyết. Khi đó, cha mẹ của Khúc Tích vừa mới ly hôn, cô lại đang độ tuổi nổi loạn, chỉ muốn bỏ nhà đi, ra ngoài kiếm sống cho rồi.

Cô không thể nào quên được, cũng là một buổi nắng mùa xuân tháng ba, dưới bóng cây dương già xanh ngắt trong trường, cô ngồi nghe buổi diễn thuyết về tương lai và mơ ước, giọng nói đầy sức truyền cảm của Cốc Ngôn và màn diễn thuyết hoàn hảo của anh đã nhẹ nhàng bước vào trái tim cô gái nhỏ.

Từ ngưỡng mộ, cô chuyển sang yêu mến lúc nào chẳng hay.

Mãi tới bây giờ, suốt sáu năm trời, Khúc Tích luôn coi Cốc Ngôn là mục tiêu để phấn đấu, thi vào trường đại học anh từng học, học chuyên ngành anh từng học, tốt nghiệp rồi cũng xin ứng tuyển vào công ty của anh, trở thành nhân viên dưới quyền anh. Rồi sau đó dùng cảm bày tỏ tình cảm của mình.

Tất cả những điều đó chẳng dễ dàng chút nào, nhưng Khúc Tích cảm thấy rất đáng.

Chương 2

Ngày nào Khúc Tích cũng làm việc tới khuya.

Cô không thích làm thêm giờ. Con gái mới hai mươi hai tuổi, cô nào chẳng thích trang điểm lộng lẫy để đi dạo phố. Chỉ tại Cốc Ngôn ngày nào cũng làm việc tới khuya. Mà nửa đêm ở thang máy trong tòa nhà là cơ hội duy nhất cô được gặp riêng anh.

Ngó đồng hồ, đúng chín giờ, Khúc Tích pha trà nóng đem cho Cốc Ngôn. Đây là thói quen trời đánh không bỏ của cô từ khi vào làm việc ở đây.

Lúc đầu Cốc Ngôn rất cảm kích việc này. Một tách trà nóng làm cho dạ dày anh dễ chịu đi nhiều, nhưng từ khi Khúc Tích tỏ tình với anh, những tách trà nguội ngắt rồi Cốc Ngôn cũng chẳng thèm đụng miếng nào.

Thất vọng là điều dĩ nhiên, nhưng Khúc Tích nghĩ, dù anh không uống nhưng thôi thì cứ pha đi, một ngày nào đó anh muốn uống thì chỉ ít khi giờ tay ra sẽ phát hiện lúc nào cô cũng ở bên.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, Khúc Tích mang trà bước vào. Cốc Ngôn hôm nay không vui đầu vào đóng giấy tờ như mọi hôm mà đứng bên cửa sổ, vừa ngắm cảnh thành phố về đêm, vừa nghe điện thoại. Khúc Tích nhẹ nhàng bước đến bên anh, vừa định đặt tách trà xuống thì nghe Cốc Ngôn nói: “Ừ, thích nhà hàng nào cứ chọn. Ngày mai tôi tới.”

Tay Khúc Tích run run, nước trà bắn lên làm phỏng tay cô. Cốc Ngôn lạnh nhạt quét mắt nhìn, khuôn mặt không chút biểu cảm. Khúc Tích cố nén cơn đau rát. Cô đặt tách trà lên bàn rồi lặng lẽ bước ra, im ắng như lúc cô bước vào.

Về ghé ngồi, Khúc Tích nhìn cổ tay đỏ ửng vì bị phỏng, nhìn vô hồn vào khoảng không. Chẳng biết cô đã ngây người như thế bao lâu, chợt đèn làm việc ở văn phòng của Cốc Ngôn tắt, Khúc Tích mới giật mình hoàn hồn.

Bước vào thang máy, nhìn những con số giảm dần theo từng tầng, cuối cùng Khúc Tích không nhịn được bèn hỏi: “Chú Ngôn, chú tính đi xem mắt hả?”

“Khúc tiểu thư, chuyện này không liên quan tới cháu.”

Khúc Tích cứng đầu bấu môi: “Chú cứ việc xem mắt đi, rồi tôi sẽ phá cho chú coi.”

Cốc Ngôn nhìn cô vẻ bức bối: “Cháu? Dựa vào cái gì?”

Khúc Tích ngẩn người, rồi cô chợt nhớ ra Cốc Ngôn chưa cho cô cơ hội nào mà thắng thừng từ chối tình cảm của cô. Bởi vì anh chẳng cho cô thân phận gì, cho nên, ngay cả quyền ghen cô cũng chẳng có. Nhưng thích một người rõ ràng là quyền của cô. Cô cụp mắt nhìn mũi chân mình, khi thang máy dừng lại mới ngẩng đầu nhìn sau lưng Cốc Ngôn, cười nhạt:

“Tôi thích chú...”

“Tình cảm dễ dàng nói ra như vậy thì bản thân cháu tin hay không?” - Cốc Ngôn lạnh lùng rút câu nói ấy lại rồi cất bước bỏ đi.

Thang máy từ từ khép lại sau lưng anh, chỉ còn một mình Khúc Tích bên trong, cô nắm chặt bàn tay bị phỏng của mình, dường như quên hết mọi đau đớn. Tấm gương trong thang máy phản chiếu khuôn mặt không còn nụ cười của Khúc Tích. Cô lí nhí trong miệng: “Thật ra... không có dễ vậy đâu.”

Làm sao có thể dễ dàng như người ngoài nhìn thấy được. Nói ra tình cảm suốt sáu năm trời, bộc lộ tâm tư mình giấu kín tận đáy lòng trước mặt đối phương, giờ hai tay, buông bỏ hoài nghi và phòng bị, Khúc Tích giống như đứa trẻ không biết rằng phút tiếp theo mình sẽ ăn đòn hay ăn kẹo. Tay trái nắm nỗi sợ, tay phải ấp hy vọng, dõi theo Cốc Ngôn, rồi lần nào cũng thất vọng ra về.

Ngày hôm sau, quả nhiên Cốc Ngôn đã đi xem mắt. Khúc Tích cũng bám theo làm loạn luôn.

Đối phương là một cô gái khuê các quyền quý, cụt hứng chịu thua dưới đòn song tấn làm náo loạn và khóc lóc như mưa của Khúc Tích.

Khúc Tích dầy mặt sấn tới ngồi bên cạnh Cốc Ngôn, vừa lau nước mắt chưa kịp khô trên má vừa lạnh lùng nói: “Chú Ngôn, tôi nói thật lòng đó. Tôi ngó dùm chú rồi, cô gái này không hợp với chú. Cô ấy quá yếu đuối và quá ít nói. Hai người mà ở với nhau mười năm chắc nói được mười câu là cùng.”

Nói y như là thật lòng vô tư suy nghĩ dùm cho Cốc Ngôn vậy.

Cốc Ngôn lặng thinh uống cà phê. Anh lạnh lùng nói mỗi một câu: “Hôm sau còn mấy đám nữa, cháu đuổi hết dùm tôi luôn đi.”

Cốc Ngôn cũng không thích xem mắt như thế này. Anh đồng ý đi chỉ vì áp lực từ gia đình. Anh không phải là người dễ động lòng nhưng một khi đã yêu ai thật sự thì tổn thương nhẹ nhất cũng làm anh đau thấu tận xương.

Như người con gái trước đây, Cốc Ngôn thật lòng yêu thương cô ấy, cho nên khi biết cô ấy phản bội mình anh mới đau khổ như vậy. Hơn nữa, anh không phải người giỏi bày tỏ cảm xúc. Anh luôn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, dù bị đánh gãy răng đổ máu, dù cho đau đớn đến đâu, anh cũng không bao giờ để lộ trước mặt người khác.

Nhìn anh vẫn phong nhã như ngày nào, nhưng thời gian này anh không muốn đến gần trò chơi tình yêu nữa. Thật may là bây giờ đã có kẻ tình nguyện cho anh lợi dụng để loại bỏ chướng ngại vật. Cốc Ngôn rất lấy làm hài lòng.

Khúc Tích được chấp nhận, sung sướng tưởng rằng mình đã được “đãi ngộ đặc biệt”, mấy ngày sau đó, cô đã giúp Cốc Ngôn xử lý không biết bao nhiêu cô gái tới xem mắt.

Cốc Ngôn chẳng cảm ơn Khúc Tích câu nào nhưng cô lại cảm thấy rất hài lòng. Cô cho rằng những ngày này, khoảng cách giữa cô và Cốc Ngôn đã thu hẹp lại rất nhiều.

Chương 3

“Anh Cốc.”

Đối tượng xem mắt lần này là một cô gái nhu mì dịu dàng.

Cốc Ngôn gật đầu với cô ấy rồi ngồi xuống, ánh mắt vừa như để ý vừa chẳng lưu tâm quét qua cửa ra vào nhưng chẳng thấy cô bé Khúc Tích ồn ào náo nhiệt thường ngày đâu. Không có cô quấy rối, Cốc Ngôn cảm thấy lần xem mắt ngày chán phèo. Nhìn cô gái đối diện mỉm cười khách sáo, lời nói

cử chỉ e dè, anh nghĩ, thật ra Khúc Tích nói cũng đúng, kiểu con gái như vậy thật sự không hợp với anh.

Cuộc sống của anh đã buồn tẻ lắm rồi, nửa còn lại của anh phải hoạt bát một chút, giống như Khúc Tích vậy.

Anh bỗng phát hiện bây giờ mình đã quen với sự có mặt của Khúc Tích, tự nhiên cô biến mất, anh lại tự thấy xấu hổ vì nhớ cô.

Cốc Ngôn bắt đầu suy nghĩ lan man. Hôm nay cô nhóc kia đi đâu mất rồi? Sao lại lỡ hẹn? Có khi nào... cô bé gặp chuyện gì trên đường đến không?

Nghĩ đến đây, Cốc Ngôn chợt cảm thấy nóng ruột.

“Xin lỗi.” - Cốc Ngôn đột ngột đứng dậy - “Tôi có việc đột xuất, xin phép đi trước.” - Không thèm đếm xỉa tới ánh mắt sừng sốt của cô gái, Cốc Ngôn vội vàng cầm áo khoác bỏ đi.

Mẹ Khúc Tích tái hôn, cô là người biết sau cùng. Trước hôn lễ một ngày, mẹ cô gọi điện ngập ngừng úp mở nói với cô tin bà sẽ tái hôn. Khúc Tích không nhận được thiệp mời, vì bên nhà trai cũng có chút tiền của, mấy đứa con bên chồng sợ Khúc Tích sẽ chia mất phần của chúng nên không muốn cô xuất hiện dù chỉ là nửa phút. Cô hiểu nỗi khổ tâm của mẹ nên đã chủ động nói không đi.

Ngày mẹ tái hôn, Khúc Tích đứng trước cửa khách sạn, sững sờ nhìn chữ Hỷ màu đỏ rất lâu, rồi cô lặng lẽ bỏ đi.

Buổi tối cả phòng tổ chức liên hoan, Khúc Tích không cẩn thận uống quá chén. Mấy đồng nghiệp muốn đưa cô về nhưng Khúc Tích nhất quyết

không chịu, tự mình gọi taxi về, mục đích không phải để về nhà, mà để tới công ty.

Lúc Khúc Tích bước xuống taxi, Cốc Ngôn cũng vừa tìm tới. Anh thấy cô lão đảo bước về phía tòa cao ốc, bèn dừng xe, nhìn qua cửa kiếng ô tô, lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của cô.

Bình thường Khúc Tích rất ghét mang giày cao gót, nhưng công việc yêu cầu, cô cũng không còn cách nào khác. Giờ cô say rượu, rớt cuộc cũng hiện nguyên hình, đi ba bước té hai bước, lúc bước lên bậc tam cấp thì té chổng gọng.

Cốc Ngôn cảm thấy buồn cười, thấy hồi lâu mà Khúc Tích chưa đứng dậy, sợ cô bị thương ở đâu nên anh vội vàng mở cửa xe đi về phía cô. Dè đâu anh chưa kịp lại gần thì Khúc Tích sấp người nằm trên bậc thềm mà cười lớn.

Lúc đầu cô cười vì cảm thấy bản thân mình thật buồn cười, nhưng toét miệng một hồi, miệng cô cong lên cay đắng. Tiếng cười khô khốc, cộng thêm vẻ mặt cay đắng, Khúc Tích làm cho người ta thấy chua xót lạ lùng.

Ấn tượng của Cốc Ngôn về Khúc Tích lúc nào cũng là một cô bé giản đơn và thẳng thắn, coi trời bằng vung. Trước mặt anh, cô lúc nào cũng tươi cười vui vẻ, ngay cả Cốc Ngôn cũng không thể phủ nhận hơi ấm lan tỏa từ nụ cười của cô. Vậy nên anh chưa bao giờ nghĩ rằng, hóa ra khuôn mặt tươi tắn thuần khiết kia lại có thể biểu lộ nét mặt trái ngược như vậy.

Cốc Ngôn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ xa. Anh nhú mày, bước tới vỗ nhẹ vào má Khúc Tích: “Cháu uống mấy ly rồi?”

Khúc Tích giơ hai ngón tay huơ trước mặt. Cốc Ngôn cười chế nhạo: “Mới có hai chai mà say tới mức này, giỏi nhỉ.”

Khúc Tích nhăn mặt bất mãn: “Thật đó.”

Cốc Ngôn im lặng đúng lúc. Anh kéo Khúc Tích đứng dậy, hỏi: “Còn nhớ nhà mình ở đâu không?”

Khúc Tích suy nghĩ một hồi lâu: “Làm sao tôi biết ở đâu được.” Cô lớn tiếng nói: “Ba ở một nhà, mẹ ở một nhà, chỗ nào tôi cũng không nên ở hết.”

Nghe thế, Cốc Ngôn không khỏi thảm kinh ngạc. Anh cứ tưởng ắt hẳn Khúc Tích phải sống trong một gia đình rất hạnh phúc, có cha mẹ bảo bọc cho nên mới không sợ đất không sợ trời, dám liều mạng theo đuổi sếp.

“Cháu muốn ở đâu?” - Cốc Ngôn đổi câu hỏi.

Khúc Tích im lặng một hồi rồi nói: “Ở nhà chú Ngôn.”

Cốc Ngôn liền nhăn mặt: “Tôi đưa cháu tới khách sạn.”

Khúc Tích nhếch miệng cười: “Tôi biết chắc chắn chú Ngôn không cho tôi ở nhà chú ấy đâu. Chú ấy không thích tôi...” Cô nắm tay Cốc Ngôn như muốn năn nỉ “Nghe tôi nói đi mà”, “Nhưng mà tôi rất thích chú ấy, thích vô cùng, vô cùng luôn...”

Cô cứ lặp đi lặp lại hai chữ “vô cùng”, cứ như có nói hàng trăm lần cũng không đủ để bày tỏ tình cảm của mình vậy.

Cốc Ngôn nhìn hai má Khúc Tích đỏ ửng vì say rượu, lần đầu tiên anh thẳng thắn đối mặt với tình cảm của cô gái này. Anh hỏi: “Tại sao?”

“Không biết.” Khúc Tích nói. “Thích sáu năm trời, chắc thành thói quen rồi.”

Cốc Ngôn ngẩn người. Anh chẳng nhớ nổi sáu năm trước mình đã làm gì mà khiến cô gái này thích anh đến thế. Sáu năm trước, cô bé chỉ mới mười sáu tuổi thôi.

“Tôi đã đọc những cuốn sách chú ấy đọc, nghe từng buổi diễn thuyết của chú ấy, làm những việc chú ấy từng làm, là kính trọng, ngưỡng mộ hay là yêu, tôi cũng không biết nữa. Nhưng tôi biết là tôi rất thích chú ấy. Rất thích.”

Anh thấy trái tim mình đập loạn nhịp vì những lời nói bừa kia. Nhìn cô gái mắt sắp khép lại nằm trong lòng mình, Cốc Ngôn phải thừa nhận, trái tim đầy sĩ diện của anh giờ ngập tràn xấu hổ.

Chương 4

Xách Khúc Tích xin quắc cần câu về nhà, Cốc Ngôn nghĩ chắc mình điên rồi. Anh biết rõ mình không nên yếu lòng với Khúc Tích, không thì con bé này sẽ càng lún càng sâu, nhưng nhìn cô rũ rượi như vậy, làm sao Cốc Ngôn có thể yên tâm để cô một mình ở khách sạn được.

Vả lại, cô cũng chỉ là một cô gái, mà lại là một cô gái cũng xinh xắn ra trò.

Cốc Ngôn để Khúc Tích nằm trên giường, vừa nhồm dậy định bỏ đi thì bị một bàn tay túm áo. Khúc Tích lấy hết sức ghì chặt, suýt tí nữa thì lôi Cốc Ngôn té xuống giường.

Cốc Ngôn nhăn mặt, lạnh lùng nói: “Bỏ ra.”

“Chú Cốc.” Khúc Tích hé mắt, mặt mũi nhìn lười biếng như mèo, nhưng sức ghì ở đôi tay thì không giảm chút nào, “Nhìn chú... đẹp trai quá.”

Giọng cô khàn khàn, bỗng nhiên gọi cảm lạ lùng. Cốc Ngôn cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, nhìn Khúc Tích như vậy, cảm giác như trong bụng có lửa đốt.

Khúc Tích gắng sức ngồi dậy, nhẹ nhàng ghé sát đôi môi của Cốc Ngôn.

Cốc Ngôn có thể né ra, nhưng anh lại để mặc Khúc Tích tùy ý liếm mát trên môi mình. Đôi mày anh nhíu lại đầy mâu thuẫn nhưng rốt cuộc anh chẳng làm gì cả.

“Tôi thích chú, chú Ngôn...”

Cách xưng hô đó dường như làm Cốc Ngôn bừng tỉnh. Anh thô lỗ đẩy Khúc Tích ra, nín thở đóng cửa bỏ đi.

Trời sáng.

Khi Khúc Tích tỉnh dậy, bất ngờ phát hiện đây không phải là phòng mình, cô hốt hoảng tung chăn kiểm tra quần áo trên người, thấy mình vẫn mặc bộ đồ cũ, cô mới nhẹ nhõm thở phào. Cô vò đầu bứt tóc, chẳng nhớ vì sao cô lại ở chỗ này.

Khúc Tích mang dép lê bước ra cửa, đúng lúc gặp Cốc Ngôn vừa tắm xong, chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngang hông rồi đi ra... Ôi, quyến rũ chết người!

Khúc Tích hết hồn vịn khung cửa. Mới sáng sớm mà đã thế này thì hơi quá sức chịu đựng của cô.

Khúc Tích tự cầu mình một cái mới trấn tĩnh lại được. Cô hắng giọng: “Chú Ngôn... Mới sáng sớm... gặp... gặp chú, thật trùng hợp!”

Cốc Ngôn nhướn mày, thờ ơ đáp: “Đi rửa sạch máu mũi đi rồi nói chuyện tiếp.”

Khúc Tích đưa tay sờ mũi, toàn máu tươi. Cô hét toáng lên rồi vọt thẳng vào nhà vệ sinh.

Đôi mắt lạnh lùng của Cốc Ngôn ánh lên một nét cười, song khi nụ hôn suýt làm anh mê muội đêm qua lướt qua tâm trí thì nụ cười trong mắt anh dần lụi tắt.

Khúc Tích rất muốn biết rốt cuộc đêm qua cô đã làm gì mà Cốc Ngôn lại đưa cô về nhà anh, nhưng mỗi lần dợm hỏi, chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Cốc Ngôn, cô lại chùn bước.

Chuyện ngủ ở nhà Cốc Ngôn một đêm nhanh chóng bị Khúc Tích quên bống. Những ngày sau đó, Khúc Tích xưa giờ làm việc thế nào thì vẫn làm việc thế đó, Cốc Ngôn vẫn lạnh lùng với cô như mọi ngày, nhưng trà cô pha mỗi tối, thỉnh thoảng anh cũng hợp vài ngụm.

Thật ra Khúc Tích cảm thấy bọn họ như vậy cũng chẳng có gì là không tốt. Cốc Ngôn không chấp nhận tình cảm của cô nhưng cũng không nhẫn tâm xua đuổi cô. Khúc Tích theo đuổi anh, chẳng qua là để vẹn toàn giấc mộng thời niên thiếu lông bông. Cô nghĩ, sau này trái tim không còn thổn thức vì anh nữa thì ít nhất cô cũng không còn gì để hối tiếc.

Tập thể nhân viên công ty đi nghỉ mát, Khúc Tích không ngờ lại gặp phải người yêu cũ của Cốc Ngôn cùng người yêu mới của cô ta ở quán bar trong làng du lịch. Nhìn bọn họ có vẻ ngọt ngào lắm.

Khúc Tích lặng lẽ dò xét thái độ trên khuôn mặt Cốc Ngôn, cô chỉ thấy anh bình thản đến mức thờ ơ đi về phía họ. Lúc đi ngang qua, không ngờ cô gái ấy lại chủ động chào hỏi Cốc Ngôn.

Cốc Ngôn mím miệng, mắt anh lại càng lạnh lùng hơn.

“Cốc Ngôn.” Cô gái cười nói, “Trùng hợp quá, giới thiệu với anh, đây là chồng sắp cưới của em.”

Khúc Tích thấy hai tay Cốc Ngôn co lại thành nắm đấm. Cô chợt nhớ lại dáng vẻ âu sầu cô độc của Cốc Ngôn hôm đó, trong lòng tự nhiên cảm thấy bất bình. Cô giật tay Cốc Ngôn về, nắm chặt, nhảy ra đứng trước anh như một dũng sĩ. Cô cười: “Chào chị, đây là chồng sắp cưới của tôi.”

Cô gái nhìn Cốc Ngôn, cười nhạt: “Cốc Ngôn, hóa ra anh cũng chỉ có vậy thôi.”

Cốc Ngôn nhú mày, cuối cùng cũng để rơi ánh mắt lên cô gái kia. Anh là người tình cảm rạch ròi, nhưng một khi đã yêu ai, thì sẽ nói không với những thứ tình cảm không rõ ràng khác. Cô gái đó nói như vậy, chẳng khác nào phủ định sạch trơn những cố gắng của Cốc Ngôn đối với chuyện tình trước đây giữa hai người.

Một tiếng “bốp” vang lên khô khốc khi chưa ai kịp phản ứng gì.

Khúc Tích giật run người. Cô kéo Cốc Ngôn đi: “Cô gái này tìm mọi cách để làm khó chú, chú cũng đừng để ý tới cô ta làm gì.”

Mọi người ai cũng há mồm vì cơn nóng giận bất thành linh của Khúc Tích, còn Cốc Ngôn thì ngoan ngoãn theo Khúc Tích rời khỏi quán bar.

Ra ngoài, gió đêm thổi mát rượi, Khúc Tích cũng nguôi bớt lửa giận, vội vàng thả tay Cốc Ngôn ra. Cô lấm lét liếc anh, giống như một đứa bé vừa mắc lỗi, bối rối xoắn mấy ngón tay trước mặt anh.

Tình yêu của Khúc Tích đối với Cốc Ngôn thật ra lẫn giữa ngưỡng mộ và kính sợ. Lần nào cũng mặt dày bám theo anh nhưng lại không dám làm gì quá đáng. Lần này cô đánh người yêu cũ của anh, lại còn lôi anh ra ngoài, Khúc Tích cảm thấy hành vi đó đúng là... đại bất kính, cô sợ Cốc Ngôn sẽ nổi khùng trách mắng cô.

Nào ngờ, hai người đứng hóng gió đêm mát rượi cả buổi trời, Cốc Ngôn lại chậm chậm lên tiếng trước: “Sao tự nhiên lại nổi giận?”

Mặt mũi Khúc Tích nhăn nhó thật tội nghiệp: “Tôi thấy bất công thay cho chú.”

Bởi vì cô thích anh, cho nên cô cảm thấy bất bình. Biết anh đang đau lòng, cô cảm thấy bất công cho anh...

Cốc Ngôn thấy cô cúi đầu nhận lỗi, tự nhiên anh cảm thấy bứt rứt trong lòng, cảm lòng không đành đưa tay lên xoa đầu cô. Cốc Ngôn xúc động, anh cảm thấy từ sau nụ hôn phút đêm hôm đó, thái độ của anh đối với Khúc Tích ngày càng mơ hồ.

Cô nhỏ hơn anh mười tuổi. Anh nghĩ, tình cảm của cô ấy chẳng qua chỉ là phút bông bột tuổi trẻ thôi, không thể cho là thật. Một ngày nào đó, khi thật sự trưởng thành cô sẽ phát hiện thế giới này vẫn còn rất nhiều điều thú vị. Lúc đó, cô sẽ hối hận vì thời tuổi trẻ buông bình ngang ngạnh. Bây giờ tình cảm của cô chỉ là rung động nhất thời, không phải tình yêu, không

phải hôn nhân. Còn Cốc Ngôn, anh đã qua tuổi ba mươi, anh không có bụng dạ nào mà chờ đợi một cô bé từ từ lớn lên.

Anh nhắc lại lập trường của mình: “Đừng làm những chuyện vô vị đó nữa.”

Nghe vậy, ánh sao lấp lánh trong mắt Khúc Tích tắt lịm. Cốc Ngôn nén dạ nói: “Đừng lãng phí thời gian ở tôi nữa. Không đáng đâu.”

Khúc Tích bướng bỉnh nói: “Đáng chứ. Chú Ngôn, chú nói vậy chỉ vì không biết tôi đã tổn biết bao tâm tư vì chú đâu.” Cốc Ngôn đối với Khúc Tích mà nói cũng giống như độc dược, từ ngày bị nhiễm tới giờ vẫn chưa giải được. Cô cúi đầu nhìn xuống mũi chân, năn nỉ yếu ớt: “Chú thử thích tôi một chút thôi... không được sao?”

“Không được.”

Chương 5

Cốc Ngôn vẫn thường xuyên đi xem mắt, nhưng anh không còn tiết lộ thời gian và địa điểm để cho Khúc Tích tới làm náo loạn nữa. Dường như anh đã hạ quyết tâm không để Khúc Tích xuất hiện ở không gian riêng tư của mình nữa.

Khúc Tích án binh bất động quan sát một thời gian, cuối cùng cô cũng tìm được cơ hội lén chui vào xe của Cốc Ngôn. Mai phục cả ngày trời ở trong đó, cô muốn đợi tới khi Cốc Ngôn đi một mình thì nói chuyện rõ ràng, dè dặt cô lại ngủ quên dưới gầm ghế.

Cốc Ngôn ăn tối cùng cô gái xem mắt xong, định lái xe chở cô ấy về. Đi được một đoạn tới khúc đường vắng, Khúc Tích tỉnh dậy. Cô nửa tỉnh nửa mê từ ghế sau nhô dậy.

Cô gái ngồi ở ghế lái phụ nhìn thấy trong gương chiếu hậu có một người đầu tóc rối bù nhô lên trong xe, hết hồn hét toáng lên. Cốc Ngôn vội vàng dừng xe. Sau tiếng phanh gấp chói tai, mọi thứ lại trở nên im lặng lạ lùng.

Cô gái xem mắt Cốc Ngôn nhát như cáy, xiu luôn rồi, còn anh thì tức giận nhìn Khúc Tích trừng trừng không nói nên lời.

Mặt Khúc Tích đập vào lưng dựa của ghế lái phụ, đau điếng người. Cô xoa xoa mũi thật tội nghiệp: “Chú Ngôn, lái xe phải cẩn thận chứ.”

Tuy thường ngày Cốc Ngôn vô cùng lạnh lùng nhưng bây giờ mặt anh cũng nổi hết cả gân xanh lên. Anh xuống xe, mở cửa sau ô tô lôi Khúc Tích ra. Anh quát: “Cháu muốn gì?”

“Tới phá buổi xem mắt của chú.” Cô nói cứng. Thế là Cốc Ngôn lại nhú mày. Khúc Tích lớn giọng: “Chú không thích tôi, cũng không thích đối tượng xem mắt của chú, nhưng tại sao bọn họ được hẹn hò với chú còn tôi thì không?”

Cốc Ngôn ngẩn người, trả lời như cái máy: “Cháu còn nhỏ quá.”

Khúc Tích moi chứng minh thư ra, chỉ ngày tháng trên đó rồi nói: “Năm nay tôi hai mươi hai tuổi, tuổi mụ là hai mươi ba, đã tốt nghiệp đại học, có công việc ổn định, có thể kết hôn sinh con, lại thích chú, có chỗ nào chưa ổn?”

Cốc Ngôn cứng họng trước lời trách móc của Khúc Tích. Anh lặng im nhìn cô, lòng anh dậy sóng. Dường như anh cảm thấy mười năm không phải

là khoảng cách không thể nào vượt qua như anh tưởng tượng.

Khúc Tích kiên trì theo đuổi anh như vậy, mà anh bây giờ thì cũng...

Anh cũng... Cốc Ngôn kinh ngạc khi nghĩ tới điều đó.

“Chú Ngôn.” Khúc Tích kéo tay áo anh năn nỉ: “Chú thử cho tôi một cơ hội đi.”

Cốc Ngôn không hiểu nổi sau mỗi lần anh lạnh lùng từ chối cô, rốt cuộc Khúc Tích đã làm gì để lấy lại dũng khí để lại nói với anh câu này, vứt bỏ hết mọi niềm kiêu hãnh con gái, gần như trở nên tầm thường. Giờ đây lòng anh đầy hỗn loạn, không biết rốt cuộc anh có tình cảm gì với Khúc Tích. Anh vô tình giằng tay Khúc Tích ra, nhưng lần này cô kiên quyết nhìn anh chằm chằm, nhất định không chịu buông tay.

Cô gái hoảng sợ ngất xỉu trong xe đã tỉnh lại. Cô nhìn trước nhìn sau, thấy Cốc Ngôn đang đứng ngoài nói chuyện với người khác bèn tò mò bước xuống xe, thấy cô gái ban nãy nhồm dầy từ ghế sau đang túm chặt lấy Cốc Ngôn, cô có vẻ không vui: “Anh Cốc Ngôn.”

Tiếng gọi đó dường như đã đánh thức tâm trí của Cốc Ngôn. Anh gỡ từng ngón tay của Khúc Tích ra, đi như chạy về xe.

Cô gái ngơ ngác nhìn Khúc Tích một lúc rồi cũng quay trở vào xe. Cửa xe khóa lại, Khúc Tích nghe cô gái kia nói: “Cô ấy là ai vậy?”

“Nhân viên trong công ty.”

Khúc Tích khẽ run rẩy. Cô chân chừ một lát rồi lấy hết dũng khí cuối cùng, gõ cửa kính ô tô: “Chú Ngôn, đừng bỏ rơi tôi.”

Giọng cô nhỏ xíu, cách một lớp cửa kính, Cốc Ngôn chẳng nghe thấy gì. Chiếc xe bóng lộn lao vút vào đêm.

Khúc Tích đứng bên vệ đường, gió khuya lạnh ngắt thổi vào mắt cay xè. Cô hắt nhìn lòng bàn tay trống trơn, rồi lại nhìn con đường vắng hoe không một bóng người: “Tôi sợ bóng tối lắm. Cho dù chỉ là nhân viên trong công ty thì cũng đừng có bỏ lại như vậy chứ. Mà...”

Mà, tôi thích chú thì có gì sai...

Bỗng dưng Khúc Tích nghĩ, tại sao cô cứ một mực yêu Cốc Ngôn chứ? Rõ ràng tình yêu không phải là thứ có thể đạt được chỉ bằng sự cố gắng.

Cốc Ngôn đưa cô gái kia về nhà rồi mới chợt nhớ lại đoạn đường mà anh thả Khúc Tích xuống rất ít người qua kẻ lại. Đêm hôm khuya khoắt, ở đó khó mà đón xe. Cô bé thân gái một mình làm sao mà về nhà được đây? Lúc này anh bị câu hỏi của Khúc Tích làm cho rối hết cả tâm trí, hoàn toàn chẳng nhớ tới chuyện này. Bây giờ nghĩ lại, nóng ruột lo lắng cho cô, mặt Cốc Ngôn trắng bệch.

Khi anh lái xe quay lại, Khúc Tích vẫn ngồi xồm bên vệ đường giống như một chú cún con bị bỏ rơi.

Cốc Ngôn tiến lại dịu cô đứng dậy, sờ thấy tay cô lạnh ngắt như đá, lòng anh bỗng dậy lên một thứ cảm giác khó gọi tên, vừa như chán ghét chính bản thân mình, vừa như dao cứa vào tim. Anh dịu Khúc Tích lên xe. Cô lặng im chẳng nói câu nào, chỉ ngoan ngoãn thắt dây an toàn rồi ngẩn ngơ nhìn bàn tay trống rỗng.

“Ở đâu?” Lái xe một hồi lâu, Cốc Ngôn mới nghĩ ra một câu nên hỏi.

Khúc Tích im lặng thật lâu, cuối cùng trả lời một câu chẳng liên quan chút nào: “Chú Ngôn, sau này tôi không bám theo chú nữa đâu.”

Tự nhiên nghe câu nói này, Cốc Ngôn cảm thấy cầm anh co rút lại. Anh không trả lời, để câu nói vừa rồi của Khúc Tích như hòn đá rơi tõm xuống biển sâu, chẳng để lại dấu vết gì.

“Chú đừng đợi ở trạm xe bus nào đó đi.” Khúc Tích nói. “Không phải chỉ có thể dựa vào chú tôi mới về nhà được.”

Cốc Ngôn vẫn hoàn toàn lặng thinh, nhưng sắc mặt anh tái nhợt. Khúc Tích xuống xe. Cô khom lưng cúi chào anh rồi quay người bỏ đi, một tiếng chào tạm biệt cũng không nói.

Hôm sau, Cốc Ngôn đi làm chẳng thấy Khúc Tích đâu, hỏi mới biết cô đã nghỉ việc rồi.

Đêm hôm đó, anh lại làm thêm giờ như bình thường, nhưng chín giờ chẳng nghe tiếng gõ cửa nữa, cũng chẳng thấy hương trà nóng lan tỏa làm tỉnh táo trí óc đã có phần mơ màng của anh. Khoảnh khắc đó, Cốc Ngôn buông bút, thất thần nhìn bàn làm việc toàn giấy là giấy.

Chương 6

Giữa tháng tư, Cốc Ngôn nhận được thư mời từ trường học cũ, mời anh đến diễn thuyết nhân dịp kỷ niệm 100 năm thành lập trường. Dĩ nhiên là anh đã vui vẻ nhận lời.

Đứng trên bục giảng, Cốc Ngôn lướt mắt nhìn những khuôn mặt nét xuân phơi phới, lòng anh chợt nhớ đến một cô gái từng nói cô đã dự hết những buổi diễn thuyết của anh. Có lẽ lần nào cô cũng đứng ở góc nào đó dưới sân khấu, nuốt từng câu từng chữ thốt ra từ miệng anh một cách đầy ngưỡng mộ.

Vậy còn hôm nay thì sao? Cô ấy có đến không...

Nhiều người như vậy, Cốc Ngôn làm sao có thể tìm thấy hình bóng của cô, nhưng Khúc Tích đã đến. Đứng ở hàng sau cùng, dõi theo bóng dáng vẫn phong độ như ngày nào của anh.

Trường học này không những là trường cũ của Cốc Ngôn, mà cũng là trường cũ của Khúc Tích. Cô tiếp bước Cốc Ngôn ăn học ở đây suốt bốn năm. Cuối cùng thì bây giờ cũng phát hiện có những mục tiêu có lẽ sẽ mãi chỉ là mục tiêu mà thôi.

Ngắm nhìn Cốc Ngôn dường như đã trở thành thói xấu của Khúc Tích. Cô nghĩ, sớm muộn gì cũng có một ngày cô sẽ quên được Cốc Ngôn, nhưng ngày đó không phải là hôm nay. Vậy nên cô vẫn đến.

Lúc buổi diễn thuyết sắp kết thúc, Khúc Tích lặng lẽ bỏ đi. Cô đi chào hỏi các giảng viên cũ trong trường. Cô gặp thầy cũ của mình trong văn phòng. Hai người đã nói chuyện rất vui vẻ. Giáo sư Trịnh quan tâm hỏi về công việc hiện giờ của cô. Khúc Tích im lặng hồi lâu rồi chỉ nói mình vừa mới từ chức.

“Thanh niên phải biết ném mật năm gai mới trưởng thành được.” Giáo sư Trịnh nói vậy, Khúc Tích cũng chẳng buồn thanh minh. Ngồi thêm một lát, Khúc Tích đứng dậy xin phép ra về, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một người bước vào. Cô sững người.

Cốc Ngôn cũng không nghĩ mình sẽ gặp Khúc Tích ở nơi này. Anh cũng ngỡ người, lòng dậy lên niềm vui sướng khó gọi tên, khóe miệng anh khẽ cong lên thành nụ cười, nhưng nó xẹp xuống khi thấy vẻ mặt lạnh băng của Khúc Tích.

Không muốn gặp anh sao... Cốc Ngôn tức tối nghĩ thầm. Mới xa cách chẳng bao lâu mà ngay cả nhìn anh một cái cũng không thêm sao?

Hai người đều từng là học trò cưng của giáo sư Trịnh. Người thầy già mừng rỡ giới thiệu hai người với nhau rồi nói với Cốc Ngôn: “Con bé này là fan của em đó, vừa nhập học ngày đầu tiên đã tuyên bố là sẽ trở thành người như Cốc Ngôn.”

“Thầy ơi.” Khúc Tích đột ngột lên tiếng. “Bây giờ em không còn nghĩ như thế nữa.”

Cốc Ngôn ngẩn người, mắt anh lạnh lẽo nhìn cô. Anh thấy, đôi mắt cô không còn vẻ hoạt bát như ngày xưa nữa. Cốc Ngôn thấy lòng đau nhói lạ lùng, giống như cảm giác ngày đó nhìn Khúc Tích bước xuống xe bỏ đi, một mình lẻ loi ngồi trên xe bus.

Giáo sư Trịnh cũng ngỡ ngàng. Đúng lúc đó có sinh viên đến tìm ông, ông cùng học trò ra ngoài, văn phòng chỉ còn lại Cốc Ngôn và Khúc Tích. Không khí trở nên nặng nề và bối rối.

Không biết hai người đã ngồi như vậy bao lâu. Khúc Tích đứng dậy như không thấy ai trong phòng, không nói không rằng xoay người đi thẳng.

Cốc Ngôn không rõ anh đang cảm thấy đau đớn hay tức giận. Trước khi anh ý thức được mình đang làm gì, tay của Khúc Tích đã bị anh nắm chặt lại rồi. Khúc Tích cúi đầu nói: “Chú Cốc, chú định làm gì đây?”

Cốc Ngôn cũng không biết mình định làm gì, trong bụng rửa thềm bản thân thật ngu ngốc, nhưng mặt mũi vẫn giả vờ một màu lạnh ngắt. Anh kể cả hỏi cô: “Từ chức? Cháu tưởng đây là trò chơi dành cho con nít hả? Công việc mà có thể dễ dàng bỏ bê như vậy à?”

Khúc Tích im lặng rất lâu. Cuối cùng cô ngược lên, nhìn thẳng vào mắt Cốc Ngôn: “Tôi thích chú sáu năm, coi chú là mục tiêu để phấn đấu, nhưng cuối cùng tôi phát hiện, thứ tôi theo đuổi là một ngôi sao mà tôi có kiềng chân, có giờ hết cả hai tay ra cũng không thể nào chạm tới được. Chú Ngôn... Chú Cốc, tôi không dễ dàng từ bỏ công việc, chỉ có điều, chú không biết chú quan trọng với tôi đến mức nào.”

Cốc Ngôn sững sờ. Khúc Tích lại nói: “Chú Cốc, chú không thích tôi thì đừng có kéo tay tôi như vậy.” Cô nói. “Tôi sẽ hiểu lầm đó.” Giọng nói bình thản nhưng khó mà che giấu nỗi uất ức của cô.

Khúc Tích gỡ từng ngón tay Cốc Ngôn ra. Lúc đó anh mới biết trước kia mình đã làm nhiều điều khiến cho cô đau đớn tới mức nào.

Nhìn Khúc Tích chậm chậm bước đi, Cốc Ngôn cảm thấy lòng mình trống rỗng. Anh nhẹ giọng lắm bầm: “Tôi thích em... Thật ra tôi đã bắt đầu thích em rồi...”

Nhưng em lại bỏ cuộc mất rồi.

Đứng lặng trong phòng một lúc lâu, Cốc Ngôn bực bội vò đầu bứt tai rồi cuối cùng cũng bước ra ngoài.

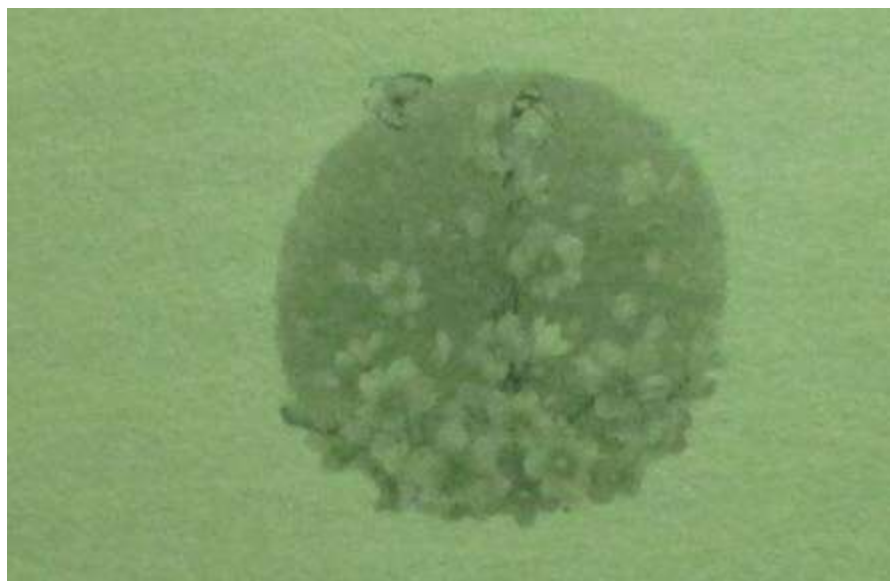
Khi đi tới một ngã rẽ, anh thấy một cô gái mặt mũi tèm lem nước mắt nước mũi đang nhìn anh.

Tim Cốc Ngôn đập mạnh.

Khúc Tích nói: “Chú... chú theo đ^uổi tôi, thì tôi sẽ suy nghĩ lại.”

“Tôi sẽ theo đ^uổi em.”

==Hết==

KHUYNH THỂ

Giới thiệu

Xiêm y màu đỏ của tân nương phát phơ bay trong gió, Công chúa đứng trên Kỳ Thiên Đài, ánh mắt lạnh lùng xuyên qua tấm rèm châu che mặt thêu tơ vàng rực rỡ, nhìn bá quan cúi đầu. Ánh mắt nàng di chuyển, rồi rơi xuống một thị vệ đứng bên phải Kỳ Thiên Đài. Thị vệ đó, khác với những người khác, mặc giáp bạc giày đen, bên hông đeo miếng ngọc bội màu xanh đặc trưng của phủ Công chúa.

Đó là thị vệ trưởng của phủ Công chúa, là người... nàng yêu.

Thị tỳ đứng bên cạnh dâng cho Công chúa ba chén thánh tửu. Nàng chẳng động đến mà chỉ nhẹ cúi đầu, thần sắc cao ngạo, chăm chăm dán mắt vào người kia. Trong tình cảnh ấy, không một ai dám hỏi thúc nàng, tuy nhiên lễ tế trời mãi mà chưa bắt đầu, bá quan văn võ đứng dưới đài không kiềm được, bắt đầu âm ỉ huyền não cả lên.

Những âm thanh đó cuối cùng cũng kinh động tới vị thị vệ trưởng nhìn như khúc gỗ kia. Chàng quay đầu lại, ánh mắt chạm phải Công chúa. Công chúa của chàng mặc mào phụng long bào, xinh đẹp hơn bất kỳ nữ nhi nào trên thế gian này. Nhưng Công chúa của chàng, mãi mãi chàng không thể chạm tới được, chỉ nhìn thôi cũng đã phạm thượng rồi.

Bàn tay Vân Thịnh co lại thành hai nắm đấm, khuôn mặt vô cảm quay đi, cắt đứt khoảnh khắc hai mắt chạm nhau, chỉ cúi đầu lặng lẽ nhìn cảnh tượng dưới đài.

Khóe miệng dưới bức rèm châu cong lên như cánh cung, tựa như khổ, tựa như đau, tựa như chấp nhận số phận đầy cay đắng. Tay áo Công chúa phát qua chiếc khay chạm trở long phụng, nàng nâng chén rượu thứ nhất, vị quốc sư đứng phía sau cất cao giọng hô: “Bái trời!” Nàng nâng chén rượu cao quá đầu, vẩy rượu lên trời xanh. Giọng nàng diễm tĩnh, tràn đầy hào khí nam tử:

“Từ biệt đất nước.”

“Bái đất!”

“Từ biệt nhân dân.”

“Bái tổ!”

“Từ biệt gia đình.”

Nghi lễ đã hoàn thành, Vĩnh Minh Công chúa của nước Đại Tề ngồi lên kiệu hoa khởi giá về đất Việt ở phương Nam. Từ nay, Khuynh Thế Công chúa của Đại Tề khó lòng trở về tổ quốc.

Tì nữ đứng kề bên muốn tới dìu nàng, Khuynh Thế lại phất ống tay áo, để tì nữ lui sang bên, nàng tiện tay tháo mào phượng tơ vàng trên đầu xuống ném thẳng, chiếc mào vàng rơi thẳng xuống chân Vân Thịnh. Người thị vệ giật mình ngẩng đầu lên thì thấy Khuynh Thế rút từ mái tóc ra một chiếc trâm cài đầu, kì thực là một lưỡi dao mỏng chàng đã tự mài đem tặng ngày nào nàng tuổi mười lăm, để khi gặp nguy hiểm, nàng có thể lấy ra tự vệ. Từ đó đến giờ, nàng giữ gìn cẩn thận như vật báu, không ngờ lần đầu dùng đến lại ở trong tình cảnh này...

Vân Thịnh ngỡ là Khuynh Thế muốn làm điều đại đột, nóng hết cả ruột gan, còn chưa đến được bên nàng thì thấy nàng xoa tóc xuống, dùng dao mỏng cắt phăng mái tóc dài như suối, tiện tay tung lên, tóc đen như tơ bay khắp trời.

Bá quan thất kinh, Hoàng đế ngồi dự lễ suốt buổi cũng đứng phắt dậy, thị vệ nô bộc trên Kỳ Thiên Đài quỳ kín đất, chỉ độc mỗi Vân Thịnh ngẩn ngơ đứng nhìn, mắt ngơ ngẩn nhìn vào mắt Khuynh Thế, không thể nào thoát khỏi đôi mắt ấy được. Chàng nghe thấy tiếng nói yếu ớt của nàng: “Khuynh Thế Công chúa, từ đây xin bái biệt... cùng chàng.”

Lời nói đó như gong cùm xiềng xích cả cuộc đời Vân Thịnh.

Khuynh Thế dứt khoát quay người lại, cúi lạy Hoàng đế: “Khuynh Thế đi chuyến này không còn dịp trở về nữa, xin nguyện lấy tóc thay người lưu lại Đại Tề! Xin nguyện cho xã tắc trường tồn, cho tổ quốc trường an!” Nàng đập đầu ba lần, dường như chấn động cả ba ngàn dặm quốc thổ Đại Tề.

Bá quan lặng thính, Hoàng đế lặng lẽ.

Khuynh Thế đứng dậy, thẳng lưng, ánh mắt không còn do dự, dứt khoát bước về phía kiệu hoa dưới Kỳ Thiên Đài. Không còn chút lưu luyến.

Xiêm y nàng vì khấu bái mà bám bụi, tóc tai nàng xốc xếch, thậm chí trán nàng còn chảy máu tươi, nhưng trong mắt Vân Thịnh, đó mới là một Khuynh Thế khuynh quốc khuynh thế thật sự. Thế gian này sẽ không còn người con gái nào như nàng nữa, không bao giờ nữa...

Chương 1

Đêm. Phủ Hộ quốc tướng quân. Các quan khách đang tiệc tùng linh đình, vũ nữ áo đỏ bắt đầu uyển chuyển lả lướt múa.

Không ai để ý, vị ngồi ở vị trí chủ trì dờ dãn cả người vào khoảnh khắc nhìn thấy nàng vũ nữ kia.

Nàng vũ nữ ấy biết ngày hôm nay là đại thọ ngũ tuần của Hộ quốc Đại tướng quân, trong lúc này, nàng không thể bước sai... Một bước trượt ngã, thân thể sóng soài, nàng đột nhiên té xuống đất, âm thanh ồn ào xung quanh dần dần im bật.

“Đỡ nàng ấy dậy.”

Giọng nói trầm ấm đượm buồn vừa dứt, lập tức có hai người tới dìu nàng đứng dậy. Nàng ngẩng lên nhìn, người vừa nói hẳn là Đại tướng quân Vân Thịnh, tuy đã ngũ tuần nhưng Hộ quốc tướng quân vẫn không lộ nét già.

Năm tháng trôi qua, nét buồn thương đọng lại trong mắt ngài càng khiến tâm hồn người khác thêm rung động. Ngài hỏi: “Người tên gì?”

“Nô tì... Khanh Thời.”

Vân Thịnh ngẩn người, miệng khẽ lẩm bẩm tên của người vũ nữ. Một hồi lâu sau ngài chợt mở miệng: “Có muốn vào phủ Hộ quốc tướng quân ta không?”

Không khí yên lặng. Quan khách quan sát nàng vũ nữ một cách đầy khó hiểu, chỉ vì Hộ quốc tướng quân cả đời chưa lập thê nạp thiếp bao giờ, yêu cầu như vậy mới là lần đầu. Khanh Thời chợt lạnh người, khẩu đầu phục mệnh, ánh mắt ảm đạm: “Tạ tướng quân.”

Bọn nô bộc rửa mặt rồi khoác áo sa mỏng lên người nàng, sau đó đưa vào phòng Tướng quân. Không biết đợi bao lâu, yến tiệc ngoài kia cuối cùng cũng kết thúc, Khanh Thời nắm chặt hai tay, cả người nàng lạnh phát run.

Cửa phòng bật mở, Vân Thịnh đi bước một vào phòng, vừa bước vào giường trong, thấy Khanh Thời run rẩy không ngừng, ngài ngẩn ra, rồi lại lắc đầu bật cười: “Bọn nô tài lại tự tung tự tác rồi!” Ngài bước ra ngoài cao giọng: “Người đâu, mau đem bộ y phục màu đỏ của nàng tới đây.”

Vân Thịnh đứng ngoài bức bình phong chờ Khanh Thời thay quần áo. Nhìn ánh đèn cây hắt bóng hình cao ngất của ngài lên bình phong, lòng Khanh Thời dâng đầy nghi hoặc. Nàng nghe người ta kể về Vân Thịnh như một huyền thoại, từ một thị vệ bước lên đến Hộ quốc tướng quân, một đời xuất chúng, trải qua ba triều đế vương mà không suy yếu. Trái ngược với công danh sự nghiệp, ngài không có hậu duệ, không có thê tử, có vẻ như ngài đã quyết sống cô độc tới già, có gì hôm nay ngài lại để mắt tới nàng?

Khanh Thời đã mặc xong áo, nàng chậm chậm bước ra. Ánh mắt Vân Thịnh thoáng lưu luyến nơi nàng. Ngài gật đầu: “Ừ, nàng đứng ở đó đi.” Dứt lời, ngài bước tới thư án, nhắc bút chấm mực, ngọn bút ngập ngừng trên mặt giấy hồi lâu, mãi đến khi mực nhỏ giọt lên giấy tuyên, tiếng mực rơi nhẹ vang lên kéo hồn ngài trở về. Vân Thịnh lại ngắm Khanh Thời rồi mới đặt bút vẽ một nét lên giấy, nhưng một hồi lâu sau vẫn chưa vẽ thêm được nét nào nữa.

Ngài khẽ chau mày, thần sắc có vẻ ngần ngại, đôi mắt ánh lên vẻ đau thương khó giấu.

Vai, eo, váy áo, Vân Thịnh phác họa hình dáng thiếu nữ một cách khó khăn, nhưng khi ngài ngược đầu lên nhìn Khanh Thời, lại cúi đầu nhìn bức vẽ, không thể nào vẽ được khuôn mặt. Rốt cuộc khuôn mặt ấy mang hình dáng gì đây? Bóng hình lưu lại trong ký ức mơ hồ quá. Ngài nhắm mắt cố nhớ lại, lại càng không hình dung được, rốt cuộc, nàng mang dáng hình như thế nào...

Vân Thịnh gác bút, chán nản nhìn thân hình cô gái trên giấy, đôi mắt khiến bao kẻ khiếp sợ lộ ba phần bất lực, bảy phần vô vọng.

Tại sao... lại không nhớ nổi chứ?

Chương 2

Ngài chìm vào giấc mộng, nhìn thấy thân hình hồng y nữ tử uyển chuyển múa cùng bộ giá y năm xưa hợp vào nhau. Ngài lại nhìn thấy hoa lê trắng như tuyết rơi trong sân, ti nữ giúp nàng mặc giá y... đây là lần chinh sửa giá

y cuối cùng. Nàng được trang điểm thật lộng lẫy, để đi xuất giá về với một quân vương nước khác ngay cả mặt mũi cũng chẳng rõ.

Cửa sổ không đóng, ánh mắt Khuynh Thế lướt qua gương đồng, rơi xuống bóng nam nhân đang đứng ngoài viện. Chẳng thềm để tâm tì nữ sau lưng còn đang sửa sang cái gì, nàng đứng dậy, khiến tì nữ cả kinh: “Công chúa?”

“Ra ngoài hết đi.” Nàng lạnh lùng nói. Đám tì nữ tuy không hiểu tại sao nhưng cũng không dám trái lời Công chúa. Chúng đi ngang qua làm kinh động tới chàng. Chàng quay đầu lại, ánh mắt xuyên qua sân chạm phải nàng. Hoa lê tuôn rơi trong viện, gió hây hây mơn man mái tóc buông dài của Khuynh Thế. Nàng chậm rãi bước ra khỏi phòng, đứng trong sân hô lớn: “Vân Thịnh.”

Nam nhân bước vào sân, một gói quỳ xuống đất: “Có ti chúc.”

“Năm Minh Quang thứ 10, phụ hoàng muốn phong huynh làm trưởng Cẩm vệ quân, sao huynh không đi?” Khuynh Thế đột nhiên hỏi làm Vân Thịnh ngớ người. Chàng vẫn chưa trả lời, Khuynh Thế lại hỏi tiếp: “Năm Quang Bảo thứ nhất, Phiêu Kỵ tướng quân muốn tuyển huynh làm tướng, tại sao huynh lại từ chối?”

Tại sao... Vân thịnh cười khỏ trong bụng. Còn sao nữa. Chàng im lặng cúi đầu, đợi Khuynh Thế nói tiếp.

Yên lặng một lát, Khuynh Thế thản nhiên nói thẳng: “Huynh thích ta chứ gì.”

Mỗi tình này giấu kín trong tim, Vân Thịnh chưa từng nói ra, cũng chẳng dám nhìn thẳng, bỗng nhiên nghe Khuynh Thế nói toạc chân tình của kẻ

hèn mọn như mình, Vân Thịnh ngán người ngược lên nhìn Công chúa, quên cả lễ nghi phép tắc.

Khuynh Thế cúi đầu nhìn Vân Thịnh, sau đó ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của chàng, tựa như ngày còn thơ ấu, chàng và nàng cùng nhau bắt đê trong bụi cỏ, hai đứa bé mặt mũi lấm lem, ngẩng đầu lên là đụng phải trán nhau, rồi nhìn nhau cười ngốc nghếch. Rõ ràng là họ đã rất gần nhau.

“Huynh thích ta đúng không?”

Nếu lời khi nãy còn phẳng phất nét nghi ngờ, thì lời nói này khẳng định chắc như đinh đóng cột. Khuynh Thế nhìn chăm chăm Vân Thịnh, chỉ đợi chàng gật đầu thừa nhận.

Ánh mắt lưu luyến hồi lâu, cuối cùng Vân Thịnh lại cúi thấp đầu: “Công chúa, ngày mai người sẽ xuất giá về nơi xa, xin người hãy nghỉ ngơi đi.”

Không chạm được ánh mắt của Vân Thịnh, nói không đau lòng chính là dối lòng. Ánh mắt Khuynh Thế cũng rớt xuống đất, nhìn bàn tay thô ráp do khổ luyện võ công từ nhỏ. Chính đôi tay đó đã luôn che chở nàng, bầu bạn cùng nàng, chưa từng một phút rời xa.

“Ta chỉ hỏi một lần thôi.” - Khuynh Thế đột ngột nói.

“Nếu như ta muốn trốn đi, huynh có nguyện đưa ta đi không?”

Nàng trút bỏ thân phận Công chúa Tề quốc, trút bỏ trách nhiệm, trút bỏ con dân Tề quốc, ôm niềm hy vọng đáng thương, gần như không còn tôn nghiêm mà hỏi chàng.

Có nguyện đưa nàng đi hay không?

Vân Thịnh kinh ngạc ngẩng đầu, kinh hoàng nhìn Khuynh Thế, không dám tin rằng nàng sẽ hỏi câu này. Nhưng nhìn sắc mặt nàng không gợn chút đùa cợt, Vân Thịnh nắm chặt nắm tay, quỳ cả hai chân xuống đất, khấu đầu mà lạy, giọng nói khàn đặc: “Ti chúc... không thể.”

Không phải không muốn, không phải không tình nguyện, nhưng, chàng không thể. Vân Thịnh... chàng lúc nào cũng thật thà.

Khuynh Thế khẽ nhếch khóe môi, khẽ tới mức Vân Thịnh không thể nhìn thấy, đôi mắt nàng đã bắt đầu ươn ướt nỗi tuyệt vọng vô bờ, nhưng nàng cũng cố đáp lại: “Ta biết chứ, ta biết... Nhưng mà... Ta thích huynh.”

Nàng quay trở về phòng, ngồi trước cửa sổ, lặng lẽ mân mê những món trang sức trong hộp nữ trang. Cửa sổ vẫn chưa cài then, Vân Thịnh vẫn tiếp tục canh gác ở bên ngoài, vẫn ở góc độ đó, Khuynh Thế khẽ liếc mắt là có thể nhìn thấy hình bóng chàng, nàng gọi: “Vân Thịnh.” Nam nhân quay đầu lại. Khuynh Thế cup mắt nhìn món trang sức đeo trên tay. Từ chỗ Vân Thịnh đứng nhìn vào, nàng giống như đang nhắm mắt ngủ say. Trong sân hoa lê lá tả bay, tựa như trâm cài của Vương Mẫu, tạo giữa hai người họ một khoảng cách không thể vượt qua.

“Ngày mai huynh không cần theo ta rời kinh.”

Vân Thịnh cả kinh, đầu óc chàng thoát trống rỗng.

“Sau khi ta rời kinh, huynh không còn là thị vệ của ta nữa.”

Có nghĩa là, nàng... không cần chàng nữa rồi sao? Nàng không còn muốn gặp chàng nữa sao?

Hai tay nắm chặt, Vân Thịnh gật đầu, thấp giọng dạ vâng.

Chương 3

Tỉnh dậy trái tim vẫn đầy tràn đau đớn và tuyệt vọng, tuy nhiên, đôi mắt đục ngầu lại vương nét vui mừng đầy bi thảm. Ngài lập tức tìm bút vẽ trên thư án, vừa định hạ bút vẽ thì phát hiện đầu bút mực đã khô, nghiên mực cũng đã cạn.

Hình ảnh trong tâm trí dần dần biến mất, chỉ chốc lát sau, ngài lại quên hết những gì đã nhớ.

Hàng lông mày già dặn khó giấu vẻ mất mát. Hộ quốc tướng quân khiến bao người kính sợ giờ lộ vẻ bất lực như đứa trẻ.

Ngài thở dài, mệt mỏi tựa lưng vào ghế bành. Tới qua ngài cũng nằm nhoài ra thư án mà ngủ. Vân Thịnh cười khổ. Đúng là càng già càng vô dụng. Vừa ngước mắt lên, trong lúc lơ đãng, ánh mặt trời chiếu vào mắt, cô gái trước thư án vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Nàng cúi đầu, mắt khép hờ, một bộ áo đỏ, tựa như khuôn mặt Khuynh Thế lúc khép hờ đôi mắt trong giấc mộng. Vân Thịnh chợt bừng tỉnh.

Không biết làm sao chạm tới thân hình cô gái đứng trước mặt, ngài đưa bàn tay già cỗi, dường như xuyên qua thời gian, một lần nữa chạm tới khuôn trắng tươi tắn ngày nào, xinh đẹp tới mức ngài không dám nhìn lâu.

“Khuynh Thế.”

Một cái tên đơn giản mà khiến ngài cảm lòng không đặng, rung rung nước mắt. Cô gái trong ký ức ngược mắt nhìn ngài: “Vân Thịnh, huynh thích ta đúng không?”

Phải, ta thích nàng.

Nhưng câu nói này ngài mãi mãi không thể nào nói ra, nàng cũng không bao giờ nghe thấy được nữa.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Khanh Thời chau mày, chậm chậm mở mắt ra, khuôn mặt già dặn gần trong gang tấc khiến nàng thất kinh. Nàng hít một hơi khí lạnh, vung tay gạt tay Vân Thịnh, lấy sức đẩy ngài một cái. Vân Thịnh chẳng chút phòng bị, bị nàng đẩy lui về phía sau mấy bước rồi đứng phải thư án. Khanh Thời cũng mềm nhũn chân tay, ngã ngồi xuống đất. Nàng kinh hãi nhìn Vân Thịnh, chỉ thấy Hộ quốc tướng quân ôm lưng thở dốc. Sau phút hoảng hốt, nàng tái mặt nhận ra... Nàng đã... đã thương Hộ quốc tướng quân sao?

Bọn nô bộc đứng ngoài nghe động chạy vào, thấy cảnh tượng trong phòng, có kẻ hét: “To gan...”

“Được rồi.” Chưa nói dứt câu thì bị Vân Thịnh ngắt lời. “Thu xếp ổn thỏa cho nàng.” Bấy nhiêu đã đủ cho tất cả mọi người hiểu thái độ của Tướng quân.

Khanh Thời ở lại phủ Tướng quân, Vân Thịnh chưa từng chạm vào nàng. Ngài chỉ thích nàng mặc áo đỏ, chỉ thích ngắm nàng ngồi yên lặng, nhưng ngài đối xử với nàng tốt hơn bất cứ người nào. Bên ngoài đồn đại Hộ quốc tướng quân đã bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Khanh Thời tuy không nói gì, nhưng trong lòng khó giấu nổi vui mừng.

Lại một ngày nắng đẹp, có lẽ tâm trạng Vân Thịnh rất vui vẻ. Ngài cùng ngồi dùng bữa với Khanh Thời, nhưng bữa trưa hôm nay đơn giản hơn mọi hôm rất nhiều.

“Tuy đơn sơ nhưng đều là những món ta tự nấu đó, nàng ăn thấy ngon không?”

Khanh Thời ngẩn người. Hộ quốc tướng quân vì nàng mà xuống bếp... Nàng đỏ mặt, khẽ khàng gật đầu.

“Hôm nay là sinh nhật nàng, ta cũng chẳng biết nên tặng gì cho nàng ngoài nấu những món nàng thích.” - Vân Thịnh hồi hộp nói, giống như một đứa trẻ muốn lấy lòng người khác. - “Không ngon thì cứ mắng ta.”

Khanh Thời dờ dẫm. Hôm nay không phải sinh nhật nàng... Câu nói lên tới đầu lưỡi rồi lại bị nuốt ngược vào trong. Nàng nhìn một lượt những món ăn trên bàn, rất nhiều món trong số đó không phải món nàng thích ăn. Như chợt hiểu ra điều gì, Khanh Thời sững sờ nhìn Vân Thịnh. Ngài đang nhìn nàng đầy dịu dàng ấm áp, nhưng trong mắt ngài lại không có nàng. Dường như ngài...

... đang kiếm tìm người nào đó, nhưng người đó, lại chẳng phải nàng.

Chương 4

Sau lễ cập kê, chưa kịp trút bỏ bộ lễ phục cầu kì phức tạp, Khuynh Thế ngồi trong viện ngắm trăng sáng tỏ. Khóe miệng phẳng lì chứng tỏ nàng không vui.

Vân Thịnh sắp xếp bố trí thị vệ xong, vừa đi ngang cửa viện Công chúa thì thấy nàng lại không đóng cửa mà ngồi ở trong. Khuôn mặt nàng phảng phất ánh trăng, thanh thoát mà lạnh lùng. Vân Thịnh chau mày, nàng lại không vui sao? Tại sao lại thế?

Nhưng cho dù chàng có muốn làm nàng vui vẻ tới đâu, chàng cũng không thể vào trong được nữa. Công chúa đã thành niên rồi, là cô nương trưởng thành rồi. Bọn họ nam nữ khác biệt, tôn ti khác biệt.

Vân Thịnh cúi đầu, nhớ tới hình bóng Khuynh Thế ở lễ cập kê. Chàng chưa bao giờ thấy rõ khoảng cách giữa hai người họ như vậy. Nàng là thiên chi kiều nữ, là sao sáng trên trời. Chàng dù có ngẩng đầu nhìn lên, có nhón gót chân tới cỡ nào cũng đừng mong với tới.

Nắm chặt lòng bàn tay, Vân Thịnh lui bước, canh giữ bên ngoài viện. Chợt nghe phía trong có tiếng sứ vỡ, Vân Thịnh cả kinh, quay đầu nhìn Khuynh Thế đang ngồi trong viện. Chỉ thấy nàng đứng phắt dậy, tức tối chàng. Vân Thịnh chẳng hiểu ắt giáp gì. Khuynh Thế quát: “Vào đây!”

Vân Thịnh ngoan ngoãn bước vào trong. Khuynh Thế nhìn chàng hồi lâu, thấy chàng từ đầu tới cuối chẳng nói tiếng nào, cuối cùng không nhịn được lớn tiếng nói: “Quà đâu?” - Nàng giơ bàn tay mảnh khảnh trước mặt hấn như muốn ăn cướp: “Quà của ta đâu?”

Chiếc trâm cài tóc được chế tác tinh xảo trên đỉnh đầu nàng phản chiếu ánh trăng làm Vân Thịnh chói mắt. Chàng lại căng thẳng giấu biến món đồ trong tay áo. Chàng cúi đầu: “Xin lỗi, ta... ti chức không có...”

Khuynh Thế càng giận hơn: “Nói dối! Rõ ràng mấy hôm trước ta...” Nàng cắn môi, kìm lại câu định nói, bàn tay vẫn cố chấp giơ trước mặt Vân Thịnh, nhưng đã bắt đầu nhè nhẹ run rẩy. Nàng cup mắt, viền mắt bắt đầu ửng đỏ.

Thật ra, làm sao mà Khuynh Thế không hiểu điều mà Vân Thịnh đang e ngại. Nàng biết khoảnh khắc nàng bước lên đài cao hành lễ, ánh mắt nam nhân ấy nhìn nàng đầy tràn nỗi cô độc. Bao nhiêu năm bầu bạn, nàng cảm thấy hai người càng lớn càng xa cách nhau. Chàng tự xưng là ti chức, hành lễ với nàng, cung kính với nàng... Khuynh Thế sợ, sẽ có một ngày cuộc nói chuyện giữa hai người sẽ trở thành màn ra lệnh tuân mệnh đáng thương.

Nhìn cô gái cúi đầu, trái tim Vân Thịnh mềm nhũn. Lòng đau nhói nén hết mọi nỗi niềm, chàng từ từ lấy trong tay áo ra một chiếc trâm cài tóc, thấp giọng nói: “Ta làm không đẹp lắm.”

Khuynh Thế ngẩn người nhìn chiếc trâm cài trong lòng bàn tay. Tai Vân Thịnh đỏ ửng: “Mài tới mài lui thì thành ra vậy đó, tuy không đẹp nhưng cũng có thể dùng để phòng thân.” Ánh mắt chàng đảo tứ phía rồi rút xuống cây lê bên cạnh, chẳng dám nhìn nàng, “Không thích thì cứ mắng ta.”

Cầm chiếc trâm, Khuynh Thế trân trọng ôm vào lòng, mọi giận hờn và bất an trước đó đều tan biến hết. Nàng nhu mì gật đầu: “Ừm.” Nụ cười dần hiện ra nơi khóe miệng: “Ta thích lắm.” Đôi mắt nàng cong cong, ánh trắng soi tỏ khuôn mặt nàng đang mỉm cười ngược nhìn chàng: “Ta thích lắm.”

Vân Thịnh lặng lẽ xoay cặp mắt, nhưng nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Khuynh Thế, mọi nỗi niềm rắc rối trong lòng đều lắng dịu. Trong lúc ngẩn ngơ chàng nhớ lại lý do mình ở lại bên cạnh nàng, chẳng phải chính là vì nụ cười rực rỡ này sao, chẳng phải chính là vì... muốn nhìn thấy nàng vui vẻ sao?

“Nhưng mà...” Khuynh Thế giả vờ khổ não. “Cây trâm này hình như không có đất dụng võ.”

Vân Thịnh ngẩn người.

“Bởi vì, huynh sẽ luôn luôn bảo vệ ta, không phải sao?”

Trái tim tan chảy từ tận đáy lòng, suýt chút nữa chàng đã vượt quá khoảng cách thân phận mà chạm vào má nàng. Công chúa của chàng đúng là gian xảo, lúc này mà đòi cam kết. Vân Thịnh bất đắc dĩ cười khi, trịnh trọng gật đầu. Chàng sẽ luôn che chở nàng, bảo vệ nàng...

Tiếng vó ngựa kịch liệt không biết từ đâu truyền vọng đến phá vỡ không khí yên bình. Ánh trăng đẹp như mộng ảo vỡ tan, khuôn mặt Khuynh Thế tan biến trước mặt chàng. Thư cấp báo về triều như sấm dội bên tai Vân Thịnh. Chàng vẫn còn nhớ, đó là một năm sau khi Khuynh Thế đến nước Việt, tin từ biên thùy truyền về...

Nước Việt nội chiến, Hoàng hậu gả từ nước Đại Tề bị phản quân đánh chết.

“Chàng sẽ mãi mãi che chở cho ta.”

Nụ cười của nàng giống như ánh mặt trời rực rỡ khuynh đảo thế giới của chàng, vậy mà, chàng không thể nào gặp lại, cũng không thể nào nhớ lại nữa rồi...

Chương 5

Ngủ trưa tỉnh dậy, Vân Thịnh nằm mở mắt trên giường nhưng thần trí dường như vẫn còn dạo chơi trong cõi mộng. Ngài ngơ ngẩn ngồi dậy, những thứ lọt vào tầm mắt ngài hư ảo tựa như trăng trong nước, hình trong

gương. Ngài cảm thấy nơi đây mới chính là giấc mộng. Vân Thịnh thực sự chỉ sống trong mộng, chỉ tồn tại trong quá khứ.

Chàng vẫn còn nhớ đầu mùa hạ năm ấy, Hoàng đế Việt quốc bị phản quân đánh cho không còn manh giáp chạy tới Đại Tề cầu cứu, Hoàng đế đồng ý viện binh, Việt quốc hứa sau khi trấn áp được quân phản loạn sẽ cắt 10 tòa thành dâng cho Đại Tề. Đó cũng là lúc Vân Thịnh làm chuyện vọng động nhất đời ngài. Vân Thịnh đã đánh Hoàng đế Việt quốc sang chạy nạn một trận trước mặt nhà vua và bá quan văn võ.

Chàng hét khản cả giọng: “Tại sao ngươi có thể trốn thoát được? Công chúa đâu? Công chúa của Đại Tề ta đâu? Ta...” Khuynh Thế yêu quý nhất trên đời của ta đâu? Ta đã giao nàng cho một đấng nhất quốc chi quân, nàng đáng để kẻ này vì nàng mà khuynh quốc, nhưng kẻ ấy lại để nàng bị loạn tặc đánh chết!

Không ngoài dự liệu, sau khi bùng cháy lửa giận, chàng bị nhốt vào thiên lao. Ba ngày sau Hoàng đế đích thân tới thăm chàng: “Ngươi có muốn sang nước Việt dẹp loạn tặc, đoái công chuộc tội hay không?”

Chàng ngẩng đầu nhìn Hoàng đế: “Hoàng thượng, dẹp phản tặc rồi có thể đưa di thể của Công chúa trở về Đại Tề không? Khuynh Thế... chắc hẳn rất muốn về nhà.”

Hoàng đế trầm mặc, nhẹ nhàng thở dài: “Nếu tìm thấy Công chúa, hãy đưa nó trở về.”

Vân Thịnh khoác chiến bào không chút do dự, tiến về nước Việt. Trên chiến trường, Vân Thịnh tựa như máy chém, kẻ phản tặc nào rơi vào tay chàng cũng không có kết cục tốt. Ngày ngày chém giết, lòng chàng nặng nề tội lỗi. Ban đêm chàng không thể ngủ yên, nỗi đau khó xoa dịu trong lòng

trở thành nỗi hận khó phai mờ ngày đêm thiêu đốt chàng, tựa như giòi bọ cắn nuốt từng tấc một trên người chàng.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Lòng ngài lại xúc động, không ngờ bao nhiêu năm đã trôi qua, nhớ lại chuyện năm xưa, lòng ngài vẫn không thể yên ổn.

Phòng ngoài “lạch cạch” mấy tiếng, Vân Thịnh khoác áo bước ra, thấy Khanh Thời đang ngồi bên thư án. Nàng đang ngắm mấy bức tranh ngài vẽ, nhưng thấy Vân Thịnh đi ra, Khanh Thời cả kinh cúi người hành lễ: “Tướng quân.”

Vân Thịnh gật đầu, lại nhìn nàng một hồi: “Sao không mặc áo đỏ?”

Khanh Thời cup mắt: “Áo... dính bẩn rồi.” Nàng nhẹ nhàng đáp lời, ngón tay nhẹ vuốt giấy tuyên trên thư án, “Tướng quân, những bức tranh này... sao không có mặt?” Nàng có thể thấy, người trong tranh chính là nàng, nhưng thần thái người trong tranh kia có điểm khác nàng. Mà bức tranh nào cũng không có mặt, dường như có một linh hồn nào khác ẩn trong đó.

Vân Thịnh bước lên phía trước, lật cuộn tranh lại: “Khuôn mặt ta đã quên rồi.” Ngài nhẹ nhàng đáp, pha chút thờ dài.

Ngài từng cho rằng mình sẽ ghi nhớ nét mặt của Khuynh Thế mãi mãi, cho dù tương lai có ra sao đi nữa. Song tương lai kéo dài tới lúc nào? Qua những tháng năm dài đằng dặc, dài hơn cả ký ức, ngài đã dần quên giọng nói của nàng, dần quên khuôn mặt của nàng. Thời gian còn vô tình hơn đao kiếm, xé tan hình ảnh Khuynh Thế trong tâm trí ngài đến mức không thể nào chấp vá lại được nữa.

Quên rồi sao? Khanh Thời lặng yên nhìn Vân Thịnh, bao nhiêu câu hỏi xuất hiện trong đầu nàng, người con gái trong bức họa rốt cuộc là ai? Ngài coi nàng là ai? Tại sao lại quên đi khuôn mặt? Thế nhưng Khanh Thời biết thân biết phận, nàng không có tư cách hỏi.

Khanh Thời cười: “Hôm nay tướng quân ngủ trưa đã lâu, tôi nấu cho ngài bát cháo giải mệt.”

Vân Thịnh gật đầu, nhìn Khanh Thời bung bát cháo trên thư án dâng cho mình. Ngài đón lấy bát cháo, hơi ngẩn ra, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt Khanh Thời, thấy nàng khẽ mỉm cười, đôi mày cong cong, mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt nàng rực rỡ. Vân Thịnh lại thất thần trong thoáng chốc.

Cháo đưa lên miệng, mùi thơm thanh đậm lan tỏa. Vân Thịnh mỉm cười, ngửa cổ uống hết rồi vươn tay, nhẹ nhẹ vỗ đầu Khanh Thời.

Chương 6

Đêm nay Vân Thịnh mơ thấy Khuynh Thế khi còn rất nhỏ. Nàng vẫn còn là một tiểu nha đầu tròn vo như viên thị. Năm đó nhà chàng sa sút, bị bán cho phủ Công chúa làm nô tài. Chàng gặp Khuynh Thế lần đầu vào một buổi tối, tiểu Công chúa lén chạy ra bờ hồ bắt đom đóm, nàng chụp cả ngày cũng chả bắt được con nào, chàng đưa tay bắt cho nàng một con. Tiểu nha đầu mặt bầu bĩnh mở to mắt nhìn tiểu nô tài, khuôn miệng nhỏ nhắn kêu “ơ, ơ” đầy vẻ kinh ngạc.

“Đại ca ca lợi hại quá.”

Nhà tiểu nô tài xưa kia cũng có cửa ăn cửa để, lúc đó nó chẳng cảm thấy mình có chỗ nào không bằng người ta. Nó nói: “Đom đóm bay đầy trời, bắt dễ ợt.”

Thịt viên Công chúa đang cầm đom đóm trong tay túi thân lắm bầm: “Khuynh Thế bắt không được.”

Tim nó mềm nhũn, nó xoa đầu Công chúa: “Để ta giúp ngươi.”

Cầm cả túi đom đóm, Khuynh Thế vui mừng cười khanh khách. Sau này Vân Thịnh nhớ lại, có lẽ bắt đầu từ lúc đó, chàng không thể kháng lại nụ cười của nàng.

Sau đó nô bộc hầu hạ Khuynh Thế tìm ra, chưa phân rõ đúng sai đã mắng Vân Thịnh một chập. Nó tuổi còn nhỏ, tức đỏ mặt tía tai. Khuynh Thế đã cắn người kia một cái, loạng choạng chạy tới ôm tay nó: “Ngươi mắng ta đây này! Khuynh Thế làm sai thì mắng Khuynh Thế! Không được bắt nạt đại ca ca!”

Từ đó, Vân Thịnh trở thành thị vệ của Công chúa. Khuynh Thế đối xử với chàng không giống những người khác. Chàng cũng dốc lòng hồi đáp tâm ý của nàng, tuy nhiên, dù chàng có hồi đáp thế nào đi nữa, cuối cùng chàng vẫn nợ nàng, không thể nào bù đắp được.

Trời sáng, Khanh Thời lại nấu cháo cho Vân Thịnh. Ngài lặng lặng ăn.

Vân Thịnh muốn dùng tất cả những gì mình có để bù đắp vào khoảng trống kia, cho dù, thứ mà ngài bù đắp chỉ liên quan tới Khuynh Thế ít ỏi một cách đáng thương, nhưng đối với ngài mà nói, thà có còn hơn không.

Xuân đi thu lại đến, Hộ quốc tướng quân lâm trọng bệnh nằm liệt giường.

Hoàng đế lo lắng phái Ngự y trong cung tới thăm bệnh mấy lần, lần nào cũng nói giống nhau, cơ thể suy nhược, ai cũng nói Hộ quốc tướng quân Vân Thịnh sắp đi đến điểm cuối của cuộc đời rồi. Vân Thịnh cảm thấy chẳng có gì là không tốt. Thời gian ngài ngủ mỗi ngày dài thêm, những giấc mộng về Khuynh Thế cũng ngày một nhiều thêm. Dù đó là những hồi ức đau đớn, nhưng so với một Vân Thịnh đầu óc trống rỗng sau khi tỉnh dậy thì điều đó cũng coi như là hạnh phúc.

Khanh Thời ngày ngày túc trực hầu hạ bên giường ngài. Mỗi ngày hoa quế rơi thơm lừng, Vân Thịnh ngủ say tựa như gặp phải ác mộng, ngài trở người, miệng líu ríu nói mơ, Khanh Thời nghiêng người nghe, lơ mơ cảm giác ngài đang gọi tên mình: “Khanh Thời... Khanh Thời...”, tựa như muốn khắc hai chữ này vào cốt tủy, có chết cũng không thể nào quên.

Khanh Thời ngẩn người, lúc lơ đãng nàng nhìn thấy một chiếc hộp gỗ dẹt dưới gối của Vân Thịnh. Xưa nay ngài chưa từng chung chăn gối với nàng, vậy nên nàng chưa từng phát hiện chiếc hộp này. Nàng căng thẳng, cuối cùng nàng hiếu kì rút chiếc hộp ra.

Mặt ngoài hộp gỗ trơn bóng, tựa như được người vuốt ve trăm lần vạn lần. Nàng mở chiếc khóa nhỏ, bên trong là một dải lụa màu đỏ sẫm, bên trên đặt vền vền mười lọn tóc, được người trân trọng cuốn thành một túm, lấy dây đỏ buộc lại.

Khanh Thời bất giác vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc dài kia. Hình như đã qua rất nhiều năm, những lọn tóc đen dài hơi khô lại, nhưng Khanh Thời có thể tưởng tượng ra, những lọn tóc này năm xưa ắt hẳn rất đẹp.

Chương 7

“Khụ.” - Vân Thịnh ho khan một tiếng. Ngài dần tỉnh giấc, nhưng khi thấy chiếc hộp gỗ đang nằm trong tay Khanh Thời, mặt Vân Thịnh biến sắc, ánh mắt ngay lập tức như muốn ăn tươi nuốt sống: “Đưa đây.” Giọng ngài yếu ớt khản đặc nhưng lại tỏa sát khí bùng bùng khiến Khanh Thời hoảng kinh, đánh rơi chiếc hộp xuống giường. Những lọn tóc được túm rơi ra ngoài.

Vân Thịnh ngồi hần dậy, nhặt những sợi tóc bỏ lại vào hộp, ánh mắt sắc lạnh nhìn Khanh Thời: “Có những thứ tốt nhất người đừng có động vào.” Dứt lời, ngài lại ho khan, “Nấu cháo cũng được, tư thông Việt quốc cũng được, tiết lộ bản đồ Tướng quân phủ ra ngoài cũng được, ta đều có thể tha thứ cho người, nhưng đừng chạm vào ranh giới cuối cùng của ta.”

Khanh Thời kinh hoảng: “Ngài...”

“Ra ngoài.”

Ngài biết hết cả. Khanh Thời nhất thời run rẩy không thôi. Người này chuyện gì cũng biết, nhưng ngài chưa từng nói ra, thậm chí còn chẳng chỉ trích gì nàng. Tại sao... Chỉ vì ngài sủng ái nàng sao? Hay là, vì ngài đã muôn thuở nhớ nhung một nữ nhân nào khác?

Sau khi Khanh Thời rời đi, Vân Thịnh mệt mỏi nhắm mắt.

Chiến công của ngài lột bằng xương cốt của người Việt quốc, nhiều khi ngài cũng nhớ ra kiếp này mình tội nghiệt trầm trọng, nhưng làm sao ngài có thể không hận người Việt quốc cho được. Nhớ lại giấc mộng khi này, lông mày Vân Thịnh nhíu lại.

Năm ấy rét đậm, chàng tấn công thủ phủ Việt quốc, kéo quân vào Hoàng cung, giúp Hoàng đế Việt quốc đoạt lại hoàng vị. Thế nhưng, khi chàng nói muốn đem thi thể Khuynh Thế công chúa về thì không kẻ nào dám lên tiếng. Tra hỏi một hồi, chàng mới biết, bọn người Việt quốc đã hỏa táng thi thể Khuynh Thế, đem rải ở ngọn núi hoang phía sau Hoàng thành.

Vân Thịnh choáng váng, dường như đứng không còn vững: “Ở đâu?”

Những người sống sót qua cuộc phản loạn đưa chàng đi, ngọn núi hoang chỉ còn lại cỏ dại, chẳng có cây cối gì. “Các người... Ngay cả một nơi để tránh nắng cũng không chịu tìm cho Khuynh Thế.” Vân Thịnh nghiêng rặng nghiêng lợi, cơ hồ hận người Việt quốc đến tận xương tủy. Song cung nhân đứng phía sau lên tiếng: “Đây là nơi nương nường đã chọn.”

Vân Thịnh chết lặng. Cung nhân nói: “Lúc nương nường bị trọng thương đã dặn chúng nô tì rằng, nếu nương nường chết đi, hãy thiêu xác nương nường đi và rải tro xuống nơi này. Nương nường nói, gió ở đây sẽ đưa nương nường về nhà.”

Gió núi gào rít, thổi tung mái tóc Vân Thịnh. Chàng nhìn xa xăm, những sợi tóc lất phất bay về hướng Đại Tề. Ruột gan chàng dường như xoắn lại, đau thấu tận xương. Chàng khom lưng ôm ngực, cổ họng tanh mùi máu tươi sắp trào.

Nàng muốn về nhà, lúc nào nàng cũng muốn về nhà. Lời hứa sẽ bảo vệ nàng chàng đã không thể thực hiện được, gặp mặt lần cuối cùng cũng không được, thậm chí đưa hài cốt nàng về nhà chàng cũng không cách nào làm được... Chàng... đúng thật là vô dụng...

“Vân Thịnh, nếu ta muốn trốn đi, huynh có nguyện đưa ta đi không?”

Câu hỏi ngày đó bỗng lại lóe sáng từ sâu trong tâm trí khiến chàng sững sờ. Nếu được quay trở lại, chàng sẽ bắt chập tất cả để đưa nàng đi. Nhưng, có hối hận cũng vô ích, có tiếc nuối cũng không thể nào bù đắp được nữa...

Khanh Thời không còn nấu cháo cho Vân Thịnh nữa. Vân Thịnh cũng chẳng hỏi, chỉ tiết lộ chút tin tức cho Hoàng đế biết. Đây là nước của Khuynh Thế, nhà của Khuynh Thế, dù làm gì, ngài cũng không thể để nước nhà gánh chịu hậu quả.

Nhưng dù không còn ăn cháo nữa, sức khỏe Vân Thịnh cũng ngày một suy yếu dần. Thời gian ngài ngủ ngày càng dài, những giấc mộng cũng trở nên kỳ quái, có lúc ở trong ký ức, hiện thực và cõi mộng cũng chẳng còn phân biệt nổi nữa.

Chương 8

Thủ lĩnh phản quân Việt quốc kẻ tội Hoàng đế Việt quốc, kẻ tội luôn cả sai lầm của Đại Tề. Bọn chúng trối Khuynh Thế lại để dân chúng thấy nàng trong tình cảnh thảm hại. Bọn chúng muốn nói với dân chúng rằng cao quý như Công chúa Tề quốc, Hoàng hậu Việt quốc thì cũng bị bọn chúng giẫm dưới chân.

Khuynh Thế thất thần nhìn xa xăm, như một con rối đã mất linh hồn. Mắt nàng chăm chăm nhìn về một hướng, ánh mắt như xuyên qua lớp người đông đúc, như xuyên qua tường gạch cao dày, bay tới Kinh thành Đại Tề cách xa ngàn dặm. Ở đó, có đường cái hẻm nhỏ thân thuộc, có phủ Công chúa, có Vân Thịnh đứng ngoài cửa, và có hoa lê nở trắng vườn.

Có một nam tử sẽ nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng nhất. Nàng đi qua thiên sơn vạn thủy chỉ vì muốn dừng lại bên cạnh chàng.

Bọn chúng lấy roi quất nàng, theo lời bọn chúng, chúng đang đánh Đại Tề, đang đánh vào thể diện hoàng gia Việt quốc. Nhưng đối với Vân Thịnh, nàng chỉ là một cô gái... Khuynh Thế thích nhất là bắt đom đóm vào đêm mùa hạ, nàng niu nhất là cây trâm hồng chàng tặng, thường nói nhất là...

“Vân Thịnh.”

Nàng chỉ là một người con gái như thế thôi.

Dưới đài dân chúng cao giọng hoan hô, người trên đài chỉ quay đầu nhìn về hướng mờ mịt phía xa, cho tới khi nàng không bao giờ có thể ngẩng đầu lên nữa, không còn nói được lời nào nữa, nàng nhẹ nhàng khép mắt, nàng thì thầm lời cuối cùng: “Vân Thịnh...”

Chàng nói, chàng sẽ che chở nàng suốt đời.

Nhưng cuối cùng, nàng không đợi được nữa.

Nàng đã bị tra tấn đến chết.

Tỉnh khỏi cơn ác mộng, người Vân Thịnh toát đầy mồ hôi lạnh. Ngài ôm lấy trái tim đang co thắt không ngừng, đau quặn cả người. Ở nơi chiến trường dù có bị thương nặng tới đâu, ngài cũng chưa từng tỏ ra yếu đuối, nhưng giờ phút này đôi mắt trắng đục của Vân Thịnh đã trở nên mơ hồ. Khuynh Thế, Khuynh Thế, nàng đã khuynh đảo trọn kiếp ngài.

Vật vờ lâu ngày trên giường, hôm sau tinh thần ngài lại cực kì tốt. Ngài nói muốn tới Kì Thiên đài đi dạo. Không ai dám cản ngài, tam triều nguyên

lão, Hộ quốc đại tướng. Ngài thông thả tản bộ lên Kì Thiên đài. Đây là nơi mà ngày trước ngài coi như chốn linh thiêng bất khả xâm phạm.

Ngài đứng giữa Kì Thiên đài, ngược nhìn trời cao, nhớ lại ngày xưa Khuynh Thế cũng đứng ở chỗ này, có phải cũng đương nhìn mảnh trời mà ngài đương thấy, tâm trạng của nàng, có phải cũng giống như tâm trạng của ngài giờ đây hay không... Đau mà bất đắc dĩ. Yêu mà tiếc nuối.

Ngài cúi người nhìn Kì Thiên đài một lượt, rồi sau đó khấu đầu tam bái: “Nguyện xã tắc trường tồn, nguyện tổ quốc trường an.” Giọng ngài khản đặc, trán áp xuống mặt đất, lâu thật lâu vẫn chưa đứng lên.

Gió thổi nhẹ nhẹ trên Kì Thiên đài, Vân Thịnh run rẩy đứng lên, ngài ngẩng nhìn chung quanh, một mảnh trống không. Vân Thịnh chột cười, bỗng cảm thấy mình bây giờ thật quá hồ đồ, làm như vậy thì ích gì chứ? Làm như làm thế thì có thể gọi hồn Khuynh Thế về vậy.

Ngài lắc đầu, bước xuống Kì Thiên đài, bước qua vị trí ngài đứng năm xưa khi còn làm thị vệ. Ngài dừng bước, gió ầm ập vờn sau lưng. Ngài lơ đãng quay đầu, có lẽ là do ánh mặt trời chiếu nhầm, ngài nhìn thấy hoa lê tung bay trắng trời, Khuynh Thế công chúa mặc áo đỏ đứng giữa Kì Thiên đài, mắt ánh lên ba phần khiêu khích, ba phần thê lương, đọng lại là tình cảm hướng về ngài.

Thời gian dường như quay về mấy mươi năm trước, nơi này vẫn là lễ tế trời năm xưa, nhà vua cùng bá quan đang tham dự lễ.

Đồng tử Vân Thịnh co lại, ngài mặc bộ áo giáp cũ của phủ Công chúa, bước về phía trước, giơ tay ra, và quên tất cả: “Khuynh Thế, ta đưa nàng đi.”

“Chúng ta... về nhà.”

Ánh mắt lạnh lùng của Công chúa tức thì mềm nhũn, nàng cong khoe miệng, cong cong đôi mắt: “Ừ.”

Hậu ký

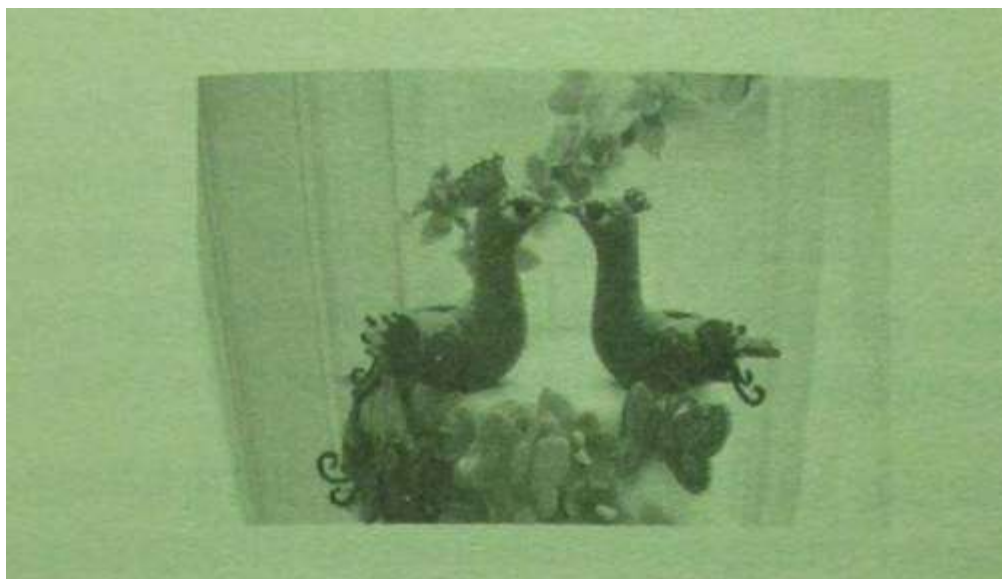
Hộ quốc tướng quân Vân Thịnh mất.

Khanh Thời lấy chiếc hộp gỗ dưới gối Vân Thịnh, quan sát cẩn thận mới thấy bên nắp hộp gỗ có khắc tên một người, nàng líu ríu đọc thành tiếng, bỗng ngó người nhận ra. Nàng lẳng lẽ đóng hộp gỗ, quay người ra cửa, ném hộp gỗ vào đồng lửa khổng lồ trong đình viện.

Đồ vật trong đó nàng đốt cho Vân Thịnh.

Đại Tề Khuynh Thế công chúa sau khi qua đời ở Việt quốc, có một nam nhân cũng không còn sống nữa. Chàng đã dùng cả đời mình để tưởng nhớ nàng.

==Hết==

ĐÀO YÊU

Giới thiệu

Một kẻ là môn chủ Cùng Quỷ phái, chưa chết hẳn thì bị kẻ thuộc hạ ngu đần chôn cất. Một kẻ là yêu tinh hoa đào sống ngàn năm sắp bị chết khô nhưng tiền tài như nước.

Một tình yêu bất ngờ.

Họ đã gặp nhau, xa nhau, rồi trùng phùng.

Chương 1

Cuối tháng tư, hương xuân vừa hết, hấn bước lên đài cao, bên dưới kẻ người vây chặt.

Giết giáo chủ Ma giáo làm loạn giang hồ suốt ba năm, người trong võ lâm không ai không dán mắt vào hấn. Thanh kiếm Lăng Tiêu trong tay loáng đỏ máu tươi. Hấn đứng trên hàng vạn người, phóng xa tầm mắt, không ai không tỏ vẻ cảm kích.

Giờ đường kiếm lạnh hướng thẳng trời xanh, hấn ngược mặt lên trời hô to: “Ma giáo đã tận!” Giọng nói trầm mạnh như sấm rền, như muốn trời cao cũng phải nghe thấy.

Vô số người đứng dưới đài hò reo hưởng ứng, vui mừng tới mức kẻ thì khóc, kẻ thì ngược mặt lên trời cười to, kẻ thì sững sờ thảng thốt.

Ba năm trước, Ma giáo xâm chiếm Trung Nguyên. Những người có mặt ở đây, hầu hết đều bị bọn chúng làm cho tan cửa nát nhà. Từ lúc đó, cuộc đời họ lúc nào cũng chỉ còn nung nấu hai chữ báo thù, bao gồm cả Thượng Quan Kỳ Hoa.

Tuy nhiên, đúng là hấn đau đớn thù hận thật, nung nấu báo thù cũng là thật, nhưng bây giờ, hấn chỉ muốn vứt bỏ thanh kiếm đầm máu trong tay, rời khỏi cái đài cao này...

Đôi mắt sâu thẳm lướt ra xa đám người đứng bên dưới, bay tới cây dương cách đó không xa, ở đó có một nữ nhân áo hồng đứng lặng lẽ. Thấy hấn nhìn, nàng nhoẻn miệng cười, giơ ngón tay cái vẫy. Dù không nghe thấy hấn cũng biết nàng đang nói: “Tuyệt lắm, không hổ danh là nam nhân của muội.”

Hắn thu kiếm, chỉ cảm thấy ánh nắng chói chang ảm áp bị máu tóe lạnh ngắt: “A Chúc.”

Tiếng nói nhẹ bỗng chưa kịp theo gió bay xa, nụ cười trên môi nữ nhân áo hồng dưới gốc dương xanh bỗng trở nên hoảng hốt. Gió thág tư vừa lướt qua, vờn đám lá non rơi lả tả. Phút chốc, tay áo hồng như mây khói theo gió tan đi.

Tan đi?

Nét cười trên môi còn chưa tan, con người chợt không ngừng co thắt. Kẻ đang được đám đông vây quanh bỗng nhiên trắng bệch nét mặt. Hắn thi triển khinh công, đạp lên bả vai mọi người, phi thân về hướng cây dương kia.

Trên nền cỏ xanh còn vương lại vài cánh hoa đào vốn không thuộc về thời tiết này, tựa như muốn nói với hắn rằng lúc này vị cô nương kia thật sự đã có mặt ở đây.

“A Chúc.”

A Chúc của hắn...

Tháng tư năm Nguyên Vũ thứ tám, Nam Cương Ma giáo gây tai họa cho võ lâm suốt ba năm đã tận diệt, đúng lúc quần hùng võ lâm Trung Nguyên không có người đứng đầu, mọi người bèn tôn Thượng Quan Kỳ Hoa lên làm minh chủ. Thượng Quan từ chối. Đêm hôm đó, hắn quy ẩn sơn lâm. Đến nay, vẫn không ai biết hành tung của hắn.

Câu chuyện về hắn được người đời truyền miệng thành truyền thuyết.

Chương 2: Tìm nàng trong đám đông

Tháng sáu năm Nguyên Vũ thứ tám.

Chân núi Lạc Đà. Quán trà nhỏ ven đường.

Ông cụ bán trà mời nam nhân đội nón ngời, rót cho hẵn một chén trà lớn rồi hỏi: “Chàng trai đi đường chắc mệt rồi phải không? Có muốn ăn thêm gì không?”

“Không.”

Giọng nói kẻ kia khàn khàn, nghe có vẻ như đã lâu rồi không mở miệng nói tiếng nào. Nghĩ cũng đúng, một mình một ngựa đi đường, làm gì có ai để mà nói. Ông cụ nhớ tới đứa con trai đang làm ăn xa đầu tắt mặt tối, bắt giác thấy lòng chua xót: “Con trai muốn tới dốc Bách Lý phải không?”

“Vâng.” Hắn ậm ừ, không nghĩ ông lão lại hỏi thăm mình. Nhìn hắn có vẻ như bình thường không giỏi giao tiếp với người khác.

“Nhìn con ăn mặc như người lưu lạc chốn giang hồ, chắc con có nghe nói tới Thượng Quan Kỳ Hoa, người đã thống lĩnh quân binh tiêu diệt Ma giáo tháng trước phải không?”

Nam nhân khẽ gật đầu, hờ hững “vâng” một tiếng, không hề hé lộ thân phận của mình.

Thượng Quan Kỳ Hoa lạnh lẽo đáp trả, nhưng ông lão vẫn không mất hứng nói chuyện. Những người đi qua con đường này không nhiều, người có thể nhẫn nại nghe ông kể chuyện càng ít hơn. Hôm nay gặp một kẻ kiêu lời, ông cũng không cần biết hắn có thích hay không, ông kể tât tần tật cho hắn nghe.

“Chắc con biết Thượng Quan Kỳ Hoa kia ngày xưa chỉ là thiếu môn chủ của La Phù Môn, một môn phái nhỏ trong giang hồ, ở trên núi Lạc Đà. Ba năm trước, Ma giáo xâm chiếm võ lâm Trung Nguyên, La Phù Môn cũng không thoát khỏi kiếp nạn, nhưng may mà có hai thuộc hạ trung thành cứu thiếu môn chủ của họ ra ngoài, trốn ở dốc Bách Lý đằng kia.”

Trung thành ư... Thượng Quan vẫn còn nhớ A Chức đã chăm chăm nhìn hắn khi đó chỉ còn mỗi cái đầu lộ ra trên nền đất mà nói: “Chắc, nhìn hai tên thuộc hạ ngu như heo của ngươi kia. Người chưa chết mà đã đem đi chôn. Nhưng mà không sao, như vậy càng hợp ý ta. Ngươi cứ ngoan ngoãn ở đó mà làm phân bón cho ta nhé.”

Thượng Quan chưa kịp nhớ thêm điều gì thì bị tiếng nói của ông lão cắt ngang: “Nghe nói Thượng Quan Kỳ Hoa đã gặp được tiên nhân ở dốc Bách Lý, ở đó suốt một năm, lúc ra ngoài không những tiền của đầy người mà còn học được rất nhiều tuyệt thế võ công. Giang hồ ai cũng đồn thổi như vậy, nhưng điều mà rất nhiều người không hề biết đó là khi Thượng Quan Kỳ Hoa bước ra khỏi dốc Bách Lý, lão đã tận mắt nhìn thấy.”

“Lúc đó con trai lão đi xa kiếm sống, lão ở nhà rảnh rồi buồn chân nên thay nó trông nom quán trà. Lão còn nhớ rõ hôm đó là ngày đầu tiên lão trông quán, thấy hai người trẻ tuổi từ đám cỏ dại trong dốc Bách Lý đi ra, một người là Thượng Quan, người kia là một cô nương rất xinh đẹp mặt áo hồng. Có vẻ quan hệ của cô nương ấy với Thượng Quan Kỳ Hoa không hề đơn giản. Cô nương ấy gọi tên hắn, lại còn la lối rằng cái gì mà cây không có đi bộ được, không đi được, phải cõng. Cuối cùng thì Thượng Quan Kỳ

Hoa cũng ngoan ngoãn cống cô nương ấy lên lưng. Chắc con không biết đâu, hóa ra Thượng Quan Kỳ Hoa yêu nương tử lắm. Mà cô nương đó đúng là rất đẹp, giống như đào xuân chớm nở vậy.”

Đúng.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Thượng Quan vẫn còn nhớ, khoảnh khắc mở to mắt nhìn A Chước khi hắn bị chôn dưới đất, nắng mai tỏa sáng trên người nàng, chiếu vào tâm trí hắn bóng hình mà hắn không bao giờ quên được.

“Kẻ kia, làm phân bón cho ta đi.”

Nàng nói, chẳng hề kiêng kị chút gì.

A Chước không chút giấu giếm, kể hết tình cảnh sắp phải chết khô của mình cho Thượng Quan nghe, rồi luôn miệng mắng thuộc hạ của hắn ngu ngốc, rồi lại bĩu môi khinh thường bọn Ma giáo nhát gan. Cuối cùng, nàng bảo hắn rằng số trời đã định hắn bị chôn sống ở chỗ này, dùng hắn làm phân bón thật tình là do bất đắc dĩ mà thôi...

A Chước liền thoáng, giống như muốn che giấu tâm sự của mình, mà cũng giống như đang tự nhủ mình phải nhẫn tâm hơn nữa.

Thượng Quan biết, tuy nàng là yêu quái nhưng lại rất lương thiện, không hề có tâm địa độc ác hại người.

“Ta có cách khác có thể giúp cô nương.” Thượng Quan không muốn chết. Hắn phải báo thù diệt môn. Hắn không thể chết ở đây một cách lẳng nhách như vậy được.

A Chúc chớp mắt nhìn hấn hồi lâu: “Nói thử xem.”

“Đại... đại tiện...” Dù xấu hổ, hấn cũng cắn răng nói ra, “Phân bón đó rất tốt, chỉ cần ta còn sống thì lấy không cạn, xài không hết...”

A Chúc nheo mắt quan sát hấn một hồi: “Người không được trốn đi đâu đấy.”

“Trước khi chân thân của cô nương bình phục, ta sẽ không chạy trốn.”

A Chúc hào sảng khoát tay: “Được thôi, người tự trèo ra khỏi mả mình đi.”

Thượng Quan cứng người: “Tay chân ta bị đất nén chặt, làm sao mà tự trèo ra được.”

A Chúc buông thông tay: “Vậy ta cũng đành bó tay, bây giờ ngay cả một chiếc lá ta cũng cầm không nổi.” Chân thân suy yếu khiến A Chúc chỉ có thể hiện hình người một cách mơ hồ chứ không thể kết lại thành thực thể, tay nàng xuyên qua cây cỏ trên mặt đất, “Người nhìn nè... À đúng rồi.” Bỗng nhiên A Chúc reo lên như nhớ lại điều gì. “Ta có thể hút dương khí của người.”

Vừa nói, nàng vừa nhanh nhẩu cúi đầu xuống, hôn lên môi Thượng Quan Kỳ Hoa.

Hấn trợn mắt, quai hàm cứng đờ, thân người cứng ngắc, mặt mày đờ đẫn.

A Chúc được dịp đưa lưỡi sâu hơn vào miệng hấn, từ từ hút dương khí của hấn. Thân thể trong suốt của nàng dần dần rõ ràng hiện ra, đầu lưỡi trong miệng Thượng Quan mang lại cảm giác thật hơn.

Một chất dịch nóng nóng chảy ra giữa miệng hai người.

A Chúc lùi lại, lau vết máu trên mặt mình, chỉ mũi Thượng Quan mà nói: “Chậc, nhìn mặt người kia. Ta sống cả ngàn năm, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy có nam nhân chảy máu mũi lúc hôn đó.”

Bản tính Thượng Quan vốn hiền lành chất phác mà lúc đó cũng đỏ mặt tía tai: “Đây là... lần đầu tiên...”

A Chúc cau mày nhìn hần: “Lần đầu thì sao? Đây cũng là lần đầu của ta đó.”

Thượng Quan cup mắt quay đầu: “Cô... thắng rồi!”

A Chúc xắn tay áo đào đất quanh người hần, vừa đào vừa nói: “Lần này người đừng hòng chạy nhé. Ta đã hút dương khí của người, còn uống máu của người nữa, người đi đâu ta cũng tìm được người hết. Từ nay trở đi người là người làm vườn của ta. Hằng ngày chăm chỉ bón phân, nhổ cỏ, bắt sâu đi nhé! Người mà dám lười biếng thì, hừm, bây giờ ta có chút xiu yêu lực, không đủ để đối phó kẻ khác nhưng đối với người thì quá thừa.”

Thượng Quan Kỳ Hoa vẫn còn nhớ rõ khóe miệng cong cong và nét mặt hớn hở lúc A Chúc nói những lời đó. Dù chân thân héo khô, nàng vẫn thông dong tự tại.

Rực rỡ như hoa đào...

Khuôn mặt ẩn dưới chiếc nón rộng vành thoáng vẻ dịu dàng hiem hoi. Hần nhấp ngụm trà đắng: “Ừm, rất đẹp.” Giọng nói bình thản, nhưng đắng chát.

Uống trà xong, Thượng Quan từ biệt ông lão, cầm Lăng Tiêu kiếm đi về phía dốc Bách Lý, không phải đi trên đường mòn, mà là đi xuyên qua vùng cỏ hoang, theo trí nhớ lần mò ra nơi mình cần đi.

Dốc Bách Lý xưa kia là bãi tha ma, tương truyền nơi đó toàn là ma quỷ, nhưng Thượng Quan biết chỉ có tiêu yêu thỉnh thoảng xuất hiện dọa người chứ chẳng có ma quỷ nào cả.

Về lại chốn xưa, Thượng Quan nhìn cảnh vật trước mắt, chậm chậm hạ mũ xuống.

Cỏ hoang um tùm mọc, còn cây đào sắp chết khô ngày xưa giờ không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Hắn hoảng hốt. A Chúc là đào hoa yêu, cây đào là chân thân của nàng, nếu như chân thân không còn nữa...

Tim hắn như bị ai bóp chặt, mặt trời trên đỉnh đầu làm hắn lóa mắt. Thượng Quan hít sâu một hơi rồi bước tiếp. Thanh kiếm Lăng Tiêu nức tiếng giang hồ bị hắn lấy làm liềm cắt cỏ, cắt trụi hết một vùng cỏ dại.

Bỗng nhiên trong đám cỏ hoang có một khúc gỗ khô chắn ngang tầm mắt Thượng Quan Kỳ Hoa. Hắn dừng người, đứng phắt dậy nhìn tứ phía. Cảnh vật xung quanh như đang biến đổi, chậm chậm hòa vào khung cảnh ba năm về trước trong trí nhớ của hắn. Gió tháng sáu nóng hổi thổi qua tai hắn, tiếng gió nhẹ nhàng thổi biến thành tiếng gọi của nàng.

Thượng Quan Kỳ Hoa... Thượng Quan Kỳ Hoa... Đường như không bao giờ dứt.

Cũng như tháng sáu năm xưa...

Hắn giữ lời hứa bón phân cho A Chúc, nhưng hằng ngày ngoài thời gian bón phân, hắn còn dư quá nhiều thì giờ. A Chúc là một con yêu nhiều chuyện, ngày nào miệng cũng liến thoắng không đợi liền da non. Nàng thích kể chuyện ma quỷ lưu truyền ngàn năm nay ở dốc Bách Lý, thích kể những câu chuyện mà những người đi qua dốc Bách Lý suốt ngàn năm kể lại, mà thích nhất là kể chuyện của chính mình ngàn năm trước.

A Chúc xưa kia được con trai một thổ hào mới phát trồng. Nàng nói về việc mình sinh ra như thế này: “Kẻ trồng ta xuống bị tật nói lắp. Năm đầu tiên ta nở hoa, cha hắn dạy hắn đọc Kinh Thi, thế là hắn nhìn ta mà “Chước, chước” một hồi lâu, rốt cuộc cũng chẳng đọc xong câu thơ kia, nhưng mà ta cũng lấy đó làm tên mình. A Chúc quay đầu nhìn hắn, “Nghĩ đi nghĩ lại, người cũng rất hợp với ta. Thượng Quan Kỳ Hoa, chước chước kỳ hoa.”

Lời nói của nàng nhẹ nhàng lướt qua tai Thượng Quan khiến hắn đỏ ửng cả mặt.

Bỗng nhiên A Chúc xoay mặt hắn sang, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen của hắn, nghiêm mặt nói: “Đừng nói là cha người chính là con trai của tên thổ hào kia đấy.

Nghe vậy, Thượng Quan nản hết cả người, nhưng mặt hắn xưa nay lạnh như tiền, cho dù có bức bối cũng không tỏ ra mặt. Thượng Quan cũng nghiêm chỉnh nhìn A Chúc hồi lâu rồi nói: “A Chúc, thổ hào không phải là đồ tạp chủng, không có sống lâu như cô nương được đâu.”

A Chúc gạt đầu, buông hắn ra, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Lúc này người chửi ta à?”

“Đâu có.”

A Chúc nghiêng đầu suy nghĩ một hồi rồi quên bém chuyện vừa nãy, hào hứng kể tiếp chuyện khác cho hấn nghe.

Thượng Quan cup mắt lắng nghe, nhưng trong lòng thì nghĩ, đào hoa yêu sống ngàn năm này thật ra chỉ là một cô nương ngọc ngà nghiệt mà thôi.

Thật ra Thượng Quan biết, hai tháng trước, từ khi hai người bắt đầu ở bên nhau, A Chúc dần dần không đề phòng hấn nữa. Ban đầu tuy uy hiếp hấn bốn phân cho mình, nhưng sau đó hoàn toàn không nghĩ ngợi gì tới chuyện này nữa mà thật lòng đối xử tốt với hấn. Thỉnh thoảng, nàng còn móc bạc ra đưa cho hấn xuống quán trà của hai vợ chồng ở dưới dốc Bách Lý mua chút đồ ăn.

Thượng Quan không bỏ trốn, vì hấn đã hứa sẽ giúp chân thân của A Chúc bình phục, còn A Chúc không mấy may lo lắng, vì nàng đã quên bém rằng lúc đầu chính nàng đã bắt người ta ở lại...

A Chúc nói: “Ngàn năm nay, ngươi là người đầu tiên nghe ta nói nhiều như vậy. Ta thích ngươi.” Nàng nói đơn giản, không chút che giấu gì.

Nhưng Thượng Quan thì không thể, vai nặng thù nhà, tâm trí hấn ám ảnh thảm cảnh người của môn phái chết thảm thương, hai chữ báo thù nay đã thành vết cắt sâu hoắm trong tim hấn.

Mãi tới một hôm, chân thân của A Chúc mọc ra một cái chồi. Nàng mừng rỡ tới mức tóm lấy Thượng Quan xoay người cả chục vòng, âu yếm nhìn bàn tọa của hấn mỉm cười hồi lâu, thiếu điều muốn cắt lấy mà ôm, đem lên bàn thờ cắm ba cây nhang mà cúng.

Hấn cũng vui lây, trên mặt cũng thoáng nụ cười nhạt.

Nhà nhem hôm đó, một vị khách không mời đã phá vỡ bầu không khí vui vẻ của A Chúc. Không biết một con yêu quạ đen từ đâu bay tới tấn công A Chúc, đòi ăn thịt nàng.

Con yêu quái đó còn rất yếu, chưa thể hóa thành người. Nếu A Chúc có được nửa phần yêu lực, chỉ hai chương là có thể diệt gọn con yêu, nhưng yêu lực của nàng hiện giờ thậm chí còn không đủ để đuổi nó đi.

A Chúc tuy rằng hiện giờ sức yếu, nhưng nội đan của nàng dù gì cũng đã tu luyện ngàn năm. Con quạ yêu này muốn cướp nội đan, cứ nhằm phần bụng của A Chúc mà mổ tới tấp. Một người một quạ dùng thứ pháp thuật vụng về đánh nhau thừa sống thiếu chết.

Thượng Quan đứng một bên mà lòng như lửa đốt, nhưng hắn chỉ là môn chủ một môn phái nhỏ, võ vẽ không tới đâu, làm sao đủ sức mà xông vào trận chiến giữa hai con yêu chứ. Hắn nhặt ba hòn đá ném vào thì hết hai hòn rớt vào đầu A Chúc.

A Chúc tức giận mắng: “Tránh ra tránh ra! Rách việc!”

Thượng Quan ngăn người, hắn quay lưng đi thật, mắt hút trong bóng đêm đang dần dần bao trùm lấy dốc Bách Lý.

Thấy hắn đi thật rồi, A Chúc ngậy người, quạ yêu thừa cơ mổ một nhát vào bụng nàng, lòi ra một mẩu thịt đỏ hồng. A Chúc đau đớn toát mồ hôi lạnh, choáng váng ngã sóng soài xuống đất. Quạ yêu vội nhào tới, A Chúc dốc toàn lực tạo kết giới bảo vệ mình.

Thượng Quan nếu như thật sự muốn bỏ trốn thì đã trốn từ đời kiếp nào rồi. Lần này hắn đi... chính là vì con chó mực mà hai vợ chồng ở quán trà nuôi.

Thật ra hắn đã dòm ngó thịt con chó mực đó từ lâu, nhưng vì hai vợ chồng người chủ rất tốt bụng nên vẫn không tiện ra tay, còn bây giờ, hắn cảm thấy rất may mắn vì mình đã không ra tay sớm hơn...

Giết chó xong, hứng một chậu máu chó quay về, đúng lúc thấy kết giới của A Chúc bị quạ đen tấn công, Thượng Quan chỉ thấy đầu mình kêu ù ù, không nghĩ ngợi được gì, xông lên đập bay con yêu rồi tưới máu chó đầm cả mình nó.

Con quạ yêu bị một phen bất ngờ, thấy lông lá mình nhóp nhóp bắn thủ thì lửa giận xung thiên, giữ tung lông lá trên người, xông về phía Thượng Quan. Thượng Quan chỉ nhớ hắn đã đứng trợn mắt nhìn con quạ mổ thẳng vào tim mình... Máu tươi vọt ra, đau thấu trời. Hắn nghĩ chuyện này coi như mình chết chắc rồi. Rồi sau đó, mắt hắn tối lại, không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, A Chúc mặt mày tái mét ngồi bên cạnh hắn, thấy hắn mở mắt, nước mắt nàng rơi lã chã. Giọng nàng khản đặc: “Ta cứ tưởng ngươi không cần ta nữa.”

“Ta đi tìm máu chó mực...”

A Chúc lắc đầu. Thượng Quan tưởng nàng không tin, hắn nóng ruột nhưng vốn ăn nói vụng về, không biết phải giải thích thế nào mới thuyết phục được nàng.

A Chúc càng khóc dữ dội hơn. Nàng nức nở: “Ta cứ tưởng ngươi đi thật rồi, ta cứ tưởng ngươi đi thật rồi...” Thượng Quan mặt mày đỏ ửng, vội vàng ngồi dậy lau nước mắt cho nàng, bứt rứt hồi lâu rồi rốt cuộc cũng nặn ra được một câu: “A Chúc, đừng khóc, ta không đi đâu hết.” Hắn nói đi nói lại cũng chỉ được có mấy chữ này.

“Thượng Quan Kỳ Hoa...” - A Chúc đưa tay ôm lấy cổ hắn, nghẹn ngào: “Thượng Quan Kỳ Hoa, Thượng Quan Kỳ Hoa...”

Dưới gốc đào khô, Thượng Quan Kỳ Hoa nghe nàng nghẹn ngào gọi tên hắn, lòng đau như dao cắt. Trái tim co thắt đẩy máu chảy khắp toàn thân sưởi ấm cho hắn.

Hôm đó cũng là một ngày quang đăng như hôm nay.

Nhưng bây giờ, cảnh vật không thay đổi nhiều, có điều, chỉ còn lại một khúc gỗ khô...

Tim như bị ai bóp chặt, Thượng Quan Kỳ Hoa hít sâu mấy hơi cho bình tĩnh lại. Hắn buông Lăng Tiêu kiếm, một tay vuốt ve khúc gỗ, một tay ôm lấy ngực.

Chuyện con quạ yêu rất kỳ lạ. Thượng Quan nhớ rõ ràng con yêu đó đã mổ thẳng vào tim mình, nhưng không hiểu sao khi tỉnh dậy hắn lại chẳng hề hấn gì. A Chúc bảo hắn nhớ lộn rồi, nhưng vết rách trên áo và vũng máu trên đất hắn cũng nhớ lộn sao?

Cũng từ hôm đó trở đi, thân thể của hắn không hiểu tại sao lại mạnh mẽ hơn, mạnh tới mức ngoài sức tưởng tượng của hắn, tựa như chỉ qua một đêm, hắn đã tăng thêm nội lực mấy chục năm... hoặc có thể là nhiều hơn nữa.

Hắn hỏi A Chúc, nhưng nàng luôn né tránh, không chịu trả lời.

Mãi tới bây giờ, hắn vẫn không hiểu tại sao...

Một con rắn lục trườn nhanh trên đất. Thượng Quan nhìn theo hướng bò của con rắn, mắt hắn ánh lên. Đó chính là nơi tiếp theo hắn muốn tới - địa

cung của Trần quốc cổ từ ngàn năm trước.

Sở dĩ hẳn biết nơi này là vì trong khoảng thời gian một năm đó, Thượng Quan chăm sóc cây đào rất tốt, A Chúc cũng hồi phục rất nhiều, tính ham chơi vì thế mà cũng trở dậy, nàng hỏi hẳn có mong muốn gì không.

Hắn lặng thinh hồi lâu rồi đáp: “Báo thù.”

Thế là A Chúc mới đưa hẳn vào địa cung, bởi ra không biết bao nhiêu của cải châu báu, rồi trộm luôn thanh Lăng Tiêu kiếm này.

Lúc đó Thượng Quan Kỳ Hoa mới biết, “thỏ hào mới phát” mà A Chúc nói chính là quốc vương Trần quốc, còn tên con trai thỏ hào kia chính là Trần quốc Thái tử.

Thượng Quan lần mò trong trí nhớ con đường A Chúc từng dẫn hẳn đi, bước vào địa cung. Đi hết lối đi nhỏ hẹp, một cung điện mênh mông hiện ra trước mắt hẳn. Nghe A Chúc nói, Trần quốc Thái tử kia bị nói lấp bầm sinh, các đại thần đều không thích, vì vậy mà sinh lòng phản nghịch, học văn chính thống chẳng học được bao nhiêu nhưng lại rất tinh thông huyền học bát quái.

Địa cung này được xây theo phong thủy mà Thái tử muốn, cả ngàn năm nay chưa hề nứt mẻ viên gạch miếng ngói nào.

Ở tận cùng địa cung có hai cái hầm lớn, bên trong chứa những bảo vật mà lúc sinh thời Thái tử Trần quốc rất ưa thích, ở giữa có đặt một cái giường hàn ngọc, bên trên quần thi thể của Thái tử, nhưng lần trước Thượng Quan cùng A Chúc bước vào thì không thấy thi thể của Thái tử đâu. Thượng Quan có phần sợ hãi, nhưng A Chúc thì chẳng thèm để ý: “Tên đó lúc còn sống thì cứ hay léo nhéo, chết rồi vẫn vùng dậy được, chẳng có gì to tát đâu.”

Lần này...

Đi tới hết địa cung, Thượng Quan ngẩn người, lần này... ngay cả giường hàn ngọc cũng không còn nữa...

Trong đầu Thượng Quan bỗng nảy ra một ý nghĩ. Hắn vội vàng chạy tới hai bên địa cung, nhìn vào hầm, ngọc ngà châu báu đều vẫn còn đầy đủ. Không có người ngoài vào đây, Thượng Quan nghĩ thầm, người ngoài vào đây ắt sẽ trộm số châu báu này trước, ai lại đi đụng vào cái giường nặng trịch đó.

Hắn lại bước tới chỗ ngày xưa đặt chiếc giường, tìm thấy vết vật nặng ma sát với mặt đất, vết này vẫn còn rất mới, chắc là mới được chuyển đi chưa lâu...

“A Chúc...” - Nỗi vui mừng bất chợt khiến giọng hắn run rẩy.

Nàng vẫn còn sống. Không gì tốt đẹp hơn.

Chương 3: Ngọn đuốc lụi tàn

Tại sao nàng lại bỏ đi? Mà nàng đã đi đâu?

Hai câu hỏi đó cứ quẩn lầy tâm trí Thượng Quan Kỳ Hoa. Hắn không hay biết gì, chỉ tìm kiếm trong vô vọng. Trước kia hắn từng hỏi A Chúc tại sao lại giúp hắn báo thù, nàng cười nói: “Con người các ngươi ai sống cũng phải có tâm nguyện, yêu quái cũng vậy.”

Tuy nhiên mãi mà hấn vẫn không biết rốt cuộc tâm nguyện của A Chúc là gì.

Sau khi rời khỏi dốc Bách Lý, Thượng Quan Kỳ Hoa một thân một mình trở lại những nơi xưa kia hấn đã cùng A Chúc đi qua, từng gốc cây ngọn cỏ bình thường giờ chan chứa kỷ niệm, vương vấn khó quên.

Hấn đi qua rừng rậm non cao, nhớ A Chúc từng vui vẻ khỏa nước dưới con suối nhỏ. Nằm một mình ngoài miếu hoang, nghe ngoài hiên tuyết rơi sột soạt, hấn nhớ A Chúc ngồi bên kia đồng lửa liến thoắng kể vô số chuyện nàng cho là thú vị hằng ngày. Bãng giá mờ mịt xâm chiếm trái tim, ướt lạnh những mảnh ký ức xưa cũ. Đi qua lầu xanh kỹ viện, nghe phảng phất tiếng ca nữ ngâm nga, hấn lại nhớ A Chúc ngêu ngao hát “Thấu cốt tương tư gian...”

A Chúc lúc đó chắc hẳn không biết rốt cuộc cũng có một ngày Thượng Quan Kỳ Hoa ngây ngô kia ngày ngày chìm đắm trong nỗi nhớ thấu tận tim gan.

Ngày ngày, càng hy vọng lại càng thất vọng.

Tháng chạp năm Nguyên Vũ thứ tám, Thượng Quan Kỳ Hoa tới Thiếu Lâm tự bái kiến trụ trì Thiếu Lâm. Vị hòa thượng vẫn bình thản như ngày xưa. Hấn hỏi ông có gặp cô nương áo hồng ngày xưa từng cùng hấn tới tham gia Trừ Ma hội không.

Hòa thượng hờ hững lắc đầu.

Thượng Quan Kỳ Hoa cup mắt: “Ta có thể xem lại võ đài diệt Ma ngày xưa không?”

“Thượng Quan thí chủ xin cứ tự nhiên.”

Hai năm trước, Thượng Quan Kỳ Hoa và A Chúc đã rời khỏi dốc Bách Lý. Hắn một lòng vạch kế hoạch báo thù. Hắn đã có tiền, có võ công, nhưng ngoài A Chúc ra, không có ai đi theo ủng hộ. Thượng Quan muốn gây thanh thế uy phong cho mình, để sau này tiện về chiêu binh mãi mã, nhưng lai lịch của hắn không đủ sức thuyết phục. Ngay lúc bí bách đó, Thiếu Lâm đã đứng ra tập hợp võ lâm hào kiệt thành Trừ Ma hội, cùng nhau bàn đại sự diệt Ma.

Thượng Quan Kỳ Hoa vẫn chưa nghĩ ra cách gì thì A Chúc kéo tay hắn: “Đi, chúng ta cũng đi.”

Thượng Quan hơi hoảng: “Ta đâu phải là hào kiệt...”

“Tin ta đi, bây giờ ngươi có thể quét sạch võ lâm.” - A Chúc vỗ vai hắn - “Đi, chúng ta đi mua y phục cho ngươi trước đã.”

Rồi sau đó, hắn theo lời A Chúc khoác lên người bộ y phục trắng bông bênh. Khi đại hội Trừ Ma diễn ra được phân nửa, hắn đột ngột xuất hiện giữa võ đài, khuôn mặt vẫn hiền lành điềm đạm, mắt nhìn tứ phía, thấy toàn những vị đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy, uy chấn một phương. Nghĩ tới chuyện sắp phải thể hiện trước mặt những người này, hắn tự nhiên muốn rút lui cho rồi.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Đúng lúc đó, A Chúc dẫn tới một tên đệ tử Ma giáo, thẳng tay ném xuống võ đài, cao giọng nói: “Đây là đường chủ của Ma giáo Ngự Phong đường, là lễ vật ra mắt chư vị của công tử nhà ta.”

Đúng là tên đường chủ này đã bị Thượng Quan Kỳ Hoa bắt được. Hắn chỉ làm theo lời A Chúc nói, tiến lên, vỗ đầu hắn một cái, thế là tên đường

chủ lẫn quay ra bất tỉnh. Thượng Quan không hề biết người của Ma giáo lại yếu ớt như vậy. Hoặc có thể là, đó là do nguồn sức mạnh bí ẩn trong cơ thể hắn bấy lâu nay...

A Chúc vừa dứt lời, cả đại hội xôn xao.

Người đầu tiên phản ứng lại vẫn là trụ trì Thiếu Lâm tự: “Dám hỏi đại danh của thiếu hiệp?”

Hắn từ tốn đáp: “Thượng Quan Kỳ Hoa.”

Người ở đây chẳng mấy ai biết tới môn chủ của một môn phái nhỏ, ai cũng châu đầu ghé tai nhau đầy nghi hoặc. Thấy không ai nhận ra hắn, trụ trì lại hỏi: “Dám hỏi thiếu hiệp kế thừa môn phái nào?”

A Chúc đứng kế bên vuốt vuốt khóe miệng, Thượng Quan vận nội công, miệng bật một tiếng cười nhạt: “Hừ.”

Chỉ một âm tiết ngắn gọn nhưng lại khiến có mọi người có mặt cảm thấy bất mãn. A Chúc trợn mắt bịa: “Công tử nhà ta xưa nay không thích kẻ khác tra hỏi gia thế.”

Có tài ắt có tật. A Chúc đã nói như vậy.

Trụ trì lại nói: “Dám hỏi hôm nay thiếu hiệp tới đây là vì điều gì?”

Thượng Quan Kỳ Hoa nói ngắn gọn: “Chiêu binh mãi mã, diệt Ma giáo.” Hắn nói “diệt”, không phải là “đẩy lui”, cũng không phải “trục xuất”. A Chúc im lặng thản nhiên nhìn hắn.

“Tiểu tử nông cuồng.” Một nam nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, tay nắm đại đao, đứng phắt dậy lớn giọng nói: “Tại sao mọi người ở đây phải

làm binh mã cho ngươi?”

A Chúc đứng kế bên nhướn mày. Thượng Quan Kỳ Hoa hất mặt: “Hm?” Giọng nói cao vút lên, đầy vẻ khinh miệt, đầy vẻ khiêu khích.

A Chúc lạnh lùng nói: “Nếu ngươi thấy bất mãn thì sao không lên so tài với công tử nhà ta một phen?” Thượng Quan thấy đối phương cầm đại đao chạm rồng xanh, mắt ánh lên vẻ e ngại.

Người kia nghe vậy, nhún người phóng ngay lên võ đài. Thượng Quan bất giác lui người ra sau, A Chúc đứng phía sau nhẹ tay đỡ hấn rồi đánh đá bậm môi. Thượng Quan bị đẩy vào tình thế không trâu bắt chó đi cày, da đầu căng cứng, vận nội lực cười lạnh một tiếng: “Hừ!”

Đối phương bỗng chấn động cả người. Hấn im lặng quan sát Thượng Quan, rồi chợt cười lớn: “Quả đúng là tuổi trẻ tài cao! Đại đao vương ta cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của ngươi!”

Thượng Quan ngẩn người nhìn đối phương, rồi lại quay đầu nhìn A Chúc. Nàng vênh vác ngược mặt lên trời, nghịch ngợm lè lưỡi trêu hấn.

Thiếu niên bí ẩn Thượng Quan Kỳ Hoa đã một bước thành danh ở đại hội Trừ Ma.

Từ đó, tên họ hấn trở thành bốn chữ Ma giáo e sợ nhất.

Có điều người đời không hề biết, sau Trừ Ma đại hội, hấn bị cô nàng “thị nữ” mắng cho một trận nên thân: “Ngươi giỏi nhỉ? Đại hiệp cái nổi gì? Có đại hiệp nào mà lên võ đài run như cây sậy không? Ngươi sợ cái gì?”

“A Chúc.” Lúc đó Thượng Quan chỉ nhìn nàng không biết phải nói gì. “Ta vui lắm.” Hấn đưa tay ôm lấy A Chúc, dụi đầu vào vai nàng, không

ngọt gọi tên “A Chúc.”

A Chúc thở dài một tiếng: “Người giống con chó đòi chủ vuốt ve quá đi.” Nói đoạn, nàng cũng ôm lấy hắn, hơi thở đều đặn phả vào tai hắn.

Thượng Quan Kỳ Hoa vẫn nhớ, đôi bàn tay hôm đó vỗ về hắn mềm mại tới mức làm hắn đắm say.

Hôm nay, hai năm sau ngày hôm đó, hắn lại một lần nữa đứng trên võ đài này, không còn nặng lòng báo thù, không còn hoảng hốt vì bị mọi người săn soi, chỉ còn ánh nắng ngày đông cùng gió lạnh rất mặt.

“A Chúc.” Hắn lẩm bẩm trên võ đài vắng lặng không một bóng người. Lần đầu tiên, hắn không đem thương nhớ đè nén sâu trong đáy lòng nữa: “Ta nhớ nàng lắm.”

Rời khỏi Thiếu Lâm, Thượng Quan Kỳ Hoa nhất thời không biết mình nên đi đâu về đâu. Trong ký ức của hắn, dường như từ khi thành danh, hắn ít còn thời gian ở riêng bên A Chúc như trước. Hắn bận báo thù, bận diệt Ma giáo, lần nào quay đầu lại cũng thấy có một hình bóng áo hồng đứng phía sau, lặng im nhìn hắn mỉm cười rạng rỡ.

Dần dần, hắn coi chuyện đó là điều dĩ nhiên.

Dù thế nào đi nữa, A Chúc vẫn ở bên cạnh hắn.

Bây giờ chợt nhớ lại, Thượng Quan Kỳ Hoa mới giật mình, hắn của khi đó chẳng cho A Chúc được gì.

Tâm can hắn rối loạn như cỏ dại mọc lan, không cách nào dừng lại được.

Hắn chưa từng tặng cho A Chúc thứ gì, đến một cây trâm cài đầu cũng chẳng có. Hắn không hề để lại cho A Chúc thứ gì gọi nhớ tới hắn. Nếu thế thì, chắc nàng sẽ nhanh chóng quên mất hắn.

Thượng Quan nắm chặt Lăng Tiêu kiếm, đôi mày nhíu chặt, nửa đau đớn, nửa hồi hận.

Hắn ngốc nghếch, thật thà, chậm chạp, đáng bị lãng quên lắm, chứ không thông minh như A Chúc, từ lâu nàng đã vẽ vòng xung quanh hắn, giam hãm sinh mạng hắn, để lại dấu vết của nàng ở mọi nơi, từ chuyện nhỏ như Lăng Tiêu kiếm này, tới chuyện lớn như giúp hắn báo thù diệt môn, thậm chí ngay cả từng hơi thở cũng bị tiếng cười của nàng xâm chiếm.

Thương nàng đứt ruột đứt gan. Thượng Quan nghĩ, hắn đau khổ tới đâu cũng là đáng đời.

Năm Nguyên Vũ thứ chín, nhà nhà phấn khởi đón xuân.

Tuyết vừa trải dày trên những con đường ngõ hẻm thành Lạc Dương, khiến cho những ngõ hẻm con đường ấy trông như những dải lụa trắng muốt. Một nam nhân đội nón rộng tay cầm thanh kiếm sắc lạnh đang rảo bước trên con đường vắng lặng buổi sớm mai. Trong bầu không khí đoàn viên, ai nhìn thấy cũng không ngớt đoán già đoán non xem bóng dáng đơn độc kia đã gặp phải cảnh ngộ gì.

“Thôi chết rồi, chết rồi!” - Một nam nhân áo lam đậm đầu chạy tới, trong lúc cuống cuồng hắn va trúng vai Thượng Quan Kỳ Hoa, đồ đạc trong tay rơi xuống đất hết cả: “Ai da trời ơi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!!” Hắn cuống cuồng khom lưng xuống nhặt nhanh đồ đạc.

Thượng Quan cũng khom người xuống nhặt giúp. Lúc này hắn cũng đề hồn bay mất, chứ không thì cũng không dễ dàng để người khác đụng phải

mình như vậy. Lúc cúi xuống, Thượng Quan bỗng sững người, ánh mắt bỗng nhiên sắc bén dừng trên người nam nhân đang nhặt nhạnh đồ đạc.

Hương hoa đào, trong thời tiết này ở Lạc Dương, làm sao có hương hoa đào được...

Nam nhân áo lam đã nhặt xong đồ đạc, không thèm quay lưng nhìn Thượng Quan cái nào, vội vàng chạy đi mất hút.

Thượng Quan không chần chừ giây nào, lập tức đuổi theo người áo lam kia.

Nam nhân kia hoàn toàn không biết đằng sau có người bám theo. Hắn quẹo vào vài con hẻm, rồi bước vào một ngôi nhà dân bình thường.

Thượng Quan do dự một lát rồi lẻn vào không một tiếng động. Hắn chọc thủng một lỗ nhỏ trên cửa sổ dán giấy rồi ghé mắt nhìn vào, bên trong đồ đạc không thiếu thứ gì nhưng tuyệt nhiên không một bóng người. Hắn thâm kinh ngạc, chần chừ một lát rồi cũng đẩy cửa bước vào.

Giống như lúc nhìn từ ngoài cửa sổ, trong nhà không một bóng người. Hắn đi qua một phòng lớn, vào tới nhà trong, hắn ngẩn người khi thấy một miếng gỗ lớn trên giường toác rộng ra, bên trong là một cầu thang sâu hút, không biết dẫn tới nơi nào.

Trong tim Thượng Quan chợt le lói một tia hy vọng. Hắn cẩn thận bước từng bước một xuống cầu thang.

Bên dưới là một mật đạo rất dài, hành lang thăm thẳm giống như ở địa cung Trần quốc khiến Thượng Quan thấy hơi sờ sợ. Càng bước về phía trước, Thượng Quan lại càng hy vọng hơn. Tới cuối mật đạo, cảnh tượng mở ra trước mắt khiến Thượng Quan nghe thấy tim mình như đang đánh

trống nhịp. Hấn thấy chiếc giường hàn ngọc đang nằm yên ở giữa căn phòng, bên trên rải một lớp đất mỏng, trên cắm một cành hoa đào yếu ớt.

“A... A Chúc.” Dù hấn biết rõ hơn ai hết, mình phải giữ im lặng, nhưng hấn không thể nào kìm nén tiếng gọi A Chúc.

“Ôi dào.” Nam nhân đang cúi húi bên chiếc giường ngọc đột nhiên thò đầu ra, nhìn thấy Thượng Quan, hấn hoảng hồn: “Người theo ta vào đây à?”

Thượng Quan đưa mắt nhìn quanh mật thất, không có bóng hình hấn kiếm tìm bấy lâu nay, lúc đó hấn mới nhìn nam tử kia. Kẻ kia cười hi hi: “Hân hạnh được gặp. A Chúc từng nhắc tới người với ta. Ta là Thái tử Trần quốc.”

Thượng Quan Kỳ Hoa lẩm bẩm: “Con trai bị nói lắp của thổ hào?”

Nụ cười trên mặt Thái tử đông cứng. Hấn cúi đầu rửa vài câu, lúc ngẩng đầu lên mặt vẫn tươi roi rói: “Từ lúc biến thành cương thi, ta không còn bị cà lăm nữa nhưng quen thói nói một từ hai lần thôi.”

“A Chúc đâu?” - Thượng Quan chẳng thèm quan tâm hấn là người như thế nào.

Thái tử khoát tay đáp: “Vừa mới đánh ta một trận, nói là muốn đi tìm người, giờ chạy mất tiêu rồi.”

Thượng Quan ngó người, không hiểu ý của Thái tử là gì.

Thái tử vò đầu bứt tai: “Thật tình mà nói, cũng tại ta hết, tại ta hết. Hồi đó nghe nói giáo chủ Ma giáo bị giết, ta tò mò chạy đi xem thử, rồi cuộc gặp đào hoa yêu ta trông ngàn năm trước. Nó không còn nội đan, sắp chết tới nơi, nên mới tốt bụng đem nó về trồng trong nhà. Khổ lắm, vì nó mà ta

phải tận tay đi lấy chân thân của nó, tận tay chuyển giường hàn ngọc của ta về đây. Ai ngờ hao công tốn sức bồi dưỡng cho nó hồi phục rồi thì nó lại mắng ta một trận, tới lúc đó ta mới biết quan hệ của ngươi và nó. Chưa hết đâu, nó vừa mới đi lại được mấy hôm nay, chưa gì đã làm âm ỉ lên đòi đi tìm ngươi. Ta không cho... Lúc này nó đánh ta một trận rồi chuồn mất.”

Thượng Quan nghe đoạn cũng thông được một ít nhưng vẫn còn đôi ba chỗ hoang mang: “Nội đan gì? Sao mà sắp chết?”

“Ngươi vẫn chưa biết à?” - Thái tử nhướn mày. - “Đáng lẽ ra ngươi đã chết từ đời kiếp nào rồi.” - Thái tử bước tới chỉ vào tim Thượng Quan. - “Trái tim của ngươi bị quạ yêu xuyên thủng. Chính A Chúc đã dùng nội đan tu luyện ngàn năm của nó để vá tim cho ngươi, mới cứu sống ngươi.”

Thượng Quan như thấy sét đánh ngang tai. Khuôn mặt hần phút chốc bỗng trở nên thất thần.

“Nhưng yêu quái không có nội đan thì chẳng sống được bao lâu. Nó cùng ngươi bôn ba khắp chốn suốt hai năm trời là có bản lĩnh, bản lĩnh lớn lắm đó. Nếu không gặp ta..” - Thái tử lại bắt đầu vênh mặt lên khoe mẽ.

Nhưng lời của Thái tử chẳng lọt vào tai Thượng Quan nữa.

Nội đan... Cho nên hần mới mạnh lên gấp vạn lần chỉ trong vòng một đêm như vậy, cho nên A Chúc mới đột nhiên đòi giúp hần báo thù, bởi vì nàng biết mình sống không được bao lâu nữa, cho nên khi còn sống nàng muốn thấy hần đạt được nguyện vọng sao?

Đúng là một cô nương ngốc.

Thượng Quan đứt ruột đứt gan, đưa tay ôm ngực, chột cảm thấy hận bản thân vô bờ.

“A Chúc đang ở đâu?”

“Ai mà biết, nhưng mà tối nay là Tết Nguyên Tiêu, Nguyên Tiêu á, trong thành có hội hoa đăng, con a đầu đó thích chôn náo nhiệt...”

Không đợi Thái tử nói hết câu, Thượng Quan Kỳ Hoa quay người đi mất.

“Hừ, đúng là một bọn, một bọn vong ân bội nghĩa y hệt nhau.” - Thái tử đứng sau giậm chân tức tối.

Hội hoa đăng Tết Nguyên Tiêu kéo dài suốt dãy phố, như thấp sáng cả bầu trời đêm. Mọi người ai ai cũng tươi roi rói.

Hắn bỏ nón, toàn thân áo trắng một màu, vì A Chúc từng nói y phục màu trắng dễ gây chú ý nhất. Hắn bước đi giữa biển người, ánh mắt lo âu đảo quanh tìm kiếm.

Bỗng nhiên hắn giật mình, ở một quầy bán đèn lồng bên đường, một bóng dáng màu hồng thu hút toàn bộ tâm trí hắn. Giờ phút này, hắn hồi hộp căng thẳng như tân nương sắp xuất giá về nhà chồng: “A Chúc!” Hắn đi như chạy, vội vàng kéo tay cô nương kia, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lạ lẫm đó, nụ cười vui sướng trên mặt hắn tắt phụt.

“Xin...”

“Thượng Quan Kỳ Hoa!”

Một tiếng hét lớn đập vào tai hắn. Nghe giọng nói đó, hắn cứng người, nhất thời không dám quay đầu lại.

“Người muốn tự chặt tay mình hay đợi ta chặt giùm?” Giọng nói lạnh lùng không giấu nổi sự tức tối và ganh tị. Thượng Quan mím môi, cuối cùng cũng buông tay cô nương đang ngỡ ngàng kia ra.

Thượng Quan hắng giọng, giống như một đứa trẻ nhát gan, rụt rè quay đầu lại. Giây phút nhìn thấy khuôn mặt người ấy, đèn lồng lạng yên xung quanh như trở thành vô vàn đốm sáng lung linh vụt qua như gió, chỉ còn hình bóng cô nương ấy phản chiếu trong đáy mắt hắn.

“A Chúc...”

“Đừng có gọi ta!” A Chúc tức tối quay người chạy. Thượng Quan hoảng lên, vội vàng đuổi theo, mạnh tay kéo nàng ôm chầm vào lòng.

Thượng Quan thở dồn, hắn cứng họng không biết nói thế nào cho phải, bao nhiêu thương nhớ dồn nén bấy lâu nay rốt cuộc chỉ phụt ra được mỗi một câu: “Ta tìm nàng lâu lắm rồi.”

A Chúc ngơ ngác: “Ta chỉ ngủ có một giấc thôi mà người chạy đi đâu tìm ta vậy?”

“Ta tìm nàng đã lâu lắm rồi.”

Lâu tới nỗi hắn quên luôn cả bản thân mình.

Tuy A Chúc không hiểu lắm nhưng nàng cũng vỗ vai Thượng Quan an ủi: “Thoải mái đi. Ta đang ở đây nè. Sau này ta không biến mất nữa là được chứ gì.”

Thượng Quan chỉ im lặng. Hắn nghĩ, nếu lúc nào hắn quay đầu cũng nhìn thấy A Chúc phía sau, thì hắn bây giờ có lẽ vẫn chưa nhận ra hắn đã mắc nợ nàng nhiều tới mức nào.

Ôm nhau giữa đám đông một lúc lâu, người qua đường hiếu kì đứng lại xem cũng ngày càng nhiều, ngay cả thể loại mặt dày như A Chúc mà cũng không khỏi đỏ mặt. Nàng nghĩ ngợi một lát rồi phán: “Thượng Quan Kỳ Hoa, người không nỡ rời xa ta như vậy thì lấy ta đi.”

Thượng Quan ngó người.

Cảm giác ấy, giống như nụ hôn của A Chúc trong lần đầu tiên họ gặp nhau, khiến cho tim hắn muốn nhảy khỏi lồng ngực.

A Chúc thấy Thượng Quan đực mặt ra, nàng nổi cáu: “Chúng ta ôm thì cũng ôm rồi, hôn thì cũng hôn rồi, người muốn chối bỏ trách nhiệm chứ gì?”

“... Không có.” - Hắn đỏ mặt, khẽ nói.

Hay nói đúng hơn, là cậu còn không được.

==Hết==

NHÃN ĐÔNG

Giới thiệu

Một người là cương thi ngàn năm bất tử, một là tử sĩ Ma giáo chẳng biết khi nào mình sẽ ra đi.

Câu chuyện của một kẻ đang sống và một kẻ đã chết.

Câu chuyện của Thái tử Trần quốc trong “Đào yêu”.

1. Cứu ta, ta sẽ lấy người!

Đêm trăng. Khu rừng ngoại thành Lạc Dương.

Cô gái áo đen phi qua ngọn cây nhanh như chớp, thân pháp xuất quỷ nhập thần. Kẻ địch đuổi sau lưng nàng dần dần bị bỏ xa. Bỗng nhiên, từ rừng cây trùng trùng điệp điệp trước mặt xuất hiện mấy bóng người xông thẳng về hướng nàng.

Nhẫn Đông nhíu mày, quay đầu chạy về hướng Đông. Không ngờ nàng vừa mới quay người lại thì một cái ám khí phóng tới. Nàng nghiêng đầu tránh được, nhưng vẫn bị xước ở má, chiếc mạng đen che mặt rơi xuống, để lộ một khuôn mặt thanh tú dưới ánh trăng.

Nàng sờ lên vết thương trên má. Bao năm lần lộn liềm máu lưỡi dao, nàng biết ám khí có độc, lần này chỉ còn nước liều mạng, giết hết kẻ địch đang đuổi theo rồi vận khí kìm độc thì may ra còn mạng mà quay về.

Kẻ địch đã áp sát phía sau. Mắt Nhẫn Đông lóe lên, nàng tuốt kiếm khỏi vỏ. Nàng ra tay nhanh gọn mà tàn nhẫn, đường kiếm lạnh lùng đâm ánh trăng sáng, tóe hoa máu đỏ tươi, chớp mắt lấy mất sinh mạng hai con người. Lại thêm nhiều người sột soạt kéo ra, Nhẫn Đông lạnh lẽo nhìn chằm chằm bọn chúng, khuôn mặt đầm máu tươi khiến nàng trông như địa ngục tu la.

Khoảng mười kẻ vừa xuất hiện bao vây xung quanh nàng. Có kẻ nói: “Ả đã trúng độc, đợi khi độc phát chúng ta sẽ dễ dàng tước mạng ả đi!”

Đầu ngón tay của Nhẫn Đông đã bắt đầu tê dại. Nàng lạnh lùng chế giễu: “Bọn chuột nhất.”

Những kẻ có mặt ở đó toàn là nam nhi sức lực tràn trề, làm sao có thể cam tâm để cho một nữ nhân mỉa mai như vậy. Một kẻ nói: “Nam Cương Ma giáo tàn hại bá tánh Trung Nguyên, tội ác tày trời! Bọn các người mới chính là hạng chuột chạy qua đường, người người căm ghét muốn giết!”

Nhẫn Đông lạnh lùng nhếch môi cười: “Ngày xưa mấy vạn tên phé vật trong võ lâm Trung Nguyên mà đánh không lại mấy trăm người giáo ta. Hôm nay mấy trăm người các người cũng không thể ngăn cản ta đến Lạc Dương tìm người. Bọn Trung Nguyên bệnh tật ốm yếu các người đúng là người người hô giết nhưng chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.”

Nàng dứt lời, tất cả bọn họ đều tức giận đến mất cả lý trí, hét lớn một tiếng, thề phải ngàn mảnh phanh thây nữ tử Ma giáo kia mới hả giận.

Nhẫn Đông cười thầm trong bụng. Nàng đã đạt được mục đích tốc chiến tốc thắng, dù đây là trận chiến dữ dội nhất đời Nhẫn Đông trong suốt bao năm qua, dữ dội hơn cả việc thuở nhỏ bị nhốt trong chuồng chó sói chém giết lẫn nhau, chất độc trong người nàng vì vận khí nên lại càng phát tác nhanh hơn.

Cuối cùng, nàng dùng chính răng nanh của mình cắn đứt cổ đối thủ cuối cùng. Nàng nuốt đầy một bụng máu. Dòng máu tươi còn nóng chầm chậm xoa dịu tứ chi lạnh cứng, mùi máu tanh còn vương khắp miệng cũng khiến thần trí nàng dần tỉnh táo hơn.

Nàng đẩy thân thể bất động của đối phương ra, mệt mỏi nhặt lại kiếm của mình, lảo đảo bước khỏi khu rừng hỗn loạn chém giết suốt cả đêm.

Bình minh xua tan màn sương, ánh nắng sớm mai đăng chân trời chiếu rọi khiến nàng hoa mắt chóng mặt.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Nàng cảm thấy lần này mình không thể sống nổi nữa. Mất máu, trọng thương, thân trúng kịch độc, phía sau kẻ địch truy sát. Bất cứ điều gì cũng có thể tước mạng nàng. Nhẫn Đông gắng gượng đứng vững, mơ màng chân

bước lão đảo về phía trước dù nàng cũng chẳng biết mình như thế này thì còn đi được đến đâu.

Bỗng nhiên, nàng vấp ngã. Thế gian xoay vòng trong im lặng, trời xanh mây trắng trong mắt nàng dần dần hóa vào hư không. Trước khi đôi mắt khép lại, nàng mơ màng nhìn thấy một thư sinh đang vê cằm, tò mò xét nàng.

Nàng mơ hồ nhớ lại, ngày xưa có một tên tú tài nghèo vừa già vừa xấu cứ sầu khổ niệm đi niệm lại mỗi một câu bên tai nàng: “Thư sinh khổ rách áo ôm chẳng bao giờ lấy được nương tử đâu.”

Không biết sức lực từ đâu ra, nàng tóm lấy tay áo của người thư sinh kia: “Cứu ta, ta sẽ lấy ngươi, tiền biếu mười lượng.”

Thư sinh ngớ người, mắt nhú lại suy nghĩ một hồi: “Ta chỉ lấy vàng thôi.”

2

Giang hồ đồn rằng, trong thành Lạc Dương có một vị thần y có thể chữa bách bệnh, cải tử hoàn sinh, cải lão hoàn đồng.

Lúc tỉnh lại, Nhẫn Đông thấy mình đang nằm trong một căn phòng sạch sẽ. Chấn lạng khiến nàng lập tức cảnh giác ngồi bật dậy, vết thương trên người đau nhói làm nàng nhớ ra tại sao mình lại ở nơi này.

Nàng đã... cầu hôn một thư sinh.

Xem ra chính tên thư sinh đó đã cứu nàng về. Nhẫn Đông sờ vào những miếng vải được băng bó kỹ càng trên người, lòng thầm nghĩ, đợi khi gặp tên thư sinh đó, cảm ơn một tiếng rồi giết luôn cho gọn. Hiện giờ, thêm một kẻ

biết hành tung của nàng là thêm một phần nguy hiểm, mà điều nàng không ưa nhất chính là mạo hiểm bằng mạng sống của chính mình.

Ngoài sân vọng vào tiếng bước chân bình bịch, giống như có ai đó đang vội vã đi trong sân. Nhẫn Đông lắng nghe một hồi, tiếng bước chân của kẻ đang đi ngoài kia vừa nặng nề vừa chậm chạp, chắc chắn không hề luyện võ công. Thế là, nàng yên tâm tay không đẩy cửa bước ra ngoài.

Ánh nắng xô cửa rọi vào khiến nàng khẽ chau mày. Mất một lát nàng mới nhìn rõ quang cảnh bên ngoài.

Đây chỉ là ngôi nhà của một thôn dân bình thường. Góc sân trồng rất nhiều thảo dược, một nam nhân áo xanh đang ngồi xổm ở đó, vừa chống hông ngâm nga vừa xới đất cho cây: “Đào ơi đào, đào ơi đào ơi đào yêu ơi, yêu ơi yêu, lửa đốt lửa thiêu...”

Nghe hẩn ngâm nga, một kẻ lạnh lùng như Nhẫn Đông cũng khẽ nhếch khóe miệng. Nàng ho khẽ một tiếng làm nam nhân chú ý.

“Á!” – Nam nhân hét hồn nhảy nhồm ra xa. Hẩn té lăn ra đất, trợn mắt ôm ngực nhìn sững Nhẫn Đông hồi lâu rồi mới nói đầy oán trách: “Cô nương ơi là cô nương, đi đứng cũng phải phát ra tiếng mới giống người sống chứ, sau này chết rồi cô muốn phát ra tiếng động cũng không được nữa đâu.”

Nhẫn Đông lạnh lẽo nhìn: “Ngươi đã cứu ta?”

Hẩn phui hông đứng dậy, hất mặt nói: “Ngoài bốn công tử đây còn ai cứu nổi cô nương chứ?”

Nhẫn Đông gật đầu: “Đa tạ.” Mấy đầu ngón tay nàng vận khí, định bụng khi nam nhân lại gần sẽ bẻ gãy cổ hắn. Song, lúc nàng sắp ra tay, nam nhân

nói: “Chỉ cần uống thêm mấy thang thuốc của bọn công tử thì mấy thứ độc được lộn xộn trong người cô nương sẽ tiêu tán hết.”

Nội lực ở mấy đầu ngón tay bỗng nhiên tiêu tan hết. Giọng nói xưa nay lạnh lùng không giấu nổi nét gấp gáp: “Người có thể giải hết độc chất trong người ta?”

Nam nhân cười đắc ý: “Trên đời này không có loại độc nào làm khó được ta cả.” Mắt Nhẫn Đông sáng rỡ, cánh môi run khẽ, nhưng nam nhân nói tiếp: “Nhưng ta chỉ giải được độc chứ không giải được bùa. Người đã trúng bùa cần tìm, trừ phi người bỏ bùa đích thân giải bùa, còn không thì bản lĩnh bằng trời cũng chẳng cứu được.”

Nhẫn Đông sững sờ, lạnh lùng cười giễu cợt: “Còn đâu tham vọng được tự do...”

Một khi đã vào Nam Cương Ma giáo, trừ khi chết đi, chưa kẻ nào có được tự do. Nàng... chẳng qua cũng chỉ muốn được sống mà thôi.

Nam nhân nghiêng đầu nhìn nàng. Nét mặt ý vị đó chỉ dừng lại trên mặt Nhẫn Đông trong khoảnh khắc ngắn ngủi, rồi nàng lại lạnh lùng lên tiếng: “Người có thể giải độc Vãng Sinh Cưu?”

“Độc đó hả? Trước kia thì biết, nhưng bây giờ không biết có biết không. Thử thì biết.”

Nhẫn Đông quan sát hẩn hời lâu: “Người chính là vị thần y trong truyền thuyết?”

“Chắc vậy đó.” – Nam nhân bóp trán đầy đau khổ: “Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập. Rõ ràng ta đã rất cẩn thận che giấu tài hoa kinh thế của mình nhưng vẫn bị phát hiện, ta phải làm sao, phải làm sao???”

Nhẫn Đông ấn cơ quan trong tay áo, ám tiễn giấu trong tay áo nhất tề lộ ra. Ánh mắt nàng lạnh lẽo, chĩa thẳng đầu mũi tên vào họng nam nhân: “Nhẫn Đông sứ giả Nam Cương vu giáo, phụng mệnh giáo chủ mời thần y Nam tiến.”

Nam nhân dường như không nhìn thấy đầu tiễn sắc lạnh đang chĩa vào cổ họng mình. Hắn lẩm bẩm: “Nhẫn Đông? Hoa kim ngân?” Hắn đảo mắt khắp người Nhẫn Đông, cười nói: “Người xưa có câu, lứt chết hoa màu, hạn chết cỏ, lạnh chết thạch lựu, nắng hại dưa, còn hoa kim ngân chẳng bị ảnh hưởng gì. Ta thấy cô kiêu gì cũng không chết nổi đâu. Thú vị, thú vị.”

Nhẫn Đông lạnh lùng nói: “Mời thần y Nam tiến.”

“Đi chứ, ta đâu có nói là không đi.” – Nam nhân vui vẻ nói. “Nếu ta là cô, ta sẽ không đối xử với một đại phu như vậy đâu.”

Hắn cung kính chấp tay thi lễ, khom lưng cúi chào Nhẫn Đông. Nàng vội thu tiễn lại, sợ nếu đâm phải hắn thì không còn ai có thể giải được độc của giáo chủ. Giáo chủ mà xảy ra chuyện gì thì bùa cấm tim trong người nàng cũng không còn thuốc nào áp chế được. Lúc đó, nàng sẽ chết thảm thương...

“Tiểu sinh là Hoán Quy Ngôn.”

Lúc hắn khom mình, hương thuốc an thần phảng phất bay qua đầu mũi khiến Nhẫn Đông thất thần trong chốc lát. Ngược mắt nhìn nụ cười tỏa nắng của nam nhân trước mặt, nàng như bị ánh nắng tháng hai làm hoa cả mắt.

Trên đường, Nhẫn Đông thật muốn kiếm chỗ nào đó bỏ Quy Ngôn lại cho rồi. Nàng không hiểu làm sao Thượng đế có thể để một tên công tử bột một thân một mình sống tới tận bây giờ. Đi được mới nửa tiếng thì đòi nghỉ chân, nước sông phải nấu sôi để nguội mới chịu uống, hay chui vào những nơi khuất nẻo để tìm thảo dược rồi bắt cần lộn nhào xuống dốc núi, hoặc bị đánh bẫy mà thợ săn để lại, ra về đáng thương cầu cứu nàng.

Vì hấn mà Nhẫn Đông phải đi lòng vòng, nhưng cũng chính vì vậy mà đường về Vu giáo không còn gặp bao nhiêu kẻ đuổi giết nữa.

Ban đêm, lại một lần nữa vì Quy Ngôn dây dưa mà hai người không kịp vào thôn, chỉ còn nước ngủ bụi ở ngoài.

Nhẫn Đông tức điên người. Đốt lửa xong, nàng chẳng nói chẳng rằng bỏ đi sẵn. Quy Ngôn ngồi bó gối bên đống lửa, vừa run lập cập vừa xoa hai tay, vừa ré lên the thé: “Vừa lạnh vừa đói, tiểu thư xinh đẹp, cô về nhanh đi, chứ không thì thân y nhà cô sẽ nghèo liền đó.”

Ngoẻo thì nghèo luôn đi. Nhẫn Đông nghĩ.

Khi nàng xách hai con thỏ hoang về, Quy Ngôn đang ngồi xếp bằng bên đống lửa, tay cầm chiếc túi gấm màu lam đếm ngân lượng, vẻ mặt đau khổ. Hấn ngẩng đầu nhìn Nhẫn Đông đang từ từ bước lại, khuôn mặt lập tức ánh lên nét cười: “Tiểu thư xinh đẹp mau lại đây cho ấm nào, đêm lạnh quá đi mất.”

Nhẫn Đông ngẩn người, ánh mắt cũng dịu lại hơn. Một người như vậy... có lẽ lúc nào cũng sống vui vẻ.

Nàng ngồi xuống, chẳng nói chẳng rằng lột da thỏ. Quy Ngôn ngồi kế bên cứ luôn miệng tụng tội con thỏ quá, lòng dạ độc ác phải xuống địa ngục gì đó, nhưng khi Nhẫn Đông nướng chín, hấn ta ăn vô cùng sung sướng.

“Tiểu thơ xinh đẹp, khám bệnh cho giáo chủ nhà cô thì tiền bạc tính sao đây?” – Ăn uống no nê, Quy Ngôn ngồi bệt bên gốc cây, vừa hỏi vừa che cái túi gấm màu lam.

“Người muốn bao nhiêu?”

“Mười lượng vàng.”

Nhẫn Đông gật đầu, nói đến đây, nàng bỗng nhớ lại điều kiện mà nàng đưa ra để hấn cứu nàng. Nàng liếc nhìn Quy Ngôn thì thấy hấn cũng đang chăm chú nhìn nàng, ánh mắt sáng rực. Nhẫn Đông quay đầu thêm cúi vào đồng lửa: “Nhìn cái gì?”

“Tiểu thơ xinh đẹp, ta khám bệnh cho giáo chủ nhà cô xong thì chúng ta thành thân à?”

Ánh lửa bập bùng lách tách, tựa như nhịp tim đang đập trong lòng Nhẫn Đông bây giờ. Nàng nhếch miệng, nhìn Quy Ngôn: “Người nói cái gì?”

Quy Ngôn vội vàng xáp lại, nhìn nàng đầy vẻ đáng thương: “Cô nương muốn xỏ lá hả? Hôm đó chính miệng cô nói mà. Ta cứu cô, cô lấy ta, cộng thêm mười lượng vàng.” – Hấn nói, “Ta là người độ lượng, ta không cần tiền của nương tử, nhưng mà... nhưng mà không cần tiền thì vẫn cần nương tử.”

Nhẫn Đông thản nhiên quay đi, chọc chọc vào đồng lửa: “Ta cho người hai mươi lượng vàng để người mua vợ.”

Quy Ngôn rung rung nước mắt: “Tiểu nương tử xinh đẹp...”

Gân xanh ở thái dương của Nhẫn Đông giật giật. Nàng kìm nén cảm giác muốn đánh người. Quy Ngôn ở bên cạnh la lét dò xét vẻ mặt của nàng,

khiến Nhẫn Đông chịu không thấu đưa tay đẩy hấn, không ngờ vừa giơ tay lên thì bị Quy Ngôn chớp lấy: “Nương tử xinh đẹp, tay của nàng bị thương nhiều quá.”

Những vết thương lở chỗ vì bị gai đâm trên đường đối với Nhẫn Đông mà nói chẳng đau đớn gì. Nàng định rút tay về, song Quy Ngôn lại cương quyết ngâm tay nàng vào miệng.

Đầu lưỡi ẩm áp liếm qua vết thương trên ngón trỏ của Nhẫn Đông, khiến nàng nghẹn đi, mặt đỏ bừng.

“Ngón tay bị thương ngâm thế này sẽ hết đau và mau khỏi.”

Nhẫn Đông đứng dậy đánh “soạt”, bước lùi hai bước, nhìn hấn như thể nhìn mãnh thú: “Người, người...”

Quy Ngôn cười hì hì: “Tiểu nương tử xinh đẹp xấu hổ kìa.” Chưa dứt lời, mắt hấn bỗng sáng rỡ, khuôn mặt dịu dàng lại. Hấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao: “Nghe nói đêm đầy sao, ở một nơi có nước, sẽ mọc lên một loại hoa thảo dược vô cùng kỳ diệu, chúng ta đi hái vài đóa đi.”

Chủ đề thay đổi quá nhanh khiến Nhẫn Đông nhất thời không phản ứng lại kịp. Nàng lặng đi một lúc rồi mới nói: “Con sông gần nhất cách đây đến mười dặm. Xa lắm.”

“A, ta nhớ ra rồi, để giải độc Vãng Sinh Cưu hình như phải dùng đến loại thảo dược này.”

Nhẫn Đông mím môi nói: “Nếu một ngày nào đó ta phát hiện người đang bôn cợt ta... Ta nhất định sẽ chặt hết tay chân nhà người.”

Quy Ngôn cười hiền lành, quay lưng dập lửa: “Chúng ta mau đi thôi, loại hoa đó nở trong thời gian cực ngắn, nếu bỏ lỡ rồi thì rất khó kiếm lại được.”

2. Thái tử Trần quốc

4

Đêm tháng hai, trời vẫn còn rất lạnh, bốn bề vắng vẻ cô tịch.

Nhân Đông bịt miệng Quy Ngôn, trốn trong một đám lau sậy.

Khi họ vừa dập lửa, chuẩn bị đi, Nhân Đông chợt nghe thấy tiếng bước chân sột soạt trong rừng rậm. Nàng miệng thốt “chết rồi!”, nhưng vẫn kéo Quy Ngôn chạy về phía bờ sông. Song, nàng không ngờ bọn người được phái đi truy sát nàng lần này lên tới hàng trăm. Chẳng lâu sau, bọn chúng cũng đã kéo tới bờ sông, Nhân Đông chỉ còn nước tìm một bụi lau sậy để lánh đi.

Nhân Đông liếc mắt nhìn Quy Ngôn, lòng thầm nghĩ, nàng chưa khỏi vết thương, lại phải dắt theo một kẻ phiền toái chỉ biết gây rối, nếu như liều mạng mở đường máu thì chắc chắn không thể được. Kẻ sách duy nhất hiện giờ là núp trốn, đợi kẻ địch bỏ đi rồi tính sau.

Ánh mắt nàng sắc lẹm nhìn chằm chằm bọn người áo đen tay cầm đuốc sục tìm tứ phía. Kẻ đứng gần bọn họ nhất chỉ cách có nửa trượng. Giờ phút này nếu như không có màn đêm che khuất, e rằng bọn họ sẽ bị phát hiện ngay.

Kẻ truy sát đuổi tới đám lau sậy mùa đao loạn xạ, chém đứt một mảng lau sậy lớn. Nhẫn Đông ẩn thân càng ngày càng khó khăn. Nàng nắm chặt mũi tên nhỏ trong tay áo, chờ thời cơ ra tay giết hấn trong im lặng.

Bỗng nhiên, tên áo đen kia run rẩy rồi ngã sóng soài. Nhẫn Đông sửng sốt. Quy Ngôn nhìn nàng cười, hươu chiếc túi nhỏ trong tay, thăm thì: “Ta sợ kẻ khác trộm ngân lượng của ta nên ta đã bỏ bột phấn vào túi, người bình thường hít phải sẽ đổ gục ngay.”

Nhẫn Đông khẽ nhếch mép... Tên trộm nào xui xẻo lắm mới trộm được đồ của hấn.

“Ai đó!” – Một tên áo đen đột nhiên rống to lên. Liên sau đó mấy cây đuốc bị ném thẳng tới, đốt cháy một mảng lau sậy.

Lửa bùng lên. Không trốn được nữa.

“Đưa chiếc túi của ngươi cho ta!” Nhẫn Đông một tay giật chiếc túi của Quy Ngôn, một tay kéo cổ áo hấn nhảy ra khỏi bụi cỏ lau. Nàng giữ tung chiếc túi của hấn, bạc cùng bột bay tứ tán, vô số bóng đen đứng phía dưới nàng nhũn chân không kịp kêu một tiếng.

Vừa tiếp đất, Nhẫn Đông phành phạch phủi tay, trả lại túi cho Quy Ngôn, còn hấn thì mắt ngấn nước, vội vàng chạy tới lượm bạc, miệng còn tru tréo: “Ôi ngân lượng của ta! Trời ơi nương tử ơi là nương tử!” Hấn quay đầu, trầm giọng lên án: “Nương tử! Sao nàng phá gia vậy hả!”

“Ghét thì đừng có lấy nữa!”

Thế là Quy Ngôn cắn môi im bật, nhìn Nhẫn Đông uất ức, tới khi nhìn thấy té ra Nhẫn Đông cũng hơi chột dạ, hấn mới quay đi nhặt số ngân lượng còn vương vãi: “Nương tử xinh đẹp, lần sau không được thế nữa nhé...”

Chưa dứt lời, vấp phải hòn đá, hấn loạng choạng té sấp. Nhẫn Đông hoàn toàn không để ý tới Quy Ngôn, bị hấn ôm chầm lấy eo, ngã sóng soài dưới đất. Vừa lúc đó hai đường kiếm lạnh lẽo xẹt ngang tai Nhẫn Đông, bên tai nàng có tiếng mũi tên cắm vào da thịt.

Nàng ngơ ngác hồi lâu, chẳng cảm thấy đau đớn chút nào. Nàng cup mắt nhìn xuống, chỉ thấy trên lưng Quy Ngôn là một mũi tên dài cắm lông trắng, còn hấn, thì nằm bất động trong lòng nàng.

Hấn đã... cứu nàng sao?

Nhẫn Đông hoảng hốt mở to mắt, kinh ngạc nhìn Quy Ngôn đã ngất lịm từ lúc nào.

Quen biết nhau chưa được mấy ngày, hấn đã cứu nàng đến hai lần, mà lần này lại còn liều mình ứng cứu. Nàng ghen đi: “Tại sao...”

Tại sao lại vì một kẻ như nàng mà ra nông nổi này?

Thật ra nếu bây giờ Quy Ngôn vẫn còn tỉnh, hấn sẽ nói thật rằng hấn chỉ vì vấp cục đá mà thôi, đúng lúc đó lại chộp trúng Nhẫn Đông. Thật lòng hấn chẳng vĩ đại đến mức xả thân cứu người.

Nàng nhìn nước sông chảy xiết dưới chân, rồi ôm chặt lấy Quy Ngôn.

Cứ cược một lần thử xem!!

Lúc Quy Ngôn tỉnh lại, hắn thấy mình đang ở một nơi vô cùng quen thuộc – dốc Bách Lý.

Có điều cảnh vật ở đây so với những gì hắn biết trước kia đã thay đổi rất nhiều. Bốn bề cỏ dại phủ đầy như muốn nhấn chìm hết tất cả mọi người vào trong.

Hắn bóp bóp bả vai, ngồi dậy quay đầu nhìn thì thấy bên cạnh mình còn một người nữa đang ngủ. Hắn trố mắt nhìn một hồi rồi vui sướng đánh thức nàng: “Nương tử xinh đẹp! May quá, nàng cũng ở đây!”

Nhẫn Đông bị Quy Ngôn đụng vào lập tức mở to cặp mắt. Theo bản năng nàng vặn ngược cánh tay của Quy Ngôn, lật mình ngồi lên người hắn. Một tay bịt miệng, một bên khóa tay hắn. Quy Ngôn tru tréo liên tục: “Là ta đây! Nương tử à, tướng công của nàng đây!”

Nghe giọng nói ấy, Nhẫn Đông liền buông tay thả hắn ra. Nàng chỉ lạnh lùng nói một tiếng: “Xin lỗi.” Nếu là lúc thường, một tiếng xin lỗi nàng cũng chẳng thèm nói đâu.

Quy Ngôn vẫn vừa rên rỉ vừa xoa tay. Nhẫn Đông liếc hắn mấy cái: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Là tướng công của nàng.” – Hắn tức tối nói.

Nhẫn Đông nhìn hắn một lúc lâu: “Ngươi có biết mình bị trúng tên không?”

Quy Ngôn dừng tay: “Không biết.” – Giọng hắn vẫn nhẹ nhõm như thường ngày. “Bởi vì ta không biết đau.”

Nhẫn Đông không nói nữa. Nàng cẩn thận dò xét Quy Ngôn. Nàng đã ôm hấn nhảy xuống dòng sông chảy xiết, rồi bị dòng nước cuốn đến đây. Nàng cứ tưởng vết thương của Quy Ngôn sẽ sưng tấy lở loét, thậm chí tước mất tính mạng của hấn ta. Không ngờ sau khi leo lên bờ, nhử mũi tên ra, chẳng có giọt máu nào chảy ra. Nàng tận mắt chứng kiến da thịt hấn lành lại với tốc độ không thể nào có ở người bình thường.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” – Nàng lại hỏi.

Quy Ngôn cười. Hấn chơi đùa với mấy cọng cỏ vừa nhổ trong tay: “Nơi này từng là nhà của ta, ngàn năm trước gọi là Hoàng cung Trần quốc.”

Trần quốc... cổ.

Nhẫn Đông kinh ngạc.

“Ta là con trai của Hoàng đế, khi chết được quan trọng quan tài bằng hàn ngọc. Không ai ngờ được cỗ quan tài đó có khả năng cải tử hoàn sinh, nhưng chỉ biến ta thành một cương thi.” Cọng cỏ đại cửa đứt ngón tay hấn nhưng không giọt máu nào chảy ra, vết thương cũng nhanh chóng liền lại. Hấn cười: “Không chảy máu, lành lặn nhanh chóng, sống không được, mà chết cũng chả xong. Cơ thể này thật đáng ghê tởm, phải không?”

Hấn ngẩng lên nhìn Nhẫn Đông, nghĩ bụng chắc nàng sẽ sợ tái xanh mặt mày hoặc là hoảng sợ chạy đi. Không ngờ nàng vẫn lạnh lẽo nhìn hấn, tỉnh táo hỏi: “Nhìn ngươi chưa quá hai mươi, chắc lúc chết cũng khoảng hai mươi. Thái tử một nước sao lại chết sớm như vậy?”

“Ta bị kẻ khác hạ độc.” Hấn bứt ngọn cỏ, điềm nhiên như không, “Lúc còn sống ta bị cà lăm, có người nghĩ ta không làm vua nổi nên đã hạ độc ta bằng Vãng Sinh Cừ.”

Nhân Đông sững sốt.

“Ừ, chính là loại độc mà giáo chủ các người đã trúng. Tuy nhiên ta không tốt số như ông ta, chống đỡ chẳng được bao lâu thì chết, nhanh tới nỗi ta không có cơ hội chữa trị cho mình. Đi với nàng chuyển này, coi như là thực hiện ước nguyện của mình.”

Nhân Đông động dậy khoe môi, Quy Ngôn thoáng thấy, liền cười rạng rỡ: “Nhưng mà bây giờ, ta còn muốn giáo chủ của nàng cho ta lấy nàng về làm nương tử nữa kia.”

“Tại sao lại là... ta?”

Quy Ngôn thất cọng cỏ trong tay thành châu châu. Hắn đưa cho Nhân Đông rồi nói: “Bởi vì ta chết rồi nhưng bộ dạng vẫn y như người sống, còn nàng đang sống mà lạnh lẽo hơn cả người chết. Ta tâm thiện, chừng nào còn sống, chừng đó muốn cứu thêm người.”

“Nếu không làm gì hết thì ngàn năm trôi qua lãng phí biết chừng nào.” – Hắn đứng dậy, bước lại cây khô ở gần đó, vừa sờ thân cây vừa nói: “Đây là cây đào ta trồng ngàn năm trước, sau này nó biến thành yêu tinh. Ngày nào nó cũng chê cười ta là đồ cà lăm. Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, ta không còn cà lăm nữa, còn nó là yêu quái, mà cũng chết rồi.”

Giờ phút này, Nhân Đông cảm thấy ánh mặt trời rọi xuống người Quy Ngôn lạnh lẽo đến buốt giá tâm can.

Một người một thân một mình sống ngàn năm, bất cứ ai cũng là khách qua đường trong cuộc đời hắn, còn hắn, cũng chỉ có thể trở thành khách qua đường trong cuộc đời những kẻ kia.

Ngàn năm cô độc, khó mà rút xé quãng ném đi được.

Giống như ma xui quỷ khiến, Nhẫn Đông đưa tay nắm lấy hai ngón tay của Quy Ngôn.

Hơi ấm truyền qua đầu ngón tay, Quy Ngôn ngẩn người nhìn Nhẫn Đông. Nàng cũng ngạc nhiên vì hành động của mình. Lặng im hồi lâu, nàng giờ con châu châu trong tay mình lên: “Cái này... làm cũng đẹp đó.”

Quy Ngôn híp mắt cười: “Đương nhiên rồi.”

6

Chuyện biết được thân phận của Quy Ngôn không hề ảnh hưởng đến hành trình của họ, có điều Nhẫn Đông đã có phần nhường nhịn Quy Ngôn hơn.

Nhẫn Đông từ từ phát hiện, mỗi lần Quy Ngôn đột ngột đòi đổi đường thì những kẻ truy sát sẽ xuất hiện ở những con đường đáng lẽ họ sắp phải đi. Nàng nghĩ chuyện này nếu như không có Quy Ngôn thay đổi lộ trình như vậy thì e rằng nàng đã sức cùng lực kiệt khi đi đến đây.

Càng đi về hướng Nam, sát thủ Trung Nguyên càng ít lại, Nhẫn Đông dự tính khoảng ba ngày đường nữa thì tới bản doanh Vu giáo.

Mới sáng sớm, Quy Ngôn đánh thức Nhẫn Đông dậy: “Chúng ta đi ngắm hoa đào đi.”

Nhẫn Đông đã quen khi Quy Ngôn làm thế. Nàng lập tức thu dọn đồ đạc, cứ ngỡ lại thêm một lần vội vã chạy trốn sát thủ, dè dặt lần này Quy Ngôn thật sự muốn đưa Nhẫn Đông đi ngắm hoa đào.

Hắn cùng nàng thong thả bước trên con đường trồng toàn hoa đào, điềm điềm mỉm cười. Hắn bảo Nhẫn Đông đến bên một cây đào, đẩy khẽ một cái, những bông hoa màu hồng phấn trên cây lả tả rơi xuống, bông bành rơi trên người Nhẫn Đông.

Nhẫn Đông không thích ứng kịp. Nàng phủi những cánh hoa yếu ớt trên người xuống đất. Người nàng đã quen đầm máu tươi, nàng không quen với những thứ mềm mại đẹp dễ như vậy.

“Nương tử xinh đẹp! Ta múa hát cho nàng xem nhé.” – Quy Ngôn đứng cách nàng ba bước. Hắn bẻ một cành đào trên tay vừa múa vừa hát. “Đào ơi đào, đào ơi đào, đào ơi đào ơi đào yêu ơi, yêu ơi yêu ơi...”

Bài hát đầu Ngô, điệu múa mình Sở khiến Nhẫn Đông không kiềm được nhoen miệng cười.

“Nương tử, nàng thấy ta có đẹp hay không?” – Quy Ngôn cài cành hoa lên tóc, tung tăng chạy lại khoe mẽ. Nắng xuân rực rỡ tưới lên hoa đào, tưới lên khuôn mặt cũng rạng rỡ của Quy Ngôn. Nhẫn Đông nhìn hắn tùm tùm cười, đưa tay vén tóc mai rơi lòa xòa trên trán hắn.

“Tuyệt đẹp.”

Hai chữ này vừa thốt ra, không chỉ Quy Ngôn ngẩn ngơ mà Nhẫn Đông cũng ngẩn người. Chỉ khác ở chỗ, Quy Ngôn lập tức nở nụ cười rộng toét: “A ha ha ha, bốn công tử đương nhiên là thiên hạ vô song, đẹp trai nhất trên đời!” – Còn Nhẫn Đông không ngừng nghĩ thầm trong bụng hai chữ:

Chết rồi...

Đẹp như vậy... Nàng bắt đầu không thể cự tuyệt được nữa rồi.

Chập choạng tối, bọn họ đã bước vào vùng Vu giáo cai quản. Vừa bước qua ranh giới, có người báo cho Nhẫn Đông biết rằng giáo chủ lâm nguy, bảo nàng phải nhanh chóng ra roi thúc ngựa quay về.

Sập tối hôm sau, bọn họ đã về tới Vu giáo. Không kịp nghỉ ngơi phút nào, Quy Ngôn lập tức bị giáo chủ mời tới.

Nhẫn Đông đứng dưới nhà sàn trúc nhìn hồi lâu, không chịu rời đi.

Mãi đến sáng ngày hôm sau, Quy Ngôn từ trong nghênh ngang bước ra. Hắc cười: “Vãng Sinh Cưu rốt cuộc cũng chả có gì gọi là ghê gớm. Nếu như năm xưa ta khỏe mạnh hơn một chút, chống chọi thêm vài ngày nữa, thì giải độc dễ như bỡn.” Hắc vờ vai Nhẫn Đông: “Nương tử, bắt đầu từ hôm nay trở đi, nàng là người của ta rồi. Đi với ta.” Dứt lời, hắc kéo Nhẫn Đông đi ra ngoài.

Nhẫn Đông ngờ ngác bước theo hắc mấy bước, chưa kịp phản ứng gì, thì bỗng nghe thấy tiếng của Tả hộ pháp phía sau: “Thần y xin dừng bước.”

Quy Ngôn vẫn nắm chặt Nhẫn Đông không chịu buông tay: “Độc giải xong rồi mà? Cứ uống thuốc theo đơn vài ba ngày là khỏi thôi.”

“Không phải chuyện đó. Thần y cũng biết Nhẫn Đông là người của Vu giáo bọn ta. Nàng ta từ nhỏ lớn lên ở Vu giáo, giáo chủ có mấy lời muốn căn dặn nàng.”

Quy Ngôn cong môi, bực bội thả tay Nhẫn Đông ra. Hắc nhìn Nhẫn Đông bước theo Tả hộ pháp vào căn nhà trúc tối đen, rồi bỗng cao giọng la lớn: “Nương tử xinh đẹp đừng sợ! Nếu bọn họ dám làm gì nàng, ta sẽ hạ độc toàn Vu giáo!”

Tả hộ pháp vừa bước vào cửa thì tím mặt trừng mắt nhìn Nhẫn Đông. Nàng cup mắt, đi thẳng lên lầu, lòng không khỏi cười thầm.

3. Nơi bình yên nhất là nhà

7

Phòng ốc trên lầu tối đen như mực, chưa kịp lên tới là đã thấy hơi lạnh thấu xương.

“Tên đại phu này rất thích ngươi.”

Nhẫn Đông bước lên bậc thang cuối cùng, chợt người nửa nằm nửa ngồi phía sau màn trúc lên tiếng, giọng giễu cợt: “Đáng tiếc...” Giọng của hắn chẳng biết là của nam hay nữ, kẻ nghe được chỉ thấy lạnh thấu tận tim.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua bức màn trúc, rơi xuống mặt đất. Nhẫn Đông cung kính quỳ một gối, ánh nắng nhấp nhô theo thân hình nàng.

“Diện kiến giáo chủ.”

“Ừ, lâu rồi không gặp, chắc còn nhớ mình là người của Vu giáo chứ hả?”

Sống lưng lạnh toát, Nhẫn Đông cup mắt lặng thinh.

“Lúc này đại phu kia đòi ta giả người cho hắn. Ta đã đồng ý.” Hắn từ tốn nói, nhưng lại khiến người ta cảm thấy như đang bị lăm lăm, “Nhưng chắc

người cũng biết, xưa nay chưa có kẻ nào bước ra khỏi Vu giáo mà còn sống sót.”

Lông mi dài che khuất cảm xúc biểu lộ trong đôi mắt Nhẫn Đông. Nhìn nàng giờ đây như con rối vô hồn.

“Niệm tình đại phu đã cứu mạng ta, ta đã đồng ý thả ngươi đi. Nhưng mà...”

Một tia nắng bỗng chốc xuyên qua khe hở của màn trúc, phá vỡ làn khói xanh dâng lên từ lư hương trong phòng, chiếu thẳng vào giữa hai đầu lông mày Nhẫn Đông.

Nàng rên lên một tiếng, bủn rủn cả tay chân, nằm liệt dưới đất, tay ôm chặt lồng ngực đang nhói lên từng cơn, càng ngày càng đau dữ dội như bị kim đâm vào. Lúc đầu Nhẫn Đông cắn răng liều mạng chịu đựng, nhưng sau đó thì, nàng đau đớn tới mức cử động cũng là đòi hỏi khó mà đáp ứng.

“Bùa cấm tim ta đã phát, sau này, đêm đêm con sâu độc sẽ cắn vào tim ngươi. Hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng thì ta sẽ cho ngươi thuốc giải, trả tự do cho ngươi.”

Nhẫn Đông nghĩ, nếu như lần này moi được tim mình ra thì hay biết mấy. Như vậy, nàng không cần phải chịu đau đớn vì bùa ngải, không cần phải làm chuyện trái với lương tâm, không bị mất tự do, không bị kẻ nào thao túng.

“Lúc này tên đại phu đó đã nhìn thấy mặt ta khi bắt mạch. Đã thế thì, ta không thể để cho hắn sống. Ta biết hắn không phải người thường, người ngoài giết hắn ắt không hề dễ dàng, nhưng hắn rất coi trọng ngươi, không hề đề phòng ngươi. Người như vậy, trái tim là nhược điểm lớn nhất. Giết hắn đi. Đem đầu hắn về đây.”

Thế giới của Nhẫn Đông giờ đây chỉ còn vang vọng giọng nói âm dương khó phân biệt kia. Sự đau đớn dần biến mất, Nhẫn Đông ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ. Nàng biết, nam nhân tính tình như trẻ nít kia bây giờ ắt hẳn đang lo sốt vó.

Ánh nắng bên ngoài chiếu thẳng vào mắt Nhẫn Đông làm nàng chói mắt.

Nàng nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn khó lẫn vào đâu được.

“Nhẫn Đông lãnh mệnh.”

8

“Nương tử xinh đẹp, bọn chúng có ăn hiếp nàng không?” – Vừa ra khỏi nhà trúc, Quy Ngôn nóng ruột nắm tay Nhẫn Đông, nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới. Nhẫn Đông thần thờ để hắn chọc ghẹo một hồi, rồi đột nhiên, nàng nắm chặt lấy tay Quy Ngôn.

Quy Ngôn mất hồn, thấy Nhẫn Đông tái mét, nhưng đôi mắt lại lấp lánh nắng mai, khóe miệng nhoẻn lên thành nụ cười: “Quy Ngôn, rời khỏi đây, chàng sẽ lấy ta thật chứ?”

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Nhẫn Đông mỉm cười lặng lẽ như một thiếu nữ bình thường, và cũng là lần đầu tiên hắn phát hiện, hóa ra lúc Nhẫn Đông cười, má nàng lúng liếng hai lúm đồng tiền xinh xắn. Hắn ngây người gật đầu.

“Vậy thì ta sẽ là Thái tử phi của Trần quốc cổ đại.” – Nhẫn Đông cup mắt, nàng nhỏ giọng, không rõ là vui hay buồn. “Oai quá.”

Nhẫn Đông nói: “Quy Ngôn, ta lấy chàng thì phải theo chàng trở về. Ta thấy ngôi nhà ở Lạc Dương cũng không tệ. Chúng ta về nhà thôi.”

Quy Ngôn thích nhất là khi Nhẫn Đông nói chữ “nhà”, vừa ập ủ kỳ vọng, vừa mang ý hướng về, lại mang ý gì đó mà hắn tạm thời chưa kịp nghĩ ra, khiến hắn cảm thấy mình đã là một tướng công thật sự, có một nương tử thật sự, có một trách nhiệm thật sự.

Dù lúc ban đầu, hắn nói hai chữ “nương tử” cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi. Nhưng bây giờ, không biết từ khi nào, hắn cũng lún sâu vào trò chơi này, không thoát ra được nữa.

Bọn họ trở về Lạc Dương an toàn. Cả hai người đều không có bạn bè thân hữu gì. Ngày thành thân, hai người mắt to mắt nhỏ ngồi trong nhà nhìn nhau. Cuối cùng, nhá nhem hôm đó họ ra ngoài mua vài món ăn và mấy cây đèn cầy, về nhà bày biện lên bàn, cắm vào màn thầu rồi cùng nhau bái lạy, coi như đã thành thân xong.

Nghi thức đơn giản, lúc về phòng ngủ, Nhẫn Đông cắn răng nhào vào lòng Quy Ngôn, ôm chặt lấy Quy Ngôn đang thất kinh hồn vía. Lúc thả hắn ra, Nhẫn Đông nói: “Chúng ta như thể là coi như đã đụng chạm xác thịt, đã thành phu thê rồi.”

Quy Ngôn còn đang ngó người ra thì Nhẫn Đông đã kiễng chân lên hôn vào môi hắn.

“Nương tử ai cũng yêu tướng công của mình hết.”

Dứt lời, nàng quay người chạy đi, bỏ lại một mình Quy Ngôn ngơ ngẩn sờ lên môi mình.

Cuộc sống cứ yên bình trôi đi. Điều này làm cho hai con người phải chạy trốn khắp nơi từ lúc mới gặp cảm thấy không quen. Thế nhưng, lần đầu tiên Nhẫn Đông cảm thấy mình sống như một con người, nụ cười cũng nở trên mặt nàng thường xuyên hơn. Tuy nhiên, nàng chưa từng ngủ chung giường với Quy Ngôn đêm nào, thậm chí có lúc, nàng không hề có mặt ở nhà.

Nhẫn Đông không nói, Quy Ngôn coi như không biết. Hai người sống với nhau rất hòa thuận vui vẻ. Ai cũng nói tình cảm giữa họ thắm thiết vô cùng. Song, không hiểu tại sao, nụ cười của Quy Ngôn thắm thoát ít dần đi.

Cho đến một đêm, Quy Ngôn nghe ngoài sân có tiếng nôn mưa. Hắn cũng không vờ ngủ được nữa. Hắn bước xuống giường, vừa bước ra ngoài thì thấy Nhẫn Đông ói máu tươi đỏ cả góc sân.

“Về Nam Cương đi.”

Nhẫn Đông hoảng hốt lau miệng, sững sờ nhìn Quy Ngôn.

“Chàng...”

“Hắn muốn gì thì nàng cứ cho hắn cái đó.” Quy Ngôn nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc mà nàng chưa nhìn thấy bao giờ.

Nhẫn Đông ôm ngực lắc đầu: “Thiếp đã lấy chàng thì đây là nhà của thiếp. Thiếp không đi đâu hết.”

“Ta đuổi nàng về. Nàng về Nam Cương đi.”

Nhẫn Đông vẫn lắc đầu. Quy Ngôn nổi giận: “Ta tốt ở chỗ nào? Ta làm gì mà đáng để nàng quên mình vì ta?”

“Chàng đã cứu thiếp.” Có lẽ Quy Ngôn không bao giờ biết tất cả những gì hắn làm với nàng, đối với một tử sĩ Vu giáo như nàng mà nói, là ân huệ lớn đến nhường nào, khiến nàng cảm động đến mức nào.

“Ta chưa từng cứu nàng. Lần đầu tiên là do nhất thời nổi hứng, lần thứ hai hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn.”

Nhẫn Đông im lặng không nói. Nàng biết, dù chuyện cứu nàng là giả, nhưng che chở cho nàng là thật lòng. Đưa nàng đi ngắm hoa đào, cưới nàng về nhà, bây giờ lại đuổi nàng đi, chuyện gì hắn làm cũng là muốn tốt cho nàng.

Quy Ngôn thấy Nhẫn Đông cup mắt, đứng vô hồn trong góc, lẻ loi đến độ dường như sắp bị bóng đêm nuốt mất, khóe miệng còn vương vết máu chưa lau sạch. Lúc đó, tim hắn đau nhói.

“Phải làm sao hắn mới bằng lòng giải bùa cho nàng?”

Nhẫn Đông không đáp.

“Hắn muốn gì?”

“Đầu của chàng.”

Quy Ngôn nhú mày. Hắn ngoác miệng rửa: “Tên này bệnh à!”

Trong tình cảnh này, Nhẫn Đông cũng bật cười vì câu rửa của Quy Ngôn: “Ừ, hắn bị bệnh đó.”

Nhưng Quy Ngôn thì cười không nổi. Hắn dán mắt vào Nhẫn Đông, tựa như muốn nhìn xuyên qua nàng. Nhìn khuôn mặt bình thản ấy, đã ngàn năm nay, lần đầu tiên Quy Ngôn cảm thấy trái tim mình vừa đập, vừa đau.

“Từ nhỏ, thiếp đã được nuôi dạy như một tử sĩ. Không có tự do, không có tôn nghiêm, chỉ là một công cụ. Thiếp biết rồi một ngày nào đó thiếp sẽ chết vì người khác, có lẽ... chỉ vài giây nữa thôi... Nhưng ai cũng thế, biết mình sắp chết, nhưng vẫn muốn sống tiếp. Thiếp cũng vậy... Cho dù chỉ có thể sống thêm trong chốc lát, thiếp cũng nguyện vì những phút giây ngăn ngủi đó mà dốc hết toàn lực... Ít ra trước kia, thiếp cũng từng nghĩ như vậy.” Nhẫn Đông nói. “Nhưng Quy Ngôn chàng ơi, gặp chàng, thiếp mới thấy xưa nay mình chưa từng sống một cách đàng hoàng. Như chàng đã nói, thiếp sống, nhưng còn lạnh lẽo hơn cả người chết.”

“Giáo chủ bắt thiếp giết chàng. Thiếp nghĩ, nếu như thiếp làm thế thật thì sau này cho dù thiếp sống thêm hàng trăm hàng ngàn năm nữa thì cũng chẳng còn gì vui vẻ. Nhưng bây giờ, dù thiếp thổ huyết, ngực đau như cắt, nhưng thiếp lại cảm thấy cuộc đời vui vẻ hơn bao giờ hết. Quy Ngôn à, hạnh phúc thật sự không phải là sống lâu...”

Yết hầu Quy Ngôn khẽ giật. Làm sao mà hắn không hiểu điều đó chứ. Từ lâu hắn đã biết thân thể của Nhẫn Đông đã bị sâu độc đục khoét nặng nề rồi, cho dù có được giải độc cũng không thể nào hồi phục. Vậy nên hắn mới im lặng để cho Nhẫn Đông theo hắn về.

Sống đã ngàn năm, hắn biết mình lòng dạ sắt đá hơn bất cứ ai. Hắn cứ tưởng hắn có thể bình tĩnh nhìn Nhẫn Đông đau đớn từng đêm, cũng như hắn từng nhìn biết bao người đau đớn, rồi sau đó thản nhiên cùng nàng sinh ly tử biệt.

Nhưng, hắn đã đánh giá cao bản thân, và đánh giá thấp Nhẫn Đông.

Không biết từ lúc nào, cô gái mang sắc mặt lạnh lùng này đã không còn đơn giản chỉ là “khách qua đường” trong cuộc đời hắn.

“Thật ra sức khỏe của thiệp như thế nào, Quy Ngôn chàng rõ hơn ai hết. Chẳng phải chàng đã định đoạt thay thiệp rồi sao? Tại sao bây giờ lại muốn đuổi thiệp đi...”

“Nàng tưởng...” – Quy Ngôn nhíu mày, mở miệng một cách khó khăn – “Rằng ta không biết đau sao?”

Quan tâm tắc loạn. Cuối cùng hắn cũng đã động lòng.

Nhẫn Đông sống người. Trái tim dồn nén dòng máu vừa đau đớn vừa ấm áp chảy khắp cơ thể nàng. Nàng cúi đầu, cười như mếu: “Vây cũng chẳng còn cách nào khác, thiệp vẫn sẽ ở lại bên chàng.”

Yết hầu của Quy Ngôn khẽ giật: “Tùy nàng vậy...”

“Quy Ngôn... Xin lỗi.”

10

Cuối tháng ba, hương xuân bay hết.

Quy Ngôn xách ghế ra sân ngồi sưởi nắng, bên cạnh vẫn còn thừa một chỗ trống. Lát sau, Nhẫn Đông cũng khoác áo mỏng bước ra ngoài.

Họ sánh đôi tựa vào thành ghế, thoải mái tận hưởng ánh mặt trời ấm áp rực rỡ.

“Thoải mái dễ chịu quá đi thôi.”

“Ừ.” – Tiếng Nhẫn Đông đáp nhỏ xíu – “Giống y như lúc ban đầu thiệp đã gặp, ánh nắng và chàng...”

Nàng mỉm cười nắm lấy tay Quy Ngôn. Hấn cũng nắm chặt lấy tay nàng. Dần dần, chỉ còn Quy Ngôn siết chặt lấy bàn tay nàng.

Đến khi bàn tay hấn nắm lấy dần lạnh đi, Quy Ngôn giờ tay che mắt. Giọt nước mắt phản chiếu ánh nắng lặng lẽ rơi ra từ khóe mi.

“Nương tử xinh đẹp, nắng chói quá đi.”

Nhưng lần này, Nhẫn Đông không còn đáp thêm lời nào nữa.

==Hết==

TRẦN TIÊN SINH VÀ TRẦN PHU NHÂN

Giới thiệu

Tôi gả cho một người đàn ông, anh không thông minh tột đỉnh, không quá mức điển trai. Anh rất bình thường, biết phạm lỗi, nhưng không biết giải quyết thế nào nên tay chân luống cuống. Anh rất tốt bụng, gặp chó con lang thang thì nhặt về nhà, sau đó cúi thấp đầu chờ nghe vợ mắng.

Chính vì anh là một người đàn ông như vậy, nên tôi có thể ngồi chồm hổm trên bồn cầu khi anh đứng bên cạnh thoải mái đánh răng, có thể cùng tôi gác chân lên nhau đang thành hình chữ “Đại - 大” trên giường ngủ, có thể thản nhiên khi thấy tôi bày ra bộ dạng xấu xí lúc ngoáy tai, xỉa răng, móc mũi. Khi tôi và anh bên cạnh nhau, rất hiếm khi mọi thứ đều tốt đẹp, thì thoảng cũng lãng mạn, nhưng những điều này không làm suy giảm tình yêu anh dành cho tôi, và tình yêu tôi dành cho anh.

Có lẽ, đây mới chính là những trải nghiệm đích thực của tình yêu trong cuộc sống. Gập ghềnh, bình thường mà rất đổi chân thật.

Chương 1.1

Ngày 12 tháng 3 là ngày lễ hội trồng cây hàng năm, cũng là ngày sinh nhật của Trần tiên sinh, và là ngày kết hôn của hai người.

Ngày kết hôn là do Trần tiên sinh quyết định, trước đây khi anh cùng Trình tiểu thư bàn bạc, anh nói “Không thể tổ chức lễ cưới vào ngày lễ tình nhân, cũng không thể tổ chức vào ngày sinh nhật em.”

Trình tiểu thư ngạc nhiên, cô hỏi “Tại sao?”

“Bởi vì vào ngày kỷ niệm kết hôn anh phải tặng em một món quà, mà năm nào cũng vậy, nếu gộp hai ngày làm một thì sau này anh chỉ có thể tặng em một món quà mà thôi, em thiệt thòi đấy.”

Trình tiểu thư suy nghĩ một lát, hài lòng gật đầu đồng ý, “Vây cũng không thể tổ chức vào ngày Lễ Tình Nhân trắng và ngày sinh nhật của anh đó”.

“Không, chúng ta chọn một trong hai ngày này.” Trần tiên sinh quả quyết, “Như vậy em sẽ chỉ phải tặng anh một món quà, anh vừa hay có thể tiết kiệm tiền cho em. Em xem anh quản việc chi tiêu trong nhà có lợi biết bao.”

Trình tiểu thư bày tỏ sự khen ngợi xoa xoa đầu anh, Trần tiên sinh cũng cạo đầu vui sướng.

Song vào ngày hôn lễ của họ xảy ra chút việc ngoài ý muốn, dựa theo tập tục, trước tiên chú rể Trần Hữu Lâm tiên sinh phải đến nhà cô dâu Trình Y Nhiên tiểu thư để đón dâu, bị các bạn của cô dâu chế nhạo và chòng ghẹo một trận trước cửa sau đó anh mới có thể công cô dâu xuống lầu, đặt vào xe hoa.

Nhưng sau khi Trần tiên sinh bị đám bạn của cô dâu xâu xé một phen ra trò, đám bạn gái rảnh rỗi kia được một phen hí hửng thì lúc đó họ mới chịu thả bà xã của anh ra. Ổ khóa nhà Trình tiểu thư cả năm không bôi trơn dầu vào đúng giờ phút trọng đại này đã phản bội lại cô.

Cửa không mở ra được.

Dù là người ở bên trong đẩy hay cạy thế nào, người ở ngoài đập hay kéo đến đâu, cánh cửa sắt vẫn y như cũ không mảy may nhúc nhích, đứng sừng sững ở vị trí chính giữa khoảng cách anh và bà xã của mình, tựa như cây trâm bạc của Vương Mẫu nương nương đem hai người ngăn cách ở hai bờ xa thẳm.

Mọi người hoảng sợ đầu toát đầy mồ hôi, nhao nhao kêu gào công ty mở khóa đến. Trình tiểu thư ở bên trong cửa đặt tay lên trán thở dài, Trần tiên sinh ở ngoài cửa không chịu buông tha ôm chặt cái khóa: “Mày thả bà xã của tao ra ngoài đi mà, thả ra mau thả ra! Mau trả bà xã lại cho tao! Trả lại cho tao mà, mày là tên khốn kiếp!”

Song trên thực tế, chỉ có tác giả mới có thể cho nam chính ngón tay vàng mà thôi, cuộc sống sẽ không thể nào như vậy được...

Cho nên mặc cho nam chính uất ức vì bị hành hạ đến đâu, cuối cùng thì anh vẫn phải chờ đến lúc nhân viên của công ty mở khóa đến, bà xã của anh rốt cuộc khi ấy mới được trả ra...

Lẽ đương nhiên tiệc cưới bị trễ tròn một tiếng đồng hồ so với dự tính ban đầu.

Những người đã kết hôn tại Trung Quốc đều biết, đây thật ra là một trận lao lực, bận rộn một ngày mới về đến nhà, chú rể và cô dâu sau khi tắm rửa xong lập tức lên giường mạnh ai nấy ngủ.

Sáng ngày thứ hai Trình tiểu thư dậy sớm hơn so với Trần tiên sinh, cô bò xuống giường đi đun sôi cháo, quét dọn phòng mới, bày biện bàn ăn rồi đi xóc Trần tiên sinh ra khỏi chăn, đập anh xuống giường đi rửa mặt.

Khi cùng nhau ăn điểm tâm sáng Trình Y Nhiên nhìn thấy tay Trần Hữu Lâm có chút run run, cô nắm tay anh nhìn, mới biết được anh chồng ngốc này hôm qua do vặn chiếc chìa khóa quá mạnh nên bị tróc mất một lớp da, cô thở dài giúp anh dán băng cứu thương, xoa xoa đầu anh bảo:

“Ngày thứ nhất kết hôn em đã dùng hết băng cứu thương trong nhà để dán cho anh đấy, tối hôm nay khi anh trở về, nhiệm vụ chính của anh là mua một hộp băng cứu thương để dự phòng biết không?”

Trần tiên sinh ngoan ngoãn gật đầu, sau đó đi làm...

Chương 1.2

Sau khi kết hôn, Trình tiểu thư biến thành Trình phu nhân. Trần tiên sinh thật thà hiền lành chưa bao giờ dám đem phiền phức gì về nhà trêu chọc vợ, duy chỉ có ngày mưa hôm nay là phá lệ...

Trình Y Nhiên nhìn Trần Hữu Lâm ôm cún con ướt nhẹp run run, ném cho anh ánh mắt sắc lạnh, như dao đâm vào da thịt “Đây là thứ quái gở gì vậy?” Cô chống nạnh, đứng chặn trước cửa, không cho phép Trần tiên sinh cởi giày vào nhà.

“Là... chó”, Trần tiên sinh yếu ớt đáp.

Bên ngoài sấm vang chớp giật phác họa rõ nét tâm tình của Trình phu nhân lúc này đây, cô vừa trừng mắt vừa quát “Tôi không biết nó là chó sao! Tôi hỏi anh nhất nó về nhà làm gì? Ban ngày tôi và anh đều đi làm bên ngoài, nhà mình nhỏ như vậy, làm sao nuôi nó đây?”

Trần tiên sinh và cún con cùng nhìn Trình tiểu thư “Nhưng mà, em không cảm thấy nó rất tội nghiệp sao?”

“Ặng...” Cún con phối hợp góp vào một chữ...

Trình phu nhân xoa nhẹ thái dương, “Trần Hữu Lâm, em nói anh hãy cân nhắc tình cảnh nhà mình một chút đi.”

“Nó rất đáng thương mà. Em muốn vứt bỏ nó sao?” Vẻ mặt Trần tiên sinh suy sụp, đôi mắt bất chợt ươn ướt “Tôi cưới một cô vợ lòng dạ sắt đá.”

“Ặn...g”

Gân xanh trên trán Trình phu nhân giật giật, cô cầm cái sạn muốn đánh người, nhưng khi nhìn vào đôi mắt Trần tiên sinh thì cuối cùng lại mềm

lòng, thở dài nói “Được rồi, tối nay chúng ta có thể chứa chấp nó tạm thời, nhưng mà sáng mai nhất định phải đem nó đi.”

Trần tiên sinh lập tức cởi giày vào nhà, ôm cún con vào phòng tắm: “Vậy trước tiên chúng ta thương lượng một chút chuyện tạm thời chứa chấp nó nhé em.”

“Em nói chỉ là tạm thời chứa chấp thôi, ngày mai bắt buộc phải đưa nó đi!”

Trình phu nhân bắt đầu dĩ thử dài, cô biết, e là sáng mai sẽ khó đem con chó này đi hơn nữa.

Hai người nhận nuôi con chó đầu tiên trong cuộc đời, đặt tên nó là “Thịt Viên”. Trình phu nhân lúc đầu không thích nó lắm, nhưng chung đụng cuộc sống một thời gian, Trình phu nhân liền hoàn toàn bị viên thịt tròn màu trắng chỉ biết lẫn lộn này bắt làm tù binh. Ngược lại Trần tiên sinh giờ giọng oán trách trước tiên “Chúng ta đem chó đi nha, com tối hôm nay, em gấp thịt vào chén nó còn nhiều hơn gấp cho anh nữa.”

Trình phu nhân phản bác, đẩy tay anh ra, ôm cún con vào trong ngực “Không phải anh có thể tự mình gấp à.”

“Bà xã của tôi không yêu tôi nữa rồi.” Trần tiên sinh giả bộ lau nước mắt, lại bị Trình phu nhân khinh bỉ nói “Lúc đầu là ai nói nó đáng thương đòi giữ lại trong nhà, bây giờ ở trong mắt em, anh có gắng sức giả vờ tội nghiệp đến đâu đi nữa cũng không đánh bại được Thịt Viên của em đâu, anh tránh ra một bên đi.”

Trần tiên sinh hận đến nghiến răng, từ đó về sau trong nhà liền thường xuyên diễn ra cảnh một người đàn ông to xác cùng một chú cún con tranh giành tình cảm, mà lần nào cũng vậy, Trần tiên sinh luôn nhận lấy thảm bại

về mình. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng vào lúc đêm khuya, khi nhà nhà đều yên tĩnh, chú cún con thuần khiết không thể nào đầu lại người đàn ông ma mãnh thường xuyên bán rẻ thân thể mình.

Chương 1.3

Vào một ngày nắng chiều rạng rỡ, lại là ngày chủ nhật đẹp trời. Trình phu nhân sắp xếp các tài liệu đầu vào đây lần cuối cùng, trong lòng bỗng nhớ đã lâu rồi cô cùng Trần tiên sinh không có hẹn hò, cô tính toán chi phí tháng này, cảm thấy việc đi xem phim và ăn một bữa thịnh soạn vẫn có thể còn dư dả, liền thu dọn đồ đạc, đi đến công ty Trần tiên sinh.

Cô không có suy nghĩ báo cáo kế hoạch tác chiến này cho tổ chức, cô vốn định cho Trần Hữu Lâm tiên sinh một niềm vui trọn vẹn bất ngờ, không nghĩ đến việc ngược lại là Trần tiên sinh lại cho cô một sự kinh hãi...

Trình Y Nhiên đứng tựa trước cửa xe của mình, nhìn đôi nam nữ đi ra từ trong thang máy nhà để xe, người đàn ông dìu người phụ nữ, sắc mặt có chút lo lắng, người phụ nữ cười giả vờ nói không có chuyện gì, nhưng thân thể lại dán sát vào trong ngực của Trình tiên sinh...

Trình Y Nhiên nhú mày, cảm giác địa vị của mình bị khiêu khích một cách công khai...

Cô bấm số điện thoại Trần Hữu Lâm, nhìn thấy anh tay chân luống cuống nhận điện thoại, cô hỏi “Anh đang ở đâu vậy?”

“Y Nhiên à, hôm nay anh gây ra tai nạn, không về nhà ăn tối với em được, em...” Trần tiên sinh vừa ngắt đầu, nhìn thấy Trình phu nhân như

cười như không đang quan sát mình, bỗng nhiên anh có loại dự cảm bất an, cái tay đang dìu nữ đồng nghiệp khó chịu như bị lửa thiêu cháy...

“Ồ, anh gây ra tai nạn gì thế, nói cho em nghe xem nào.”

Tiếng nói trong điện thoại nhão như bột mì bị nhào và tiếng nói của Trình tiểu thư trước mặt đồng thời truyền tới. Trần tiên sinh rút cái tay đang đặt trên vai nữ đồng nghiệp, vuốt đầu cười cười “À, hnm, chỉ là, không cẩn thận khiến người ta bị trượt chân té, anh đang định đưa cô ấy về nhà.”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Trình phu nhân gật đầu, ánh mắt dừng trên người nữ đồng nghiệp. Nữ đồng nghiệp trong nháy mắt liên tưởng quan hệ giữa hai người, cô ta có chút xấu hổ đứng thẳng người dậy, không dám ngẩng đầu lập tức nói “Tôi... A, không phiền đến anh nữa, tôi đi taxi về cũng được, cũng được.” Nói xong mau chóng rời khỏi hiện trường vụ án...

Trình phu nhân giống như không hiểu gì nói “Ồ, em thấy cô ấy đi đứng rất nhanh nhẹn mà.”

Trần tiên sinh cũng có chút ngạc nhiên gật đầu: “Đúng vậy nha, mới vừa rồi còn thật nghiêm trọng...”

Trình phu nhân lườm anh một cái, hừ lạnh một tiếng rồi vào xe, sắc mặt Trần tiên sinh xám xịt ngồi vào bên tay lái. Dọc đường đi Trình phu nhân chỉ lo nhìn phong cảnh bên ngoài cửa kính mà không nói lời nào, Trần tiên sinh im lặng hồi lâu mới nói “Hay là chúng ta đi siêu thị một lát có được không em?”

“Làm gì?”

Trần tiên sinh bị giọng nói của ai đó dọa đến co rúm lại, anh tủi thân đáp “Mua bàn giặt về nhà quỳ...”

“Không phải là nhà có bàn phím sao, tới góc tường, quỳ một đêm đi.”

“Có thể quỳ nửa đêm được không... Đầu đêm anh còn phải bán thân hầu hạ em nữa mà.”

Trình phu nhân nhin không được bật cười, ngẫm nghĩ một chút vẫn còn cảm thấy tức giận, hung hăng véo một cái lên cánh tay Trần tiên sinh, “Ai bảo anh ôm chặt như vậy! Anh là đàn ông không có tiết tháo” *(Tiết tháo: chỉ khí cương trực và trong sạch)*

“Ây da, Y Nhiên, anh thật làm người ta vấp té mà, anh đây sợ cô ấy bị tàn tật, anh phải lãng phí thời gian hầu hạ em để đi lo cho cô ấy sao...”

“Già mồm át lỗ phải” Trình phu nhân đưa ra kết luận, “Tối nay đem anh tặng thưởng cho Thập Viên, anh hầu hạ nó đi, không cho anh lên giường của em!”

Trần tiên sinh bất đắc dĩ thở dài nhưng trong tim lại hạnh phúc, anh biết chút hờn ghen này không tổn hại được tình cảm đã khắc sâu trong tim của hai người, thi thoảng tạo ra chút hờn ghen có thể điều chỉnh cảm xúc vợ chồng, nhằm để cho đối phương biết mình vẫn còn quan tâm đến họ. Trần tiên sinh không khỏi nhớ lại chuyện trước đây, nhớ ngày nào đó khi anh theo đuổi Trình phu nhân, Trình phu nhân còn là bạn gái của người ta, khi đó anh ăn dấm (*ghen*) như là bị axít Sunfuric thẩm thấu từng giọt bào mòn gan ruột. Mà ruột gan anh đã bị bào mòn thối rữa hết cả bụng rồi, quay đầu lại vẫn thích Trình Y Nhiên đến hết thuốc chữa.

Đâu còn cách nào nữa, ai kêu anh chạm phải ái tình.

Chương 2.1

Chủ nhật, hai vợ chồng Trần tiên sinh cùng nhau xem phim ở rạp chiếu bóng, khi bước ra khỏi rạp, gặp một người. Trình Y Nhiên tiểu thư trong nháy mắt trở nên hơi lúng túng, mà Trần Hữu Lâm tiên sinh thì trong nháy mắt ấy lại hùng hực dấy lên ngọn lửa bừng bừng ý chí chiến đấu, anh hít mắt mỉm cười, khách sáo chào hỏi cho xong chuyện.

“Dịch tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Dịch Nam là bạn trai của Trình Y Nhiên ba năm hồi đại học, trước kia Trình tiểu thư yêu anh ta rất sâu đậm, sâu đến hiện tại Trần tiên sinh vẫn cảm thấy bất an và bị uy hiếp y như trước đây...

Dịch Nam lịch sự bắt tay Trần Hữu Lâm, sau đó cùng Trình Y Nhiên hàn huyên vài câu, rồi bèn cáo biệt. Trình tiểu thư nom theo bóng dáng lẻ loi lần khuất của Dịch Nam. Quay đầu lại liền chạm phải ánh nhìn soi mói của Trần tiên sinh.

“Sao vậy?”

“Lần trước là ai bảo anh quỳ bàn giặt, hôm nay trở về ai đó cũng phải bị quỳ!”

Trình tiểu thư giơ hai ngón tay, “Câu này anh nói sai hai chỗ, thứ nhất, lần trước là do anh tự mua bàn giặt về quỳ, thứ hai, anh nữ để cho em quỳ à?”

Trần tiên sinh hỏn hển thở, trợn mắt nhìn bà xã mình mấy lần, lại thấy nét mặt đặc ý của cô, anh gắng gượng nín nhịn sự âm ức, hai người cùng nhau đi ăn.

Ngồi trong phòng ăn, Trình tiểu thư gọi bò bít-tết, thần kinh Trần tiên sinh liền giật giật nói “Trước đây em không thích ăn bít-tết mà, hôm nay sao lại muốn ăn hả?”

Trình tiểu thư khó hiểu nhìn anh, “Đột nhiên em muốn nếm thử một chút, có vấn đề gì à?”

“Không có gì.” Trần tiên sinh cúi đầu nhìn vào mặt sau của thực đơn, nhìn một chốc bỗng nhiên anh lại nói “Nghe nói là Dịch Nam đó rất thích ăn bò bít-tết.”

“Ồ, vậy à... chờ một chút.” Trình tiểu thư giật tằm thực đơn đang che mặt Trần tiên sinh, nghiêm túc nhìn anh chằm chằm “Em nói này Trần Hữu Lâm, từ ban nãy đến giờ anh đang ra vẻ khó chịu gì vậy, chuyện này đã qua bao lâu rồi, anh vẫn còn so đo với anh ấy để làm chi.”

Em không thèm so đo bởi vì em và anh ta không cùng tranh giành một cô gái! Những lời này dạo một vòng nơi khóe miệng Trần tiên sinh, anh thức thối vào trong bụng, “Anh không để ý mà, anh chỉ nói một câu đơn giản vậy thôi, Trình Y Nhiên, em phản ứng thái quá như vậy làm gì?” Về mặt anh nghiêm nghị nói với người bồi bàn bên cạnh “Cho tôi một phần cải trắng trộn dấm.”

Khóe miệng người bồi bàn liền co rút “Anh à, thật xin lỗi, nơi này là nhà hàng Tây.”

Trình Y Nhiên tiếp lời “Cho anh ấy một phần mỳ Ý trộn dấm, hoặc bò bít-tết trộn dấm là được, cứ thấy chua là được.”

Cơm nước xong về nhà, Trần Hữu Lâm vẫn luôn lải nhải nhắc tới Dịch Nam, khiến cho Y Nhiên cảm thấy phiền phức, cô bực bội: “Anh yêu thăm anh ta à! Em còn số điện thoại của anh ta này, anh có muốn gọi điện thoại tỏ tình với anh ta hay không!”

“Em còn số điện thoại của anh ta!” Trần tiên sinh lạc giọng.

Trình tiểu thư bực mình quát “Máu chốt không phải ở đây!”

“Máu chốt là ở đây! Vợ tôi vẫn còn lưu giữ số điện thoại của bạn trai cũ!”

“Chẳng qua là do anh ta không đổi số, còn em thì lười xóa mà thôi.”

Trần Hữu Lâm ôm đầu, bộ dáng như trời sắp sụp xuống: “Xong rồi, xong rồi, khủng hoảng cấp lần đầu tiên sau khi kết hôn, chuyện trước nay chưa từng có, vợ đi gây chiến với chồng! Tôi phải bình tĩnh dũng cảm chống địch, vợ là của tôi, vợ là của tôi, vợ là của tôi...”

Gân xanh trên trán Trình tiểu thư co rút, liếc mắt khinh bỉ, quay đầu bước đi. Trần tiên sinh gấp rút chạy đuổi theo “Em muốn chạy trốn à?”

“Trần Hữu Lâm anh đủ rồi nha, anh còn lải nhải việc này nữa là em tức giận đấy, em mà tức giận thì tối nay anh đừng hòng vào được phòng ngủ.”

Trần tiên sinh mấp máy môi, cuối cùng cũng đem một đồng lời muốn nói đã tràn đến mép miệng nuốt hết xuống bụng. Im lặng bỏ đi hai bước, giọng nói yếu ớt vọng lại tới tai Trình tiểu thư ở phía sau: “Em có số điện thoại của anh ta, nhưng chưa bao giờ liên lạc với anh ta phải không?”

Trình tiểu thư dừng lại.

“Chưa từng liên lạc phải không?”

“Tối nay anh đừng hòng vào phòng ngủ nữa!”

Chương 2.2

Trần tiên sinh đứng thẳng đờ ở cửa. Anh nín kéo thẻ điện, chỉ đành lớn tiếng rống to: “Em định tức giận tới bao giờ hả!” Nhưng trong câu nói này không có chút xíu xíu oai phong nào cả, mà tràn đầy sự uất ức và cho mình thêm chút can đảm vờ vịt...

Trình tiểu thư đang nổi nóng, cô chẳng muốn nói cũng chẳng thèm quát anh, giật cái gối đập lên người anh: “Cút cho em!”

“Có phải hay không nếu anh lặn ra thì em sẽ không tức giận nữa?” Trần tiên sinh vẫn thờ hòng học y như cũ.

“Cút!” Trình tiểu thư lười phải nhiều lời, giật chăn định ngủ, nhưng cô chưa kịp nằm xuống, chăn trên người liền bị lôi mất. Gân xanh trên trán Trình tiểu thư nổi cộm, ánh mắt giận dữ như muốn mắng người rồi xé xác ra, nhưng chợt nhìn thấy Trần tiên sinh trải chăn ra đất, anh nằm xuống, lăn một vòng trên nền nhà, rồi ngồi dậy vừa tức vừa gào to “Anh lặn rồi đây!”

Trình tiểu thư không thể không thừa nhận cô bị chiêu này khiến cho quá đổi kinh hãi, đương lúc cô còn đang bối rối, Trần tiên sinh lại gào: “Anh lăn bao nhiêu vòng em mới không tức giận nữa!”

Trình tiểu thư tóm luôn cái gối còn lại duy nhất trên giường, nện vào ngực Trần tiên sinh: “Anh lập tức lăn ra phòng khách ngay cho em, cùng tranh giành chỗ ngủ với Thập Viên đi!”

“Như vậy em phải hứa sáng mai thức dậy rồi không được tức giận nữa đó!”

Trình tiểu thư chòng chọc nhìn anh không nói lời nào. Trần tiên sinh đặt trả lại một chiếc gối lên giường, tự mình kéo chăn ôm gối vừa tức tối vừa tủi thân đi ra phòng khách. Đi vài bước, bất chợt quay đầu lại nói to “Trong tủ quần áo còn có chăn đó, em lấy ra đắp kín cho anh! Hừ! Anh sẽ không than lạnh với em đâu, vợ mà ngã bệnh anh không thêm đau lòng tí nào đâu...”

Anh bĩu môi lầm bầm thì thầm đi ra ngoài, tiếng lải nhải lẫn lộn trong tiếng sủa inh ỏi của Thập Viên, chú cún con tựa như đang ghét bỏ ông chủ của mình, lại tựa như đang cười nhạo anh...

Trình tiểu thư úp mặt thở dài, đối mặt với anh chồng như thế này, cô sao có thể tức giận được chứ!

Trở mình hơn nửa giờ trên giường, từ đầu đến cuối Trình tiểu thư không ngủ yên được, đến cuối cùng cô khoác thêm áo, rón rén bước ra ngoài, nhìn thấy anh chồng bọc chăn cuộn thành một cục tròn vo đang nằm trên sàn nhà, lòng Trình tiểu thư mềm nhũn ra, cô ngồi xổm xuống, thở dài nói “Đúng là một anh chồng trẻ con mà.” Nói xong lại chọc chọc lên mặt anh bảo “Anh là chó à, cứ phải giả bộ lấy lòng hoài vậy?”

Thập Viên bên cạnh mở mắt ra, nhìn Trình tiểu thư khe khẽ “ăng... ăng”. Trình tiểu thư vội đưa ngón trỏ lên miệng “Suyt” khẽ, bảo Thập Viên yên lặng. Khi cô còn chưa kịp buông tay xuống, đã bị ai đó nắm bắt chặt, Trần

tiên sinh nằm trên nền nhà, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn cô, “Vợ yêu ơi, em đau lòng à, em hãy cho anh vào phòng ngủ đi mà.”

Mắt Trình Y Nhiên đảo tròn, “Không phải chúng ta đã nói là sớm mai mới ngủ thôi sao?”

Trần tiên sinh nín gót áo cô nói “Anh sai rồi, sau này anh sẽ không dám không tin em nữa.”

“Ừ.”

“Sau này cũng không dám hét to với em nữa.”

“Ồ.”

“Vậy chúng ta về phòng nhé em?” Không đợi Trình tiểu thư đồng ý, Trần tiên sinh vừa thở dài vừa nói “Nếu anh đã nói như vậy mà em vẫn không bằng lòng, vậy chúng ta ở luôn phòng khách nha.”

Trình tiểu thư nhún mày nhìn anh “Anh muốn làm gì?”

Trần tiên sinh nhếch miệng cười, tay dùng sức kéo Trình tiểu thư đặt dưới thân mình: “Phục vụ vợ.”

“Á, chờ một chút... Trần Hữu Lâm, chờ một chút! Trở về phòng, trở về phòng a... khốn kiếp! Thịch Viên... Thịch Viên nhìn kia...”

“Hừ, đừng tưởng rằng anh không biết, nó ở ngoài đã cùng con chó khác làm qua rất nhiều chuyện rồi. Anh mặc kệ nó, nó cũng đừng để ý đến anh!”

Cuối cùng Trần tiên sinh ma mãnh vì nôn nóng hay vì không cho Trình tiểu thư về phòng, mà hai người trực tiếp hành sự trên ghế sofa, đến lúc cao trào, Trần tiên sinh một lần rồi thêm một lần gọi tên của vợ, dường như muốn hai người hợp lại thành một.

“Y Nhiên, Y Nhiên, anh yêu em.”

Gặp em, thích em, yêu em, kết hôn với em, trải qua thời gian dài như vậy, anh vẫn yêu em như lúc ban đầu, đến khi tóc bạc trắng xóa anh vẫn yêu em...

Cô bị lạc trong sự kích tình của anh, ôm chầm lấy cổ anh, môi dán sát tai anh phả ra hơi thở dồn dập, dùng tiếng nói vỡ vụn nói với anh câu yêu hoàn chỉnh: “Em cũng yêu anh như vậy.”

Tình nguyện đổi mặt với những lo toan còn chưa trải nghiệm trong cuộc sống, bước vào hôn nhân, từ bỏ hoàn toàn thói quen trong quá khứ, tiếp nhận một người khác bước vào cuộc đời của mình, rồi bầu bạn với nhau, mãi mãi cùng nhau đi đến cuối cuộc đời, cô đã dùng tất cả can đảm của mình, tất cả niềm tin của mình để đổi lấy anh, người mà cô yêu nhất.

Chương 2.3

Trần tiên sinh nổi ghen cũng không phải không có nguyên do.

Nói đến quá trình theo đuổi Trình tiểu thư, Trần tiên sinh có thể thao thao bất tuyệt suốt ba ngày ba đêm, kèm theo một ca nước mắt tủi thân đổ mãi chẳng hết. Bởi vì, đơn giản là Trần tiên sinh nhỏ hơn Trình tiểu thư một tuổi, hồi học đại học hai người cùng học chung một trường, chung một

khoa, chung một chuyên ngành, điểm khác biệt duy nhất chính là Trần tiên sinh học dưới Trình tiểu thư một khóa.

Thật ra ngay từ lúc mới nhập học Trần Hữu Lâm đã thâm mến Trình tiểu thư, chẳng qua lúc ấy Trình tiểu thư đã là bạn gái của người ta. Bắt đầu từ năm thứ nhất đại học, mỗi đêm Trần tiên sinh đều tự dẫn vật lòng mình rằng nhớ nhung vợ người ta là một việc rất đáng xấu hổ, nhưng mà khi ấy trái tim càng bị dẫn dắt thì khiến nó càng trở nên cương tráng hơn thêm.

Cuối cùng... tim anh tan chảy.

Dựa trên nguyên tắc vĩ đại là muốn đạt được hạnh phúc thì phải tranh giành, vào năm thứ tư Trình Y Nhiên tiểu thư sắp tốt nghiệp đại học, anh cũng nắm bắt được cơ hội...

Khi đó Trình Y Nhiên thường cùng bạn trai mình là Dịch Nam cãi nhau, bởi vì ai cũng nôn nóng, tìm kiếm cho riêng mình con đường tương lai trong thời gian sắp tới, không có tranh cãi to thì cũng xảy ra tranh cãi nhỏ. Đúng lúc Trần tiên sinh trải qua ba năm kháng chiến, anh cùng Trình tiểu thư trở thành “Bạn tốt”, con đường phía trước rộng thênh thang.

Vào một ngày thứ hai nào đó Trần tiên sinh lấy lý do mình đi thực tập, mời Trình tiểu thư ăn cơm, ăn xong lại thuận đường nên cùng nhau đi dạo trên con đường dài quanh khuôn viên trường dưới ánh đèn điện tò mò, vừa hay đúng lúc nhìn thấy Dịch Nam tiên sinh và một nữ đồng nghiệp ở bên cạnh nhau. Sắc mặt Trình tiểu thư nhất thời biến đổi, muốn xông đến để hỏi cho rõ ràng, Trần tiên sinh ra sức thuyết phục ngăn cản, tỏ vẻ bí mật bảo: “Chị như vậy không hay đâu, đàn ông dù sao đi nữa cũng cần chút thể diện.”

Trình tiểu thư suy nghĩ cảm thấy có lý, gọi điện thoại để chất vấn “Anh đang ở đâu?”

Dịch Nam sững sờ: “À, ở bên ngoài.”

“Một mình?”

“Ồ.”

“Dịch Nam, chúng ta chia tay đi.” Trình tiểu thư cúp điện thoại, bật khóc òa lên “Oa”.

Trần tiên sinh kịp thời nắm chắc cơ hội, dịu dàng dìu Trình tiểu thư đang đau khổ vào công viên mua bia để bên cạnh, cho Trình tiểu thư mượn bờ vai mình để lau nước mắt.

Trình Y Nhiên vừa uống bia vừa khóc, cuối cùng cô nghĩ ra chút sự việc, chọc chọc đầu Trần Hữu Lâm hỏi “Tại sao hôm nay cậu lại mời tôi ra ngoài ăn cơm, tại sao hôm nay lại rủ tôi đi dạo a! Nếu tôi không nhìn thấy thì tốt biết bao, nếu tôi không nhìn thấy thì tốt biết bao!”

Trần Hữu Lâm bị đám mây cái, thành thật thú nhận: “Ừ, tôi thừa nhận khi nhìn thấy cảnh đó, tôi rất vui sướng.”

“Cậu biến thái à? Thích nhìn phụ nữ khóc lắm sao?”

“Tôi muốn nhìn thấy em thất tình.” Trần Hữu Lâm gãi gãi đầu, “Vì như vậy, tôi mới có cơ hội!”

Trình Y Nhiên sững sờ một hồi, cô ngây người một lúc lâu mới phun nước bọt hỏi: “Cậu... không phải là cậu có ý gì... gì kia chứ?”

Trần Hữu Lâm hít một hơi thật sâu, anh hét “Trần Y Nhiên, anh thích em!”

Trong nháy mắt Trình Y Nhiên trở nên dần đỏ, nước mũi chảy xuống thành giọt cũng quên chùi, không ngờ Trần Hữu Lâm nhìn không được, anh lấy tay áo lau mũi cho cô, cụp đầu nói: “Tôi đã nhìn mấy năm rồi... hôm nay rút cục cũng bày tỏ được, em mà muốn đánh, thì đánh nhẹ một chút.”

Dĩ nhiên Trình Y Nhiên không có đánh anh, cô chỉ mặt mớ mắng “Đàn ông các người ai cũng khốn kiếp, một tên hai tên đều khốn kiếp như nhau.”

Không lâu sau đó Trình Y Nhiên biết, Dịch Nam đánh Trần Hữu Lâm một trận toí bời.

Ân oán giữa hai người đàn ông tranh giành một phụ nữ chúng ta sẽ không kể nhiều cho mệt, chỉ là từ đó có thể thấy được, tình cảm của Trần tiên sinh đối với Trình tiểu thư ngày từ lúc bắt đầu đã cực kì gian nan khổ cực, nên một khi phát hiện Trình tiểu thư có một chút gì đó bất thường, anh liền sẽ làm nũng, ra sức lăn lộn, từng bước lấy lòng, thẳng đến khi Trình tiểu thư ngoan ngoãn đầu hàng...

Thực tế thì kết quả cuối cùng của việc Trần tiên sinh gặp phải mối tình đầu của vợ là - Trần tiên sinh được ăn no nê sung sướng, Trình phu nhân thỏa mãn ngủ ngon, và Trần tiên sinh bị bệnh rất nghiêm trọng.

Đúng vậy, kẻ độc sức bán thân ấy trải qua một đêm vận động quá mức... bị bệnh...

Theo y như lời của vợ anh thì: “Anh là người vô dụng!”

Chương 3.1

Trình Y Nhiên đo nhiệt độ cho Trần Hữu Lâm, 38.6 độ, Trần tiên sinh không ngừng ồn ào: “Vợ ơi vợ à, đưa anh đi bệnh viện đi, anh sắp chết rồi, anh bị sốt nóng đến u mê rồi, sau này không ai nấu cơm cho em nữa, quỳ bần giặt quần áo cho em nữa rồi.” Trình Y Nhiên nổi điên cào vào tay Trần tiên sinh: “Anh nặn từ bùn nhão à? Bị sốt sẽ tan chảy hả?”

Trần tiên sinh rung rung nước mắt nhìn vợ: “Anh là chocolate, dễ bị tan chảy lắm...”

Trình tiểu thư thở dài, “Anh chính là Lâm Đại Ngọc á, Lâm Đại Ngọc, nhưng mà nhà chúng ta lại không phải nhà họ Giả kia để tiêu xài hoang phí, đi bệnh viện gì chứ, bây giờ bệnh viện là nơi để cho người bình thường vào sao? Em đi xuống mua cho anh hai viên thuốc hạ sốt, anh uống tạm đi, không hạ sốt thì sẽ đi truyền dịch.”

Trần tiên sinh nín gót áo của vợ nói “Em đi rồi về nhanh nhé.”

Trình tiểu thư mạnh miệng nói không đau lòng, nhưng vừa ra khỏi cửa phòng liền nhanh chóng chạy vội. Trần tiên sinh thấy vợ mình vừa mới ra khỏi cửa, liền lập tức thôi rên rỉ nữa, ngoan ngoãn nằm trên giường, im lặng dưỡng bệnh...

Nằm được một chút, Trần tiên sinh bắt đầu ngứa tay, anh gọi điện cho vợ, sau khi rên rỉ một hồi mới nói “Vợ ơi vợ à, anh muốn ăn sườn hầm cà chua.”

Người ở đầu dây bên kia đồng ý, Trần tiên sinh cúp máy. Nhưng mà chỉ được mấy phút đồng hồ, Trần tiên sinh lại ngứa tay, gọi điện lần nữa cho

vợ: “Vợ ơi vợ à, anh muốn ăn sườn sốt chua ngọt.”

Người ở đầu dây bên kia cũng đồng ý luôn, Trần tiên sinh thỏa mãn cúp máy. Lại qua mấy phút đồng hồ, Trần tiên sinh lại gọi điện lần thứ ba cho vợ, còn chưa kịp mở miệng thì liền bị mắng toi tả, mắng xong rồi, Trình tiểu thư vẫn còn đang thở hồng hộc hỏi: “Còn muốn ăn gì nữa?”

“Anh... vừa nhìn thấy ví của em còn đặt trên bàn ở phòng khách, em có mang theo tiền trên người chứ?”

Người ở đầu dây bên kia im lặng một hồi, rồi thì... Trần tiên sinh lại bị mắng tả toi hơn nữa.

Cơ thể Trần tiên sinh tốt, uống thuốc không lâu sau thì hạ sốt, vào ban đêm Trình tiểu thư sờ trán anh đã thấy nhiệt độ khôi phục lại bình thường, cô thở phào nhẹ nhõm, vò tóc Trần tiên sinh nói: “Lần sau nếu em ốm, sẽ cật lực giày vò anh một trận, bắt anh trả nợ em.”

Trần tiên sinh dụi đầu vào tay vợ, híp mắt cười đáp “Được, em cật lực giày vò anh càng tốt, anh thích được em giày vò, cả đời quán quýt giày vò mãi mãi.”

Mặc dù kết hôn lâu rồi, nhưng khi Trình tiểu thư nghe những lời anh nói như vậy thì không khỏi đỏ mặt, cô ho húng hắng, xoay chuyển đề tài “Trần Hữu Lâm, sau này anh có bị hói đầu không a?” Trình tiểu thư chột chột đỉnh đầu Trần tiên sinh nói “Tóc bên trái rất dài, trơn bóng và dày hơn tóc bên phải.”

“Em sẽ ghét bỏ anh ư?”

Trình tiểu thư im lặng nghĩ suy một hồi “Có thể sẽ không ghét bỏ, em lấy tóc của em làm tóc giả cho anh, chỉ cần em không bị hói thì anh cũng sẽ

không bị hỏi đâu.”

“Vợ yêu à, anh rất cảm động! Cho anh hôn một cái nào!”

“Tránh ra, trong người anh đang có vi khuẩn, đừng có mà đụng em!”

Chương 3.2

Trình tiểu thư kiểm tra giỏ hàng của mình, kinh ngạc phát hiện đồ bên trong ấy không còn cái nào, cô sững sờ trong chốc lát, bất giác nhớ ra cô đã từng xem trên Weibo, có một người chồng đã mua tất cả đồ trong giỏ hàng làm quà tặng cho vợ mình nhân kỉ niệm ngày kết hôn của họ, Trình tiểu thư đỏ mặt... Chẳng lẽ cuối cùng đầu óc Trần Hữu Lâm cũng mở mang, trở nên biết lắng mạn hay sao?

Nhưng vừa chớp mắt, cô đã nhìn thấy anh chồng to xác nhà mình nằm banh chân hình chữ Đại trên giường đang ngáy khò khò, nhất thời cô cảm thấy ý tưởng kia không thể nào trở thành hiện thực được. Trình tiểu thư nheo mắt, suy nghĩ: chẳng lẽ người này không vừa ý mình mua đồ nhiều quá, nên xóa hết tất cả rồi?

Nghĩ như thế, Trình tiểu thư không thể yên lòng, cô nằm sấp trên giường, nhéo thật mạnh vào mắt Trần tiên sinh: “Trần Hữu Lâm, có phải anh đã làm chuyện xấu gì hay không?”

Cảm giác đau kéo đến chậm hơn cơn buồn ngủ dữ dội, Trần tiên sinh trở mình, mơ mơ màng màng đáp lại “Anh là người tốt.”

Trình tiểu thư tiếp tục nhéo mũi chồng: “Đồ của em mua trong giỏ hàng sao không còn cái nào hết! Có phải anh đã xóa hết rồi hay không!”

“Không...”, Trần tiên sinh nóng nảy dụi đầu vào gối, tránh né bàn tay của vợ “Anh mua rồi!”

Trình tiểu thư ngẩn ra: “Cái gì?”

“Anh mua, ờ...”

Trình tiểu thư im lặng hồi lâu, lặng lặng nằm sát bên cạnh Trần tiên sinh, dán người vào lưng anh cảm động nói “Bên trong đây có nhiều món em chỉ muốn ngắm nhìn thôi à, anh mua làm gì, lãng phí tiền.” Một lát sau, cô lại dụi dụi vào lưng chồng, nở một nụ cười ngọt lịm chết người “Thật khó khiến anh có chút lãng mạn, em thật không hối hận ban đầu đã gả cho anh.”

Qua mấy ngày sau, người giao hàng đưa đồ tới, Trình tiểu thư sung sướng hớn hở mở ra, sau đó lập tức sa sầm mặt lại “Những thứ này là cái gì vậy hả?”

Trần tiên sinh đang ngồi co quắp trên ghế sofa xem tivi, lười biếng liếc nhìn, trả lời “Đồ của em mua lúc trước trong giỏ hàng đó.”

Trình tiểu thư lấy ra từng cái từng cái, cà vạt, quần áo, giày da, tất cả đều là đồ của đàn ông, cô gấp gáp hỏi “Nhưng tại sao tất cả đều là đồ của anh? Quần áo em đâu? Giày em đâu?”

Trần tiên sinh vừa gặm thịt bò khô vừa lơ mơ đáp, “Anh biết phụ nữ tụi em rất thích ngắm đồ đẹp, chẳng qua chỉ thích ngắm mà thôi chứ cũng chẳng muốn mua, em gom đồ trong xe nhiều như vậy nên anh chọn những thứ cần dùng để mua, vợ anh tốt với anh nhất, chọn nhiều đồ cho anh như vậy, tốt lắm.”

Trình tiểu thư xoay đầu lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm Trần tiên sinh, “Nhưng tại sao anh lại chắc chắn những món đồ này đều cần dùng, mà không phải là em chỉ muốn ngắm thôi?”

“Bởi vì vợ anh yêu anh nhất mà!”

“Anh chết đi.” Trình tiểu thư nổi điên ném đồng quần áo đang cầm lên người Trần tiên sinh, “Tối nay anh ngủ với Thập Viên đi!”

“Haiz, sao em lại tức giận, vợ ời, anh lăn cho em xem nha? Anh diễn trò cho em xem nè!”

“A...a. Sao ban đầu tôi lại lấy người đáng ghét như anh chứ!”

Chương 3.3

Hôm nay Trình tiểu thư bị bắt nạt ở công ty, ôm một bụng âm ức về nhà, Trần tiên sinh vẫn chưa về, cô liền bắt tay dọn dẹp nhà và làm cơm tối.

“Vợ ời”, Trần tiên sinh còn chưa kịp cởi giày đã đứng ở cửa la to “Có chuyện này vui lắm em ời.”

Trình tiểu thư đeo tạp dề, cầm cái sạn ra khỏi bếp, dừng dừng hỏi “Chuyện gì, anh nhặt được vàng à?”

“Tầm thường quá.” Trần tiên sinh hớn hờ nhiệt tình giơ tờ bướm quảng cáo trên tay, “Tiệm chụp ảnh ở tiểu khu bên cạnh đang có khuyến mãi đấy.”

Trình tiểu thư nhặt nhẽo đáp “VẬY Ờ, chụp hình nghệ thuật cho chó không lấy tiền sao? Đưa Thịt Viên nhà mình tới đó kiếm lời đi.”

Trần tiên sinh bị tổn thương, bực bội ném chiếc cặp lên ghế sofa, dọa cho Thịt Viên đang nằm trên đay run lẩy bẩy, sợ hãi nhìn ông chủ nhà mình. Ông chủ không có tiền đồ nhà nó đang tức giận thở hổn hển “Trong mắt em chỉ có Thịt Viên thôi.”

Trình tiểu thư nhú mày, “Nếu không thì, anh lăn lộn trên đất diễn trò thử xem? Ờ, suýt chút nữa em quên, anh làm được mà.” Nói xong, cô thản nhiên vào bếp.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Trần tiên sinh tức giận xanh mặt, giận dỗi ngồi trên ghế một hồi lâu, thấy ai đó vẫn không tới dỗ ngọt mình, anh bèn tự mình thay đổi tâm trạng, lắc mông chạy vào phòng bếp, nhìn bóng lưng bận rộn của Trình tiểu thư, hờn dỗi nói “Em không thương anh, không dỗ ngọt anh nữa.”

Trình tiểu thư chẳng thèm quay đầu, hờn hợt đáp “Em yêu anh, anh dọn bàn đi, thức ăn xong hết cả rồi.”

Trần tiên sinh bị thái độ thờ ơ của Trình tiểu thư tổn thương trầm trọng, anh đi tới dán sát vào lưng vợ, bắt mẫn nững nịu: “Em không thương anh, cũng không quan tâm đến anh nữa.”

“Anh lộn xộn đủ rồi đây, mau ra ngoài bày bát đĩa và lau bàn đi.”

“Em thờ ơ với anh! Em đối xử lạnh nhạt với anh!” Mối Trần tiên sinh run run “Trình Y Nhiên, em bỏ rơi anh.”

Trình tiểu thư bực mình vì ồn ào, tắt lửa, xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trình tiên sinh “Anh có tin em sẽ cho Thịt Viên liếm hết thức ăn một vòng rồi mới cho anh ăn không.”

Trần Hữu Lâm liếc mắt nhìn đĩa thịt xào ớt xanh nóng hôi hổi, hít một hơi thèm thuồng, xoay người rút chén đĩa mang ra, bước vội ra khỏi phòng bếp rồi ngoan ngoãn nói “Vợ ời, anh dọn bàn xong rồi, em mau lên một chút, đói quá đi thôi.”

Ăn được lưng lửng bụng, Trần tiên sinh cầm phiếu ưu đãi khách hàng của tiệm chụp hình đặt lên bàn, chỉ vào một loại hình dịch vụ trong đó cho Trình tiểu thư xem.

“Gì vậy? Tìm về hồi ức kiếp trước.” Trình tiểu thư đầu môi nói “Kiếp trước chúng ta biết nhau sao, sao em không nhớ gì được hết vậy?”

“Đúng đó đúng đó, cho nên em phải tìm lại hồi ức kiếp trước.” Trần tiên sinh bưng bưng hăng hái nói “Họ bảo trước khi chụp ảnh nghệ thuật, sẽ có biên kịch hướng dẫn chúng ta làm theo kịch bản dành cho anh và em, sau đó chúng ta có thể quay phim, có thể chụp hình, có phải trò này hấp dẫn lắm không?”

Trình tiểu thư vui đầu ăn cơm “Không đi, không rảnh.”

“Anh đăng kí rồi.”

“Được lắm, Trần Hữu Lâm anh lại lãng phí tiền!”

“...”

Trần tiên sinh nín thính một hồi, ám ức vò thẻ khách hàng, “Sắp đến ngày kỉ niệm hai năm kết hôn, gần đây em rất bận rộn, anh cũng thật khó

khăn mới sắp xếp được thời gian em nghỉ ngơi, em không đi... Em không đi coi như xong, anh một mình đi tìm hồi ức của kiếp trước, năm mươi năm sau, khi anh và em cùng nhau ngồi xem hình cũ, chỉ có hình anh một mình cô đơn lẻ loi... chỉ có mình anh...”

Trình tiểu thư day day thái dương: “Được rồi, được rồi, làm theo lời anh, nghe anh vậy.”

Chương 3.4

Đến ngày chụp hình nghệ thuật, Trình tiểu thư mặc đồ theo kiểu học sinh ở thập niên 80, như chẳng còn gì để nói nữa: “Trần Hữu Lâm, anh có thể chỉ cho em thấy một chút gì của kiếp trước ở đây hay không?”

Trần tiên sinh không đồng ý đáp “Bộ quần áo này đẹp đấy chứ, rất hợp với anh và em mà.”

“Mẫu chốt không phải là ở bộ quần áo này! Nếu như chúng ta ở thập niên 80, hoặc chúng ta yêu được vài năm là đã chết đi. Hai chúng ta phải ở độ tuổi của cha mẹ mình. Nếu chết sớm như vậy, vậy kiếp trước anh và em chết vì tình, hay ghen tuông mà đâm chết người mình yêu...”

Ánh mắt Trần tiên sinh xa xăm, “Hoặc là chúng ta có một câu chuyện tình yêu rất sâu sắc và đẹp đẽ.”

“...Quên đi.” Trình tiểu thư bất lực cúi đầu nhìn kịch bản, nhưng chỉ chốc lát sau nét mặt lại co giật, “Cái này... là do biên kịch viết chỉ dành riêng cho em và anh hay sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Câu chuyện tình yêu giữa công tử nhà giàu ở thập niên 80 và tiểu thư đài các ở thời đại phong kiến? Anh có chắc khi đó Trung Quốc vừa mới mở cửa và bắt đầu cải cách? Anh có chắc khi đó vẫn còn tiểu thư khuê các thời đại phong kiến? Anh có chắc đầu óc của biên kịch này...” Trình Y Nhiên dừng lại một chút, giọng nói trở nên mềm mại nhẹ nhàng hơn “Chưa từng bị cửa kẹp qua?”

Trần tiên sinh một mực bình tĩnh, “So với kịch bản phim truyền hình thì hay hơn đúng không, dù sao cũng chỉ quay phim vài phút thôi, thời gian còn lại là chụp hình, không sao đâu, không sao đâu.”

Trình tiểu thư thở dài, Trần tiên sinh nắm tay cô, khẽ nheo má vợ yêu: “Cười một cái đi em, những chuyện khác không quan trọng, chuyện quan trọng nhất hôm nay là khiến em vui vẻ, nếu em không vui thì tất cả những sắp xếp của anh hoàn toàn lãng phí rồi.”

Trình Y Nhiên im lặng một hồi, dường như cảm động.

Quay phim chỉ có ba phút để giải thích bối cảnh chuyện xưa, thời gian còn lại là chụp hình. Lúc bắt đầu ghi hình, Trần tiên sinh đưa lưng về phía Trình tiểu thư bày ra điệu bộ lạnh lùng vô tình: “Chúng ta chia tay đi.”

Đương lúc Trình tiểu thư vẫn chưa nhập tâm diễn, cô nheo mắt lại “Anh nói gì đấy?”

Trần tiên sinh duy trì điệu bộ lạnh lùng vô tình: “Chúng ta chia tay đi.”

Trình tiểu thư khoanh tay đáp: “Được, anh về nhà dọn đồ mình đi đi.”

Trần tiên sinh ngạc nhiên: “Đội một tí, vợ ời là vợ, kịch bản không phải diễn như vậy mà! Còn nữa, anh nói chia tay em, sao em lại dễ dàng đồng ý như vậy chứ, không có chút lưu luyến nào, không hợp lý!”

Trình tiểu thư cả giận nói “Sao anh không nhìn xem kịch bản này viết gì hả! Không hợp lý à, khi anh và em yêu nhau, anh dám nói hai chữ chia tay sao Trần Hữu Lâm?”

“Đây là chuyện kiếp trước, không biết chừng anh dám thì sao!”

“Anh dám!” Trình tiểu thư tròn tròn mắt.

Trần tiên sinh cúi đầu đáp: “... không dám.”

Người ở tiệm chụp ảnh thấy tình cảnh không ổn, tới khuyên rồi rút, Trình tiểu thư gãi đầu nói muốn nghỉ ngơi một chút, cô đi tới bãi cỏ ở góc cây đa to ngồi một mình dưới tán cây, lơ đãng ngắm trời xanh mây trắng, Trần tiên sinh trề môi uất ức nhìn bóng dáng Trình tiểu thư, anh cũng gãi đầu rón rén bước tới đó.

“Vợ ời... em không thích chụp thì chúng ta về nhà nhé?” Nói xong ngồi xuống bên cạnh Trình tiểu thư, nom thấy mắt Trình tiểu thư đã khép lại, đầu gật gù về phía trước, hẳn là không nhện nổi nên đã ngủ rồi.

Trần tiên sinh nhìn thấy bọng mắt vợ hơi thâm, anh khẽ đau lòng, những ngày qua Trình tiểu thư luôn bận rộn công việc nên không có thời gian ngủ ngon, anh biết tâm tình cô không tốt nên mang cô ra ngoài chơi cho khuây khỏa, lại quên rằng điều cô cần nhất bây giờ chỉ là một giấc ngủ thật ngon.

Trần Hữu lâm lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh vợ, sau đó ngả đầu Trình Y Nhiên lên bờ vai mình, để cho cô tựa vào vai anh, ngủ cho ngon...

Cuối cùng, bộ ảnh tìm kiếm hồi ức kiếp trước chỉ có duy nhất tấm ảnh Trình tiểu thư tựa đầu vào vai Trần tiên sinh ngủ ngon lành, nhưng mà rất nhiều năm sau đó, Trần tiên sinh vẫn nhớ như in ánh mặt trời rạng rỡ xuyên qua tán cây ngày đó rất ấm áp, phía sau lưng trời rất xanh và mây rất trắng, bờ vai anh trầm xuống khiến đáy lòng anh bình an, ngập tràn hạnh phúc.

Trần tiên sinh cảm thấy, tìm kiếm hạnh phúc “kiếp trước” quá xa xôi, bất kể anh có tốn công phí sức bao nhiêu cũng không thể nào kéo lại, nhưng hạnh phúc “tương lai” thì với tay là có thể chạm được, bởi vì anh biết, chỉ cần nắm chắc hiện tại, những tháng ngày sau này sẽ luôn có hạnh phúc kề bên.

Thấm thoát một năm trôi qua, đêm 30, Trình tiểu thư và Trần tiên sinh cùng nhau dán lên trước cửa nhà mình câu đối chẵn đầu vào đầu do hai vợ chồng tự tay viết:

Vế trên: Chua, ngọt, đắng, cay, vui, giận, buồn

Vế dưới: Rau, gạo, dầu, muối, tương, giấm, trà

Hoành phi: Thiếu một thứ thì không còn là cuộc sống nữa.

Hai người nhìn đôi liễn cười ngây ngô nửa ngày.

“Lại một năm nữa tới rồi.”

“Ừ.”

Lại thêm một năm, có em bên anh, hạnh phúc mỹ mãn.

==Hết==

TANG CA

Chương 1: Công thành

Ánh lửa đỏ đỏ một góc trời Hoàng Thành, mây đen chậm chậm bao phủ mảnh trăng tàn nơi phía xa xăm kia.

Ta kéo theo làn váy dài lê thê chậm rãi bước lên từng bậc đá xanh tường thành, cố hết sức bước đi từng bước. Từ trước đến nay ta vốn không thích những xiêm y phức tạp thế này, không tới lúc cần thiết thì tuyệt nhiên sẽ không mặc những xiêm y lộng lẫy như vậy, mà cho dù có mặc vào, các tỳ nữ đi theo phía sau cũng nâng làn váy lên giúp ta.

Nhưng hôm nay, không có.

Có chăng chỉ là những binh lính vận áo giáp nặng nề, bọn họ gương trường mâu lạnh như băng dính đầy máu tươi, sắc mặt lạnh lùng áp giải ta lên thành lâu.

Chiến kỳ trên thành lâu tung bay phần phật, còn chưa lên đến nơi đã có thể nghe thấy tiếng phụ nữ và trẻ con đang gào khóc. Ta đập lên thì thể nằm ròi rạc của một quý phụ nhân tứ chi cương cứng lạnh ngắt, quyết liệt lạnh lùng tiêu sái bước lên đỉnh cao nhất của thành lâu.

Xa xa ánh sao chớp lóe, mây đen vần vũ. Một trận mưa to sắp bắt đầu trút xuống.

Dưới thành lâu, ba mươi vạn đại quân vây quanh Hoàng cung trùng trùng lớp lớp, không một khe hở.

Nhiều người như vậy, ngoại trừ chiến mã sốt ruột hí vang, ta không nghe được tiếng vang nào khác. Gió đêm mang theo máu tanh và hơi thở lạnh như băng đập vào mặt ta, ta buông làn váy phức tạp trong tay, mặc nó tung bay theo gió. Ta nghĩ, ngoại trừ màu sắc máu tươi thì màu đỏ tươi của giá y trong đêm nay là sắc màu diễm lệ nhất.

Một người đặt thanh kiếm lạnh hôi tanh ở trên cổ ta, sát khí trên giáp trụ của hấn phía sau lưng khiến lông tơ ta khẽ dựng đứng. Hấn khàn giọng rống to.

“Trường Dạ Hần An Tử Vụ.”

Ba mươi vạn tướng sĩ dưới thành lâu đều im lặng. Ta cup mắt che kín thần sắc đôi ngươi, tựa như một tượng thần không có cảm giác.

“An Tử Vụ!” Nam tử phía sau lưng ta tức giận dùng dùng, “Trẫm mệnh cho ngươi mau xuất hiện, trễ một khắc ta liền khoét một con mắt của phu nhân ngươi, trễ thêm một khắc ta sẽ biến ả thành “Người lợn”.

Người lợn, chặt bỏ tứ chi, khoét mắt xẻo tai, cắt đi mũi lưỡi, đó chính là hình phạt mà vị Quân vương ở phía sau lưng ta thích nhất.

Ta vẫn cụp mắt, không hé lộ một chút thần tình nào cả.

Đại quân dưới thành lâu có chút xao động, bọn họ đa phần là bộ hạ cũ dưới trướng của phu quân ta – Trường Dạ hầu, rất nhiều tướng lĩnh quen biết với ta. Giết tàn nhẫn một nữ nhân cũng không phải là một việc nghiêm trọng, nhưng mà trong tình huống này đây, giết một nữ nhân của chủ soái quân phản loạn thì chính là một sự uy hiếp.

Hơn nữa trên tường thành này còn có đông đảo gia quyến của các binh lính tướng lĩnh, họ đang gào khóc tang thương. Lúc này mà giết ta, chính là sự biểu thị, không lâu lắm nữa các nàng cũng sẽ bị sát hại tàn nhẫn như vậy. Các tướng sĩ bên ngoài hành quân đã lâu, nổi nhớ nhung duy nhất trong lòng chính là vợ con và mẹ già trong nhà, nếu giết những phụ nữ và trẻ con này...

Quân vương tâm kế thật quá mức tàn nhẫn.

Tiếng vó ngựa lộc cộc từ dưới thành vọng đến. Thật ra âm thanh này vốn vô cùng nhỏ, nhưng ta lại có thể nghe thấy. Ta nghe được bởi vì ta từng làm mấy năm ca cơ, tương đối nhạy cảm đối với âm thanh, hoặc ta nghe được bởi vì chàng cười ngựa “Long Mai”, con ngựa mà ta cùng chàng đã chọn.

Đại quân rẽ sang hai bên tạo ra một con đường, một nam tử tay nắm dây cương ngồi trên lưng ngựa, không nhanh không chậm xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Ánh đuốc lập lòe trong màn đêm tối tăm mờ mịt khiến ta không thể nhìn thấy rõ diện mạo của chàng. Chỉ thấy được dáng lưng chàng thẳng tắp, ngân giáp bọc quanh một thân hình hoàn mỹ. Đây không phải là lần đầu tiên ta nhìn thấy dáng vẻ chàng vận chiến bào, nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy dáng vẻ chàng vận chiến bào trên sa trường.

Bớt một phần hiền hòa, thêm một phần mạnh mẽ.

Khỏe môi ta không tự chủ được khế gương cong. Đây là phu quân ta – Trường Dạ hầu, An Tử Vụ. Giờ phút này đang là chủ soái của phản quân, sắp lật đổ --- trở thành người chủ mới của giang sơn này.

Nhìn thấy An Tử Vụ đi ra, Hoàng đế sau lưng ta có chút cao hứng. Vì mọi người khắp kinh thành đều biết tình cảm của ta và chàng khăng khít thâm sâu. Tất cả đều tin tưởng ta với chàng là một đôi sinh tử cùng nhau.

Sinh tử cùng nhau.

Chỉ có mình ta biết, chẳng qua chàng muốn cho mọi người nhìn thấy một mặt ấy mà thôi.

“Trường Dạ hầu, nếu như ngươi nguyện lui quân, trăm sẽ bỏ qua cho phu nhân ngươi, không để ý đến hiềm khích trước kia, tiếp tục cho ngươi vào triều làm quan, thuận phục Đại Tề ta.”

Chiến kỳ trên tường thành tung bay phấp phật trong làn gió đêm ẩm ướt cuộn cuộn, nhưng người ngồi trên lưng ngựa vẫn thong thả từng bước, không hề có chút nào nao núng.

Chàng vẫn chưa trả lời, nhưng ta đã biết được đáp án của chàng.

Chàng trăm mặc, để cho mấy mươi vạn đại quân chờ mong đáp án.

Ta nhắm mắt thật chặt, đủ rồi, chỉ cần một chút trăm mặc này thôi là đã đủ rồi. Cũng không uổng phí tâm tư ta đã mặc giá y ngày hôm nay. Phút cuối cùng của cuộc đời, Tang Ca có thể đổi được sự do dự trong chớp mắt của An Tử Vụ...

Ta nghĩ: Trường Dạ hầu, chàng khát vọng ngàn dặm giang sơn này, chỉ còn một bước cuối cùng nữa mà thôi, hãy để cho ta trợ giúp chàng một lần. Để thành toàn tham vọng của chàng, cũng tránh để cho chàng mang trên lưng tiếng xấu lạnh lùng tàn nhẫn.

“Trong lúc Triệu đế tại vị, thiên tai không ngừng, nhưng lại không nghĩ cách an ủi thiên hạ chúng sinh, ngược lại còn bỏ nhiệm quan lại tham ô, cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân, khiến dân chúng lầm than cơ cực. Vĩnh Nghiệp năm thứ ba, bạo quân Tiêu Thừa vì thú vui của mình mà đem mấy trăm cung nga biến thành người lợn. Vĩnh nghiệp năm thứ năm, đem mười mấy vị đại thần trung nghĩa dùng hình phạt bào lạc^[1] để giết chết họ. Vĩnh nghiệp năm thứ tám, tàn sát ba thành ở Giang Nam, khiến Giang Nam ba năm không nghe thấy tiếng người, quạnh quẽ đìu hiu. Tội ác vô số kể! Hôm nay, Trường Dạ hầu thay trời hành đạo, trừ bỏ bạo quân, đem lại thái bình cho thiên hạ. Hồi ba mươi vạn đại quân đang bao vây Hoàng thành, thời đại Triệu đế Tiêu Thừa đã chấm dứt, không cần e ngại!”

[1] Bào lạc: một công cụ chuyên hành hình các quan thần, đó là một ống đồng thật to rỗng ruột, bên dưới là miệng lò dùng để chum than củi vào, hành hình bằng cách chát củi nung cho cột đồng nóng đỏ rồi đưa nạn nhân đến dí nguyên người nạn nhân vào ống đồng cho thịt da cháy khét, nạn nhân gãy chết rất thê lương.

“Câm miệng!” Kiếm của Tiêu Thừa cắt sâu vào cổ ta bắn ra một tia máu. Hấn trừng mắt với ta, hận đến khóe mắt muốn nứt ra, nhưng lại e ngại An Tử Vụ nên không dám giết ta thật sự.

Tiếng khóc của phụ nữ và trẻ con trên tường thành dần dần nhỏ lại, đa phần các nàng đã từng chịu qua giáo dưỡng của nữ nhi khuê các, bây giờ ta lại đem đạo lý tiểu dân phường chợ của bản thân để nói, có lẽ các nàng không hoàn toàn hiểu hết, nhưng cũng có chút lay động...

Giọt mưa trên trời chậm rãi rơi xuống, ta ngẩng đầu lên ngược nhìn trời cao vời vợi, cất cao giọng nói “Phu quân ở bên ngoài ngày đêm hành quân mệt nhọc, vì bảo vệ quốc gia dân chúng, bất chấp tính mạng, để đi được đến ngày hôm nay đã vượt qua biết bao khó khăn. Nữ tử chúng ta, mặc dù không thể thay trượng phu tòng quân ra trận, trừ bạo quân, cũng nhất quyết không để liên lụy đến các người!”

Phụ nữ và trẻ con trên tường thành bất chợt im lặng.

“Bạo quân...”

“Câm miệng!”

Ta còn đang định nói tiếp, một tiếng gầm thét cắt đứt lời ta, mà thanh âm ấy rất đổi quen thuộc. Mỗi lần trong giấc mộng đêm khuya, ta đều nghe thấy tiếng chàng nỉ non gọi tên ta: “Tang Ca, Tang Ca”. Quả thật còn trầm bổng dịu dàng hơn cả tiếng ca.

Ta vọng nhìn chàng đứng dưới thành lâu, một người một ngựa đứng giữa màn mưa mờ mịt, trước mặt chàng là tường thành chín tầng cao và sinh mạng của ta, sau lưng chàng là ba mươi vạn tướng sĩ đã cùng chàng vào sinh ra tử từ trước đến nay.

Ta nhìn không thấy rõ mặt chàng, nhưng trong thanh âm của chàng ta nghe được sự phẫn nộ và sợ hãi.

Chàng lo lắng cho ta?

Ta cười, Tử Vụ à, điều này không còn quan trọng nữa rồi.

Từ khi gả cho chàng, ta rất hiếm khi làm trái ý chàng, càng chưa bao giờ khiến chàng tức giận. Nhưng hôm nay ta không muốn nghe theo lời chàng,

mà ta càng cất cao giọng hơn nữa, lần này không phải là vạch trần tội trạng Hoàng đế -- mà là thể hiện tài nghệ của mình – Ca hát.

“Khi nào mặt trời không còn nữa, ta cùng chàng sẽ mất...”

Một câu hát chưa xong, Hoàng đế giận dữ, bỏ một nhát lên người ta.

Ta chỉ thấy cánh tay mình và ống tay áo hoa lệ đỏ tươi bị văng ra ngoài, vẽ lên một đường cong trong không trung rồi rơi xuống mặt đất lầy lội...

Cánh tay của ta...

Lúc đó ta còn chưa cảm nhận được đau đớn, dùng cánh tay còn lại bịt nơi máu tươi đang tuôn trào không ngừng, tiếp tục cất cao giọng hát. Máu cùng mưa thấm ướt đầm giá y trên người ta.

“Câm miệng!”

“Không!”

Chàng cùng Hoàng đế đồng thanh rống ta, Triệu đế như điên loạn lại bỏ kiếm vào người ta.

Trong cơn đau đến mơ hồ, dường như ta nghe được tiếng rống vang của An Tử Vực: “Tiêu Thừa! Nếu như ngươi dám tổn thương nàng lần nữa...”
Lời còn chưa nói hết, Triệu đế chợt biến đổi lạ kì, hắn nói khẽ bên tai ta: “Nếu Trường Dạ hầu muốn đoạt giang sơn của trẫm, trẫm liền cho hắn nếu có đạt được cũng sẽ dẫn vật suốt đời.”

Hắn túm lấy tóc ta, kéo ta đến đập đầu vào tường đá xanh của thành lâu. Lúc này đây ta đâu còn để ý đến điều gì nữa, cánh tay còn lại cào loạn trên

mặt hần. Trong lúc hoảng hốt, ta bỗng nhiên cảm giác đầu ngón tay mình nóng nóng ẩm ướt.

Liên sau đó là tiếng thét lớn của Tiêu Thừa: “Mất của ta! Mất của ta!”

Thừa dịp hần hoảng loạn, ta khàn giọng nói to: “Trường Dạ hầu, trừ bạo quân trấn an thiên hạ, Tang Ca được làm vợ của chàng, cuộc đời này quả không uổng phí, tuyệt không hối hận.”

Nói xong, ta dốc hết toàn lực, lao nhanh tới đâm đầu vào bụng Hoàng đế. Y phục bay tán loạn, ta mang theo Hoàng đế cả đời bạo ngược, cùng nhau ngã xuống tường thành.

Trước khi chết, thời gian dường như trôi chậm chạp hơn bao giờ hết.

Ta nhìn thấy trong màn mưa đêm mù mịt, mấy mươi vạn tướng sĩ đồng thời nức nở. Ta nhìn thấy bóng tối mờ dần và “Long Mai” phóng đến nhanh như tia chớp. Giây phút cuối cùng ta nhìn thấy trên ngân giáp chàng thấm đẫm máu tươi cùng ánh mắt bi thương thảm thiết.

“Tang Ca!”

Ta đã trông chờ tiếng chàng gọi tên ta nhiều năm như vậy, bây giờ cuối cùng cũng đã nghe được. Trên đường đến Hoàng tuyền, ta nghe được tiếng chàng gọi tên ta, tiếng chàng thét to hòa trong tiếng mưa tuôn xối xả.

Tử Vụ, chàng có còn nhớ, lần đầu chúng ta gặp nhau, trời cũng mưa mịt mù thế này.

Lần đầu chúng ta gặp nhau trong mưa, tựa như hình ảnh trong một bài thơ. Giang Nam liễu rủ đôi bờ, nhà nhà ngói xanh, tầng tầng mưa phùn mờ

mật. Lúc đó thiếp chỉ là một ca cơ không chút danh tiếng, còn chàng là một hầu gia phong lưu nhàn hạ.

Gặp nhau trong mưa, quán quýt cả đời.

Bây giờ, cuối cùng ta cũng được giải thoát.

Chương 2: Hoa đăng

Tề diệt, Vệ lập, Trường Dạ Hầu An Tử Vụ trở thành Hoàng đế, cải niên hiệu thành Trường Ca.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, chớp mắt đã đến đêm Thất tịch. Ta đứng lặng lẽ bên bờ, dõi mắt ngóng nhìn yến hội đang được tổ chức tưng bừng trên chiếc thuyền lớn giữa sông.

Đúng vậy, ta đã chết rồi. Chết vào đêm hôm đó, khi Hoàng cung Tề quốc bị công hãm, nhưng mà ta lại chưa xuống Hoàng tuyền. Không phải ta không muốn xuống, mà quỷ câu hồn không đến dẫn đường ta, ta lại không biết đường đi xuống dưới ấy, nên hồn phách đành chơi vơi ở nhân gian. Gọi là ---

Quỷ...

Làm một con quỷ, phải mang trong mình một chấp niệm mạnh mẽ. Ta cân nhắc thật lâu, quả thật thế gian không có nơi nào để ta lưu luyến. Ta không biết đi đâu về đâu, nhưng may mắn là ta còn có thể ở bên cạnh phu quân của mình.

Ta nhìn chàng đấng cơ, lên làm Hoàng đế, dọn dẹp trong ngoài Hoàng thành đầu đầu cũng lênh láng máu tươi, sau đó làm lễ an táng ta thật long trọng, vừa theo lễ tiết của một Hoàng hậu, vừa theo tang lễ của người vì nước hy sinh.

Ta biết, chàng làm như vậy để bù đắp cho ta. Thật may mắn là ta có thể nhìn thấy được.

Ta luôn theo chàng, mỗi lúc vào triều, mỗi lúc dùng bữa, mỗi lúc đi ngủ. Thậm chí ta cảm thấy khoảng thời gian này ta còn gần gũi chàng nhiều hơn khi ta còn sống bên cạnh chàng. Không ai thấy được ta, ta tự do đi lại như con thoi ở bên cạnh chàng bất cứ lúc nào.

Nhưng hôm nay ta không muốn ở bên cạnh chàng. Bởi vì trong những yến hội như hôm nay, bên cạnh chàng nhất định có vô số oanh ca yến hót, hoa thơm ong bướm. Cho dù ta có là người độ lượng bao dung, nhưng vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Vì vậy tốt hơn nên trốn xa một chút, nhắm mắt làm ngơ.

Đèn đóm trên chiếc thuyền xa hoa dần tắt. Yến hội tựa hồ kết thúc. Nghĩ đến trên người chàng còn vương mùi hương son phấn, ta không muốn trở về.

Nhưng ta thật không ngờ, chỉ chốc lát sau, một nhóm người mặc trang phục thường dân từ trong thuyền hoa đi ra. Người đi đầu tiên ở xa tít kia chính là phu quân ta khi còn sống, An Tử Vực.

Hoàng đế cải trang sao...

Đi theo bên cạnh chàng đều là những người thân tín, ta tò mò đuổi theo họ.

Chàng đi đến chợ đêm ở thị trấn, đêm thất tịch như tối hơn bất kì đêm nào, đèn đóm ở thị trấn nhỏ chiếu sáng khắp nơi, các cửa hàng hai bên đường bán đầy hoa đăng, xung quanh là các đôi tình nhân nắm tay nhau đi dạo. Chàng đi lững thững ở phía trước, đến nơi mọi người tụ tập náo nhiệt, không quản các hộ vệ phía sau đang sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

An Tử Vực chàng là một người tự do phóng khoáng như vậy. Lâm Hoàng đế rồi cũng tùy hứng như vậy.

Ta lặng lẽ đi theo chàng. Chàng tựa hồ cố ý bỏ lại các hộ vệ phía sau, ở nơi náo nhiệt quẹo rẽ mấy vòng sau đấy lại mua một cái mặt nạ mặt quỷ đeo vào, rồi mua thêm một chiếc hoa đăng, hết như một trang nam tử đang đi tìm kiếm ý trung nhân của lòng mình.

Ta không khỏi bật cười.

Ánh sáng lung linh lướt qua vùn vụt bên ta, những người đi đường lướt qua ta trên mặt đều ấm áp nụ cười, xuyên qua phố thị là một con sông nhỏ tràn ngập hoa đăng, mang theo một phần tình cảm thâm sâu mặn nồng hoặc mong manh nhạt nhẽo bồng bềnh sóng nước.

Chàng chậm rãi bước lên cầu Bạch Thạch qua sông, một tay chàng cầm hoa đăng, một tay nắm lại. Đám trẻ con vui đùa ầm ĩ chạy vụt qua bên người chàng, chàng nghiêng người né tránh, hươ tay ra tìm kiếm, ta cơ hồ cảm giác rằng dường như chàng đang dắt tay người nào đó.

Sau khi đám trẻ con chạy vụt qua rồi chàng bỗng đứng lại sững sờ rất lâu, rồi đột nhiên nhếch môi lên cười, nụ cười trên môi chàng chứa đựng sự trào phúng, còn ánh mắt chàng chất chứa nỗi bi ai mịt mờ vô tận.

Biểu tình ấy dừng lại không biết bao lâu trên gương mặt chàng, chàng bước xuống cầu đi đến bờ sông, vén tay áo dài, đem chiếc hoa đăng đã được

đốt sáng thả trôi trên sông...

Ta ở bờ đối diện nhìn tình cảnh này, không khỏi nhớ lại đêm Thất tịch ở Giang Nam vào rất nhiều năm trước, dưới ánh trăng tròn bằng bạc mỏng lung, ta nói với chàng, “An Tử Vụ, thiếp thả hoa đăng cho chàng rồi đây.”

“Phiền nàng rồi.” Chàng thờ ơ nhìn về phía chợ náo nhiệt đáp.

Ta giúp chàng khẽ vuốt những sợi tóc bị gió thổi rối bời, xoay mặt chàng lại nhìn vào mắt ta, “Trước mặt mọi người chàng bày ra bộ dáng ăn chơi trác táng, nhưng thiếp biết chàng là người có tham vọng cao ngất, tuyệt không bao giờ muốn làm một Hầu gia nhàn hạ. Một ngày nào đó chàng sẽ rời khỏi phủ Hầu gia ở vùng Giang Nam mờ mịt sương mù này.”

Ánh mắt chàng rơi trên người ta, khẽ động.

“Ở quê của thiếp, “Đăng” cùng “Chờ” đồng âm với nhau, thả đăng nghĩa là chờ đợi. Cuộc đời này Tang Ca được làm thiê tử của chàng, cho dù chàng đối với thiếp là chân tình hay giả tạo, thiếp mãi mãi là thiê tử của chàng. Thiếp chắc chắn sẽ chờ chàng, cho dù chờ đến hết cuộc đời này.”

Chàng cup mắt, trầm mặc một hồi, “Vậy thì chờ xem.”

Sau này ta vẫn luôn chờ chàng. Trường Dạ hầu phủ từ Giang Nam chuyển đến Kinh Thành, ta ngày ngày chờ chàng hạ triều. Chàng đi biên cương xa xôi bình định Hung Nô, ta hằng đêm chờ chàng chiến thắng trở về. Chàng dùng kế để Triệu đế thả chàng rời kinh, ta ở lại làm con tin lúc nào cũng mong chàng trở về gặp mặt.

Rồi chàng trở về, ta vẫn chờ đợi... Chúng ta lướt ra nhau...

Đột nhiên ánh sáng rực rỡ vụt hiện lên trong mắt ta, kèm theo là một tiếng nổ thật to cắt ngang suy nghĩ của ta. Ta ngược mắt nhìn, không biết nhà giàu nào ở trần nhỏ kia đốt pháo hoa nữa. Ánh sáng lung linh tỏa rực rỡ một mảnh trời đêm cao vời vọi.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn, tiếng hoan hô dậy lên không ngừng.

Ta không khỏi cong môi nở nụ cười. Mỗi khi Hoàng cung tổ chức yến hội, tất nhiên sẽ có pháo hoa, luôn long trọng và xa hoa, nhưng luôn khiến người ta cảm giác lạnh lẽo, hoàn toàn không có chút cảm giác ấm áp chan hòa như ở nơi này.

Chắc hẳn An Tử Vụ cũng cảm giác được như vậy.

Ta quay đầu nhìn chàng, thấy trên mặt chàng bất chợt tràn ngập ý cười, chàng cứng đờ nom về phía ta, từ từ tháo mặt nạ xuống.

Ta bỗng có suy nghĩ vớ vẩn trong chớp mắt, có lẽ chàng nhìn thấy ta rồi. Ta đứng yên ở bờ sông bên này, nhìn chàng ở bên bờ đối diện, khóe môi chàng cong lên nở rộ một nụ cười. Nếu không phải sóng giữa dòng sông dập dềnh những chiếc hoa đăng và pháo hoa rực rỡ mỹ lệ tỏa sáng trên bầu trời, ta sẽ cho rằng thời gian đã dừng lại.

“Tang Ca!”

Chàng dịu dàng gọi tên ta... bước một bước xuống lòng sông.

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, chàng đã bất chợt bước xuống lòng sông, đi về phía ta.

Các hộ vệ nhìn thấy lập tức hốt hoảng, ở trên bờ không ngừng gào to “Gia!”, “Gia! Cần thận!” Chàng không biết bơi, nhưng may là con sông nhỏ này không sâu, chỗ sâu nhất cũng chỉ tới ngực chàng...

Chàng chăm chăm nhìn ta, bước từng bước tới gần. Mỗi lúc mỗi gần hơn, ánh mắt chàng hiển hiện rõ ràng nét vui mừng khôn tả xiết.

Trái tim ta chua xót, tan chảy, ta suýt không cười nổi nữa.

Đột nhiên, chàng bỗng trượt chân, ngã nhào vào lòng sông. Ta theo bản năng bước vội về phía trước kéo chàng lại, nhưng ta cảm giác dòng nước lạnh xuyên thấu qua người ta, chân chậm chạp bước theo dòng chảy, không làm gì được.

Lúc này các hộ vệ không màng gì nữa, nhảy “bùm, bùm” mấy cái liên tục, vội vội vàng vàng kéo chàng lên bờ. Chàng ở trong nước vùng vẫy hai lần rồi vững vàng đứng dậy, ánh mắt hoảng loạn nom bờ đối diện tìm kiếm, sắc mặt chàng trong phút chốc trở nên trắng bệch...

“Tang Ca!” Chàng hốt hoảng gọi tên ta, đẩy các hộ vệ đang dìu chàng ra, loạng choạng chạy lên bờ, lúng ta lúng túng như đứa trẻ bị lạc đường, “Tang Ca! Tang Ca...”

Tựa như ngoài hai tiếng ấy ra chàng không thể nói được tiếng gì...

Ta lặng lẽ ở bên cạnh nghe tiếng chàng gọi ta, tìm kiếm xung quanh. Toàn thân chàng ướt sũng trông vô cùng chật vật.

An Tử Vụ, chưa từng chật vật như thế này...

Ta cup mắt, thốt khẽ “vâng”... nhưng không ai nghe thấy...

Chàng được đưa về hành cung, thần sắc tối tăm mờ mịt, dọa các quan không dám thở mạnh, nói lời nào...

Đêm đó chàng sốt cao, mê man, miệng vẫn gọi thì thào, thái giám đánh bạo đến kề sát tai nghe, lờ mờ nghe ra "... Ca..."

Hoàng đế muốn nghe hát. Vì bệnh nên phải tránh gió, vì thế các ca cơ bị nhốt ở ngoài, mặc kệ gió đêm lạnh buốt, xướng cả một đêm.

Ta ngồi cạnh bên giường, si ngốc nhìn chàng. Chỉ có ta biết, không phải chàng muốn nghe xướng ca, mà chàng gọi tên ta. Chỉ có ta biết, lúc này chàng không muốn nghe xướng ca, mà là sự yên lặng, để có một giấc ngủ thật ngon.

Mà ta không biết làm thế nào để nói với mọi người điều chàng muốn.

Nửa đêm, trong tiếng ca khàn giọng của các ca cơ, bỗng nhiên chàng mở mắt ra, ánh mắt bi ai, khàn giọng thì thào:

"Tang Ca, ta đã thả hoa đăng cho nàng rồi đây."

Nói xong, chàng lại mơ màng ngủ...

Ta nhìn chàng, không biết nói gì nữa...

Thân thể của An Tử Vụ vốn rất tốt, chưa khi nào sinh bệnh, nhưng trận bệnh này đổ ập tới, nghiêm trọng hơn tưởng tượng rất nhiều. Phải mất một tháng chàng mới từ từ hồi phục. Chờ đến khi chàng khỏi bệnh hoàn toàn thì đã đến Trung Thu. Trong cung chuẩn bị đãi tiệc để chiêu đãi Nam Việt Vương vào ngày lễ Trung Thu này. Nghe nói lần này Nam Việt Vương mang theo con gái đến, nàng ta có dung mạo khuynh thành. Ý đồ trong đây hiển hiện rõ ràng.

Từ khi lập quốc tới nay, ngôi vị Hoàng hậu vẫn để trống, hậu cung không một bóng phi tần. Các đại thần nhiều lần dâng sớ muốn tuyển tú nạp phi, đều bị chàng lấy cớ bận rộn quốc sự chối bỏ...

Nhưng lần này, có lẽ đây là nữ nhân đầu tiên mà Hoàng đế muốn cưới...

Nữ nhân của chàng...

Ngón tay ta nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt chàng, rồi dừng lại trên môi chàng. Ta nghĩ khi chàng cưới con gái của Nam Việt Vương làm Hoàng hậu, ta sẽ bỏ đi nơi khác. Bởi vì chàng đã có một nữ nhân khác bầu bạn và chờ đợi...

Đêm Trung Thu, trăng tròn vành vạnh treo giữa trời đêm, yến hội trong cung ồn ào náo nhiệt.

Nam Việt Vương ngồi ở trên cao bên trái, giờ chén rượu đầu cất tiếng “Hoàng Thượng, tiểu nữ có một điệu vũ mong muốn dâng tặng Hoàng thượng.”

Tử Vụ nhàn nhạt cười “Trẫm nghe nói Nam Việt công chúa dung mạo vô song, nhưng lại không biết công chúa còn múa giỏi. Bây giờ trẫm cũng muốn xem qua một lần.”

Nam Việt Vương cười đắc ý, vỗ tay hai cái, một nữ tử mang khăn che mặt, quần áo màu trắng mỏng manh nhanh nhẹn bước ra chính giữa sân khấu, dáng người tuyệt đẹp, chưa lộ dung mạo mà đã khiến mọi người vỗ tay tán thưởng, nàng ta hướng về phía An Tử Vụ nhẹ nhàng cúi đầu: “Tô Nhi tài mọn.”

Thanh âm này... Ta thoáng chốc giật mình, sau khi phục hồi tinh thần thì bất chợt cười khỏ. Ta không biết là thiên ý hay do Nam Việt Vương an bài, chỉ là, nếu Tử Vụ có còn một chút gì đó tưởng nhớ đến ta, thì chàng sẽ cười nàng Tô Nhi này...

Nàng ta múa không xuất sắc, nhưng bóng dáng tuyệt mỹ đủ để cuốn hút tất cả tầm mắt chúng nhân.

Ở điệu múa cuối cùng, Tô Nhi xoay người một vòng, nàng ta vốn muốn hành lễ với Tử Vụ, cuối cùng lại trượt chân “Ai nha” một tiếng té ngã trên đất. Khăn lụa trên mặt bay xuống, quả thật là một dung mạo vô song.

Bốn phía nhất thời dậy lên tiếng kinh hô tán thưởng...

Thị nữ tiến lên đỡ nàng ta đứng dậy, hai mắt nàng ta long lanh sợ hãi liếc nhìn An Tử Vụ, lộ ra vẻ luyến lưu. Bộ dáng mỏng manh yếu đuối khiến cho người ta chỉ muốn tiến lên ôm chặt vào lòng yêu thương che chở.

Nam Việt Vương nhanh chóng hồi phục tinh thần, hấn vội vàng đứng dậy hành lễ với An Tử Vụ “Tiểu nữ không tốt, khiến cho Hoàng thượng chê cười.”

Tử Vụ không đáp hấn, chỉ thản nhiên nhìn Tô Nhi, thần sắc trong mắt không rõ. Nam Việt Vương nhìn thái độ chàng như thế nhưng không hề tức giận, ngược lại còn cười to nói “Tiểu Vương nghe nói từ khi Hoàng thượng lập quốc tới nay chưa từng nạp phi, mà quốc gia xã tắc lại không thể nào vắng bóng nữ chủ tử...”

Lần này không đợi hấn nói xong, Tử Vụ đột nhiên nhàn nhạt cất giọng “Nam Việt Vương biết Hoàng hậu của trẫm?”

“Tiên Hoàng hậu hy sinh vì nước, chính là kỳ nữ đương thời, tiểu nhân đương nhiên biết.”

“Kiến quốc tới nay, trăm vẫn luôn nhớ tới Hoàng hậu, mỗi ngày đều trần trọc thật lâu mới có thể đi vào giấc ngủ. Nếu như công chúa vào hậu cung, chỉ sợ là sẽ ủy khuất công chúa.” Chàng nói lời này không để lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, vài vị đại thần quá quen thuộc với Tử Vụ lúc này chỉ lo vùi đầu uống rượu, không hề liếc mắt lên tới khán đài cái nào cả.

Nam Việt Vương tưởng rằng Hoàng đế đã ngầm đồng ý, vội vàng quay đầu nhìn Tô Nhi cao giọng hỏi “Người có cảm thấy ủy khuất không?”

Tô Nhi e thẹn liếc nhìn An Tử Vụ, đôi má đỏ bừng, nàng ta nhỏ giọng đáp “Tô Nhi... Tô Nhi không thấy ủy khuất.” Nam Việt Vương cười nhìn An Tử Vụ, thấy sắc mặt chàng lãnh đạm buông chén rượu, đáp:

“Nhưng trăm sợ ủy khuất Hoàng hậu.”

Lời vừa nói ra, Nam Việt Vương và những người đi theo đều biến đổi sắc mặt. Thân thể Tô Nhi mềm nhũn ngã vào trong lòng của thị nữ, sắc mặt trắng bệch nhìn Hoàng đế...

Trong lòng ta vô cùng kinh ngạc, Nam Việt liên tục xảy ra chống đối phản loạn, mà nay Nam Việt Vương mang theo nữ nhi tới muốn hòa thân, nếu Tử Vụ đồng ý, sau này phía Nam Việt sẽ trở nên ổn định hơn. Ấy vậy mà hần...

“Long ý này là do Hoàng hậu dùng mệnh nàng đổi lấy, trăm ngồi trên Long ý mỗi một ngày đều là ân tình của Hoàng hậu.” Giọng điệu chàng vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng lời nói ra khiến sắc mặt tất cả mọi người đều xanh mét “Miễn còn Hoàng đế là An Tử Vụ, thì Hoàng hậu là Tang Ca. Nếu

người nào muốn vào hậu cung, dựa theo quy củ của Hoàng gia, trước tiên phải hỏi xem Hoàng hậu có đồng ý không đã.”

Yến hội Trung Thu, Nam Việt Vương phẩy tay áo bỏ đi, chúng đại thần cảm như hén. Hoàng đế một mình ngắm trăng trong chốc lát rồi kêu mọi người giải tán.

Các đại thần từ từ rời đi, các nội thị bắt tay dọn dẹp yến hội. Có nội thị khuyên Hoàng đế trở về nghỉ ngơi, Hoàng đế lại hỏi: “Nam Việt công chúa kia có phải thật đẹp lắm không?”

Nội thị cả kinh, cuống quýt quỳ xuống. Không biết vì sao Hoàng đế lại hỏi như vậy, nên không dám trả lời.

Hoàng đế thở dài, thì thào lầm bầm: “Là cực đẹp, nhưng không có chút điểm nào giống nàng. Nàng có sự kiêu ngạo quật cường của riêng mình, tuyệt đối không có bộ dạng yếu đuối sợ sệt như vậy.”

Ta bước lên sân khấu không một bóng người, bàn tay đè mạnh lồng ngực mình, trăng treo lơ lửng thật gần. Con tim tĩnh lặng đã lâu bỗng nhiên rung động. An Tử Vụ nói, chàng không nạp phi vì sợ ủy khuất ta...

Chàng nói, miễn còn Hoàng đế là An Tử Vụ, thì Hoàng hậu là Tang Ca...

Ta đè chặt lồng ngực mình, tiếng tim ta đập vang như sấm rền...

Đêm hôm đó, An Tử Vụ triệu kiến vài vị trọng thần. Hôm sau chúng đại thần thay nhau ngự tấu, Vĩnh Nghĩa Hoàng hậu vì nước hy sinh, Hoàng đế luôn cảm động và nhớ nhung, vĩnh viễn không tái lập Hoàng hậu. Một tờ sớ tấu hoang đường, vậy mà Hoàng đế lại vui vẻ đồng ý, thậm chí còn trọng thưởng vị đại thần đó.

Đến nước này, không còn người nào dám đề xuất chuyện tuyển tú với Hoàng đế nữa...

Chương 3: Nhập Mộ

Chớp mắt lại đến tháng Chạp, Hoàng thành bao phủ một màu trắng.

Xử lý xong chính sự, Tử Vụ trở lại tắm điện, ta lại lẻo đẻo theo phía sau chàng. Báo cáo từ phương Nam gửi về đã nhiều ngày, nạn tuyết ở nơi đó ngày càng nguy hiểm, chàng vô cùng lo lắng, đã nhiều ngày qua chưa hề chớp mắt, bọng mắt đã thâm đen thành một vòng.

Chàng nhìn tấu thư, không nhịn nổi cơn buồn ngủ nên đầu gục xuống bàn, ngủ thiếp đi không hề hay biết. Ta muốn đắp chăn cho chàng, nhưng cũng chỉ muốn mà không thể nào làm được.

Bông tuyết rơi ngập tràn bên ngoài cửa sổ, thanh âm khẽ khàng như vậy lại khiến chàng giật mình thức giấc. Chàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài, khoác thêm áo rồi bước ra ngoài. Không cho Thái giám theo sau, chàng một mình mang dù cầm đèn lồng thững bước đi. Chàng đi thật chậm chạp, tựa như không biết đi đến nơi nào...

Không có ánh trăng, khắp nơi bông tuyết rơi đầy trời, trong ngoài Hoàng cung đều là một màu trắng đơn thuần, ánh đèn trên tay chàng tựa hồ là sắc màu duy nhất trên thế gian này.

Ta lại bám theo đuôi chàng, một người một quý. Ta cứ muốn như thế này mãi mãi, năm này rồi qua năm khác cứ vẫn mãi như vậy.

Không biết đi tới bao lâu, bỗng nhiên chàng dừng lại, đứng yên trước một tiểu viện. Ta cũng liền dừng theo, vừa ngẩng đầu nhìn thì không khỏi thất thần.

Lục Vân các.

Tiền triều Triệu đế Tiêu Thừa sau khi biết tin An Tử Vụ phản loạn liền đem ta giam lỏng ở trong cung. Ta ở đây khi còn sống, cho đến ngày cuối cùng hôm đó, suốt cả một năm. Trước đây, nơi này khiến ta đau đến chết đi sống lại, bây giờ nhớ lại rất mơ hồ, chỉ cảm thấy thật nặng nề, không muốn nhớ nữa.

Tiêu Thừa vô cùng thường xuyên đem cuộc sống của ta ở trong cung chiêu cáo thiên hạ, hắn muốn dùng sự thống khổ của ta khiến An Tử Vụ buông bỏ tất cả. Nhưng hắn không nghĩ tới, một nam tử cháy bỏng tham vọng há sao có thể vì một nữ nhân mà buông bỏ khát vọng thiên hạ của mình...

Tử Vụ đẩy cánh cửa nặng nề ra, bước từng bước vào. Nhìn thấy cảnh tượng trong viện chàng khẽ giật mình. Nơi này chưa từng có người dọn dẹp qua, lọt vào tầm mắt chàng là một căn phòng bừa bãi lộn xộn, thời gian tựa hồ dừng lại trước đêm ta mất.

Trong Hoàng cung có rất nhiều phòng ốc, chàng làm Hoàng đế rất hiếm khi bước tới hậu cung. Ngày thường cũng không quan tâm nhiều đến những chuyện trong cung, những cung nhân thường này chỉ dọn dẹp sạch sẽ những nơi mà chàng sẽ qua, sao họ có thể dọn sạch sẽ nơi này được.

Tuyệt ở trong viện này tích một lớp thật dày, mỗi bước chân của chàng đi qua đều để lại một dấu chân thật sâu, đi được cũng hơi khó.

Khi đến giữa sân, chàng chợt đứng im lặng rồi lại bỗng nhiên gọi:

“Tang Ca!”

Ta theo bản năng muốn đáp lại lời chàng nhưng chợt nhận ra, sao chàng lại có thể nghe được tiếng ta nữa...

Chàng thì thâm khe khẽ “Nàng có từng gọi tên ta không?”

Đương nhiên là có, khi Tiêu Thừa còn sống, mỗi lần chiến sự thất bại hẳn đều thích trút giận lên ta. Mỗi lần miệng vết thương trên người đau khiến ta không chịu nổi, ta liền gọi tên chàng, nhớ tới Giang Nam mịt mù mưa bụi và Trường Dạ hầu phủ, đau đớn bỗng dịu đi rất nhiều...

Chàng đẩy cửa vào phòng, giờ cao ngọn đèn lên soi khắp xung quanh, bên trong dày đặc bụi bặm, ghé ngã, nền rơi, cốc sứ vỡ nát hiển hiện tình cảnh hoảng loạn ngày ấy...

Ta còn nhớ rõ, ngày ấy mọi người trong cung ai cũng sợ hãi, ta sớm đã thay giá y, ngồi ở trước gương, để cho tùy nữ thân cận đang run lẩy bẩy búi tóc cho mình, y hết bộ dáng ngày ta xuất giá...

Rồi sau đó binh lính ập vào, dùng loạn côn đánh chết thị nữ đã hầu hạ ta cả đời, áp giải ta lên thành lầu.

Chàng ngồi trên chiếc giường phủ đầy bụi, tay mân mê tấm chăn lạnh cứng như sắt, đầu ngón tay run rẩy, mơ màng nói “Mỗi lần thắng trận, ta đều nhận được tin nàng bị giày vò. Tiêu Thừa quả thật làm được, mỗi lần

xuất chinh đánh trận, điều đầu tiên ta nghĩ tới không phải là thắng lợi, mà là nàng sẽ bị hành hạ như thế nào.”

Lòng ta mềm nhũn run rẩy. Ta không đành lòng nhìn sắc mặt chàng như thế này...

“Nhưng đâu còn đường nào lui nữa, chiến hỏa đã dấy lên, nếu tiếp tục thì mới còn có một tia hy vọng, mà nếu như buông bỏ, thì một tia hy vọng cũng không còn.” Thanh âm chàng vô cùng bức bối, chàng khàn giọng nói như bi thống:

“Tang Ca, nàng lại buống binh không cho ta một cơ hội nào để cứu nàng.”

Ta cup mắt đứng yên ở cửa, đáy lòng như nước lắng đọng, chột khẽ nhấp nhô gợn sóng, vừa chua chát lại vừa ấm áp, thật đáng ghét biết bao.

Chàng ngồi ở trên giường, từ từ ngủ thiếp đi. Ta bước đến, ngồi xôm bên cạnh chàng, hết lần này đến lần khác nhìn kỹ diện mạo chàng. Chàng già đi không ít, trên mái tóc đen đã điểm vài sợi bạc, khóe mắt cũng đã hằn lên nếp nhăn, nhưng ta lại thấy chàng vẫn đẹp như ngày nào...

Ta lặng yên ngắm nhìn chàng, mãi mãi không bao giờ đủ...

Mãi đến tận khi ánh nắng ban mai bên ngoài xuyên thấu qua người ta, chiếu rọi trên gương mặt chàng.

Chàng nhú mày, khẽ hừ một tiếng, ta bật cười khi nhìn thấy động tác giận dữ như trẻ con đẩy cửa chàng, bỗng nhiên trong lúc đó, chàng mở mắt ra, thần sắc mơ màng mờ mịt: “Tang Ca!”

“Vâng!”

Chàng lập tức bưng tỉnh, bình tĩnh nhìn chằm chằm ta, thần sắc trong đôi ngươi đen bóng biến đổi sáng tối, khiến ta không thể nhìn ra suy nghĩ của chàng: “Tang Ca!”

“Thiếp ở đây.”

Hô hấp chàng trở nên nhẹ tênh, như là sợ sẽ thổi bay ta vậy, sắc mặt vô cùng dịu dàng “Đêm thất tịch năm nay ta đã thả hoa đăng cho nàng rồi đấy.”

Ta gật đầu mỉm cười “Thiếp thấy rồi.”

“Tang Ca, dẫn ta đi đi.” Lời nói này khiến ta dở khóc dở cười, ngay cả chính bản thân ta cũng không biết đi đâu về đâu, có thể nào dẫn chàng đi được.

Từng chữ trong câu như xóa bỏ hết tất cả suy tư của ta, ta chưa bao giờ nghĩ đến điều này, nhìn thấy nét mặt chàng lúc này đây, ta cảm giác hốc mắt mình đau đớn tựa như ta lại có thể rơi lệ vì chàng...

Ta lắc đầu...

[©DTV](#)

Chàng vẫn tiếp tục kiên trì, thanh âm bồi rồi “Đúng là nàng vẫn còn giận ta để nàng ở lại kinh thành một mình? Nàng hận ta không sớm cứu nàng? Ngày ấy trên thành lâu, ta...”

“Két...” cửa sân bị đẩy ra, ta theo bản năng xoay người nhìn lại, ánh sáng ban mai trên người ta lay động, bên tai ta chợt nghe âm thanh chàng ngã xuống giường cùng tiếng gọi “Tang Ca!”

Thanh âm vẫn bổi rổi.

Chàng vội vàng bỏ nhào về phía người ta, cánh tay xuyên qua cơ thể ta, chộp vào không khí.

“Không được đi.”

“Đừng đi...”

Ta xoay đầu nhìn chàng, nhìn thấy hốc mắt chàng đã đỏ, sắc mặt trắng bệch.

Ta khẽ thở dài, nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn chàng suy sụp như thế này...

Thái giám đã đứng ngoài cửa, dường như bị tiếng kêu to của chàng hù sợ, đợi rất lâu mới dám run rẩy bước vào “Hoàng thượng... nên lâm triều...”

Chàng đột nhiên ngẩng đầu, sát khí trong mắt lạnh thấu xương “Mới vừa rồi là ai mở cửa?”

Ba thái giám đồng thời liền quỳ xuống đất, toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng. Ánh mắt Tử Vụ sắc lạnh tột cùng “Người nào?”

Cuối cùng có một thái giám, khăn cổ hòng, tuyệt vọng nói “Là... là nô tài.” Chàng không nói gì, đứng dậy đi đến bên cạnh cửa, thái giám kia thở phào nhẹ nhõm, bỗng nghe bên ngoài truyền vào thanh âm lạnh lẽo:

“Lăng trì”.

Thái giám kia toàn thân mềm nhũn, co quắp ngã xuống nền đất.

Ta khẽ thở dài, thiên ý luôn luôn trêu người. Ta cùng chàng đã cách xa nhau bởi đôi bờ sinh tử, rành rành không thể chạm vào nhau, vì sao chàng lại không thể buông bỏ...

Vì sao chàng lại muốn đau khổ thêm lần nữa...

Trường Ca năm thứ ba, Hoàng đế râm rộ đạo pháp thuật, thuật sĩ trong thiên hạ đều tụ tập trong cung, ý muốn chiêu hồn Vĩnh Nghĩa Hoàng hậu.

Kết thúc

Trường Ca năm thứ mười, Hoàng đế bệnh nặng, lập Tự Thân Vương Thái Hạo làm thái tử.

Nhìn những thuật sĩ ở bên cạnh chàng thần bí lắm nhằm chú văn đã học thuộc, ta chỉ muốn phát cáu một trận, hận không thể hiện nguyên hình để hù chết hết đám đạo sĩ giả thần giả quỷ này.

Chàng ốm đã rất lâu, thân hình cực kỳ gầy yếu, mở mắt cũng thật nặng nề, nhưng mỗi khi đám đạo sĩ xướng niệm, chàng vẫn cố tập trung tinh thần, nhìn bọn họ hoàn tất các nghi thức quái lạ.

Chính sự đã trao toàn quyền cho thái tử. Cho đến hiện tại, Tử Vụ vẫn chưa nạp phi tử nào, không có con nối dòng, chàng tự tiện lập con trai của huynh đệ mình làm thái tử. May mắn là thái tử đối với chàng thập phần tôn kính.

Nghi thức kỳ quái cuối cùng cũng xong, những thuật sĩ lui ra. Chàng đã mệt mỏi cùng cực, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ta ngồi bên cạnh giường chàng nằm, lẳng lặng nhìn khuôn mặt chàng, trong lòng không nhin nổi xót xa...

Tử Vụ à Tử Vụ, chàng hà tất phải tự làm khổ mình như vậy?

Tang Ca quả thật vô cùng may mắn, có thể được chàng nhớ mong đến tận bây giờ...

“Hoàng thượng!” Thái giám bên cạnh khẽ khàng gọi “Hoàng thượng, thái tử đã đến.”

Chàng hơi hé mở mắt, gật gật đầu. Thái giám truyền thái tử vào.

“Hoàng thúc phụ, thân thể có tốt hơn không?”

Tử Vụ lắc đầu, bất đắc dĩ cười đáp “Vẫn cứ như vậy, chính sự thế nào?”

“Toàn bộ đều tốt ạ. Hôm nay Hạo nhi tới là có tin tốt muốn báo cho thúc phụ.” Tử Vụ chợt hưng phấn, giương mắt nhìn hấn, Thái Hạo vui vẻ nói “Trước đây không lâu, Thượng thư Tiêu Dật du xuân ở vùng ngoại ô Kinh thành gặp được Thái Hư chân nhân. Tiêu Dật thuận tiện mời chân nhân vào trong phủ làm khách. Người này là huyền học Tông sư, nếu thỉnh ông ta đến, thúc phụ người...”

Tử Vụ khoát tay cười nói “Cái gì là chân nhân, tông sư. Mấy năm nay trong cung thiếu chân nhân và tông sư sao? Chẳng qua chỉ là danh hiệu, giả thần giả quỷ thôi. Hạo nhi không thể tin được.”

Thái Hạo ngăn người “Nhưng mà không phải thúc phụ vẫn tin sao?”

“Tin?” Tử Vụ cười nhưng lại kèm theo cơn ho khan kịch liệt, người hầu chung quanh vội vàng bón cho chàng uống nước, đã lâu rồi chàng mới tốt

như hôm nay, chàng nhìn ngoài cửa sổ “Chỉ là một chấp niệm suốt đời không bỏ xuống được. Chỉ sợ đến khi xuống dưới ấy, nàng lại không chịu đợi ta. Điều mong muốn duy nhất bây giờ là ta có thể thấy nàng lần cuối, mới có thể an tâm mà đi.”

Thái Hạo chân chừ nói “Vậy Thái Hư chân nhân, thỉnh hay không thỉnh?”

Tử Vụ im lặng rồi đáp “Thỉnh.”

Hôm sau, ta liền gặp được Thái Hư chân nhân kia. Cốt cách tiên nhân, quan trọng là ta cảm giác trên người ông ta có một luồng khí tức kì quái, khiến cho ta có chút sợ hãi không dám đến gần. Ông ta vừa vào điện, ta đã cảm giác bị một sức mạnh ép đến không thở nổi, đành phải núp ở ngoài phòng, nhìn họ qua cửa sổ.

Thái Hư chân nhân nhìn thấy Tử Vụ vẫn không hành lễ, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Tử Vụ cũng không để ý tới, cho thái giám và các thị nữ lui hết ra ngoài điện...

“Lão đạo nghe nói Hoàng thượng trầm mê đạo thuật đã nhiều năm.”

Tử Vụ mấp máy đôi môi bạc trắng: “Chỉ là chấp niệm một người.”

Chân nhân vuốt chòm râu bạc thật dài của mình: “Hoàng hậu?” Đôi mắt Tử Vụ sáng lên, bình tĩnh quan sát ông ta. Chân nhân cười nói “Nếu là Hoàng hậu, thì nàng ta đang ở tại nơi này.” Nói xong ông cười tủm tỉm, nhìn về hướng ta.

Trong lòng ta căng thẳng, nhìn thấy Tử Vụ khăn trương vôi vàng nom tìm kiếm ta xung quanh, nhưng chàng vẫn không nhìn thấy ta.

“Người nhìn thấy nàng? Người nhìn thấy nàng?” Tử Vụ liên tục hỏi, “Nàng có tốt không? Đúng là nàng vẫn còn đang chờ ta sao? Nàng... Nàng...” gấp gáp đến không thành lời...

Mắt ta không khỏi căng phồng đau đớn, nếu như còn có thể khóc, ta đã bật khóc...

Lão đạo suy tính một hồi nói “Hoàng hậu vì chấp niệm, thành quỷ. Nếu không siêu độ đầu thai, e là về sau cùng, hóa thành lệ quỷ.”

Chấp niệm ư?

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Ta nào có chấp niệm điều gì? Liếc mắt nhìn Tử Vụ ta mới bừng tỉnh nhận ra, thì ra không phải ta không có chấp niệm, mà bởi vì chấp niệm quá sâu nên quên mất bản thân. Ta cố chấp chờ đợi An Tử Vụ, chờ chàng đợi chàng, hết năm này sang năm khác, theo sau chàng, bảo vệ chàng.

Tử Vụ nghe Thái Hư chân nhân nói, ngẩn ra, hỏi “Siêu độ như thế nào?”

“Không có chấp niệm thì không cần siêu độ, sau đó có thể đầu thai.”

“Tang Ca chấp niệm điều gì?”

“Điều này phải hỏi chính Hoàng thượng.”

Tử Vụ lại ngẩn ra, miệng khe khẽ nhẩm hai chữ chấp niệm, phút chốc chàng ngây người: “Nàng đang đợi ta, quả nhiên nàng vẫn đang đợi ta.”

Thái Hư chân nhân cười rồi rời đi.

Màn đêm buông xuống, tấm điện của Tử Vụ không ai canh giữ, ta đứng bên gốc cây đào trong viện, ngược nhìn ánh trăng lung linh huyền ảo.

Nghe được tiếng hô hấp nặng nề của người ở trong điện, ta quay đầu nhìn lại, chàng đang nghiêng người tựa vào cửa sổ, vẫn nụ cười nồng ấm, vẫn ánh mắt dịu dàng, giống như lần đầu gặp nhau giữa mưa bụi mịt mờ Giang Nam năm đó.

Ta là ca nữ phiêu bạt, chàng là hầu gia phong lưu, lần đầu gặp nhau đẹp như mộng ảo.

Hoa đào phía sau đúng lúc bùng nở, cánh hoa rơi rụng nhuộm hồng những bông tuyết trắng phau.

“Tang Ca.” Chàng nói: “Ta đã trở về.”

Tháng ba, Trường Ca năm thứ mười, Hoàng đế băng hà.

==Hết==

TUYẾT THẢO

Tiết tử

Tuyết Thảo gặp lại Tô Mặc dưới tán cây già trong rừng núi hoang vu sâu thẳm.

Bạch y trên người hắt hãm đầm máu tươi, đầu gục xuống, tóc phủ tán loạn trên bờ vai. Tuyết Thảo ung dung tiêu sái bước đến, không chút khách khí đá hai chân hắn, thân thể Tô Mặc bị đá nên lệch sang một bên, lộ ra hai mắt nhắm chặt và đôi gò má trắng bệch ---- xem ra giống như là đã chết rồi...

Tuyết Thảo hả hê cười: “Ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Nàng liền quay đầu, tiếp tục đi vào trong núi tìm kiếm thảo dược. Cho đến khi hoàng hôn mới trở về nhà, lại đi ngang qua gốc cây già ấy, Tô Mặc vẫn ngồi chỗ đấy như cũ, máu trên mặt hắn đã đông cứng lại, đủ loại côn

trùng lộn lơ quanh người hấn, Tô Mặc cao cao tại thượng, chưa bao giờ thảm hại như lúc này.

Bước đến bên cạnh hấn rồi dừng lại, Tuyết Thảo nhìn thấy khuất sau những sợi tóc rối bời, khóe môi Tô Mặc vẫn khẽ cong cong, xem ra, hấn chết rất thỏa mãn. Nghĩ đến việc người này chết mà cũng sung sướng như vậy, trong lòng Tuyết Thảo cảm thấy đáng ghét vô cùng.

Nàng xách áo hấn lên, thô bạo kéo hấn về nhà như thể kéo một xác chết. Tuyết Thảo cảm thấy không nên để người như hấn chết một cách sung sướng được, hấn nên chết thảm một chút...

Thảm hơn một chút nữa...

Chương 1

Tiếng chim hót ngân nga, hương thức ăn vẫn vương khứu giác.

Tô Mặc không nghĩ tới mình còn có thể sống, càng không nghĩ tới cuộc đời này có thể được gặp lại Tuyết Thảo, mộng ư, hấn đã xuống suối vàng rồi sao? Sao ở địa phủ lại có ánh mặt trời rạng rỡ, sao thể có chăn bông ấm áp thế này. Có phải là mộng không...

Tuyết Thảo đang rất vui, vừa ngâm nga dân ca vừa ăn những hạt com thơm ngào ngạt, ánh nắng rực rỡ giữa trưa chiều rọi một bên khuôn mặt nàng toát lên sự ấm áp và bình yên, Tô Mặc bất giác nheo mắt lại ngây ngốc...

Nếu đây là mộng, quả thật không tồi...

Có lẽ do ánh nhìn của hắn quá nóng bỏng, Tuyết Thảo đang xới com chọt khê dừng, xoay đầu nhìn lại, bốn mắt giao nhau, hai người đều sững sờ một lúc, Tuyết Thảo nuốt thức ăn trong miệng xuống, mĩa mai cười: “Không may là mạng của người lớn thật.”

Đã lâu lắm rồi mới lại được nghe giọng nói này, Tô Mặc chọt thất thần, tay ở trong chăn âm thầm véo mình một cái, Tô Mặc bật cười than: “Thật không phải là mộng...”

Tuyết Thảo cầm cái chén không, múc com, gấp mấy đĩa rau xanh bên cạnh, rồi cầm thẳng đĩa vào trong bát, tựa như dựng lên một tấm bia bưng qua cho Tô Mặc, “Tĩnh dậy rồi thì ăn đi.” Nàng đặt bát bên cạnh giường, liền xoay người đi, Tô Mặc mở lời gọi:

“Tuyết Thảo.”

Thanh âm trầm thấp này tựa như ác mộng hằng đêm khiến nàng bừng tỉnh, trong mộng hắn cũng khàn khàn như vậy nói “Tuyết Thảo, kiếp này Tô Mặc phụ nàng, xin lỗi.” Lời nói này còn lạnh hơn những mảnh vụn băng cắm vào lòng người. Nhưng bây giờ, nàng sẽ không còn đau lòng vì hắn nữa.

Tuyết Thảo hừ lạnh: “Tô công tử còn nhớ rõ tên tiểu nữ, thật là vinh hạnh.”

Tô Mặc hí mắt cười cười, hàng mi dài che khuất đôi ngươi “Cả đời này của ta, điều duy nhất không thể quên, không dám quên đó là Tuyết Thảo.”

“A”, Tuyết Thảo xoay người lại, khoanh tay, đôi mắt xuống nhìn hắn, “Ba năm không gặp, miệng của Tô công tử càng không thể phun ra ngà voi

được, xin cho tiểu nữ hỏi một câu, người nói lời này, vậy thê tử bản lĩnh to như trời kia của người đâu rồi?”

“Nàng ta đã chết.” Tô Mặc dừng dừng đáp.

“Môn phái cùng bọn sát thủ của người đâu?”

“Toàn bộ đã chết.”

Tuyệt Thảo nhìn hấn một hồi, nàng không muốn truy hỏi thêm nữa, biết được kết quả này khiến nàng vui vẻ cười nói “Mấy tin tức này thật khiến người ta mừng khôn xiết đó nha.”

Tô Mặc nhìn nàng cười, khoe môi hấn liền cong lên, không biết là do vui vẻ thật sự hay tự cười giễu mình. Nhưng mặc kệ hấn cười như thế nào, Tuyệt Thảo không muốn nhìn thấy hấn cười chút nào: “Tô Mặc, bây giờ người vẫn cười được sao?”

“Nàng vẫn còn ở nơi này, ta được gặp lại nàng, thật quá tốt.” Hấn thản nhiên nói, tựa như nàng vẫn là Tuyệt Thảo ngọc ngà một lòng ở bên cạnh hấn trước kia, tựa như hấn chưa bao giờ ra tay đẩy nàng xuống vách núi, tựa như nàng chưa từng bị cắt đứt tay chân, sống không bằng chết trong suốt một năm trời rong rã.

Tuyệt Thảo thôi cười, cúi người lạnh lùng đặt tay lên miệng vết thương trên vai hấn, sau đó dốc sức ấn mạnh xuống, cho đến khi máu tươi thấm ướt vải bông, dính ướt ngón tay nàng. Sắc mặt Tô Mặc trắng xanh, nhưng độ cong khoe môi không hề giảm, “Tô Mặc, ta nghĩ người không biết rằng, bây giờ ta ở nơi này, chính là để nhìn thấy người khóc.”

Tô Mặc im lặng nhìn Tuyệt Thảo một lúc, “Ta sẽ tận lực thỏa mãn nàng.”

Chương 2

Tô Mặc không bao giờ khóc...

Nam nhân này có tâm địa lạnh lùng tàn nhẫn bao nhiêu, Tuyết Thảo rõ ràng hơn ai hết. Môn chủ Thanh Lạc môn, con rể võ lâm minh chủ, hấn cùng với nhạc phụ không chế toàn bộ võ lâm giang hồ. Bây giờ xem ra, thế sự bên ngoài đã đảo lộn rồi...

Mặc kệ Tô Mặc trở nên thảm hại cỡ nào, Tuyết Thảo cũng không thể không cảnh giác hấn, đợi vết thương trên người hấn tốt hơn một chút, Tuyết Thảo liền lấy ra một viên thuốc đen, cương quyết nhét vào miệng Tô Mặc. Người như Tô Mặc vậy, cho dù ai có đồ gì vào miệng hấn, hấn cũng có cách nhổ ra, nhưng lần này, hấn ngoan ngoãn nuốt viên thuốc đó, còn cười nói: “Không ngon chút nào.”

Tuyết Thảo lạnh nhạt, “Thuốc phế đi võ công, ngươi muốn ngon thế nào hả?”

Nghe Tuyết Thảo nói, Tô Mặc cũng chẳng có phản ứng gì thêm, vẫn bình thản nhìn nàng như cũ, giống như chỉ cần chớp mắt một cái, tự dung Tuyết Thảo sẽ biến mất. Chốc lát sau, gân xanh Tô Mặc lòi ra, hô hấp hấn bắt đầu khó khăn, dường như đang ngâm chịu đựng đau đớn cực kì, cuối cùng hấn nhắm mắt lại, cắn chặt răng...

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Tuyết Thảo thờ ơ nhìn hấn cả nửa buổi trời, tay nắm thành quyền, xoay người ra khỏi phòng.

Cửa đóng lại, hơi thở nặng nề của người ở trong vẫn truyền ra rõ ràng, Tuyết Thảo lãnh cảm nhìn bàn tay yếu ớt của mình, rồi cup mắt lặng yên.

Không có võ công, Tô Mặc không cách nào điều chỉnh nội tức, miệng vết thương vừa khép lại từ từ tách ra, nhưng Tuyết Thảo dường như vẫn không thèm để ý đến hấn, bắt Tô Mặc mang giỏ trúc trên lưng lên núi hái thuốc với nàng, nhặt củi, bổ củi, rửa bát, tất cả công việc vụn vặt đều ném cho Tô Mặc, từ sáng đến tối, vết thương trên người Tô Mặc phải rách ra vài lần.

Tuyết Thảo đang hành hạ hấn, nàng nghĩ ra tất cả biện pháp để hành hạ hấn, nhưng Tô Mặc vẫn không hề tức giận. Trong suy nghĩ hiện tại của Tuyết Thảo, Tô Mặc đang dùng vẻ ngoài ôn hòa để che giấu nội tâm hung ác tàn nhẫn, hấn cực kì căm ghét cảm giác bị người ta khống chế trong tay, mà lúc này...

Thấy Tô Mặc vừa mới bổ củi xong, đầu đầy mồ hôi, mặt lấm lem ngời ở bàn ăn đối diện, sắc mặt Tuyết Thảo tối lại. Tô Mặc sung sướng cầm bát xúc hai phần cơm to, không thèm gấp thức ăn, dường như rất đói...

Lửa giận trong lòng của Tuyết Thảo không biết ở đâu trào ra, chộp bẻ đôi đũa trong tay Tô Mặc, khó chịu nhìn chằm chằm vào ánh mắt mờ mịt của Tô Mặc. Tuyết Thảo lạnh lùng nói: “Xem ra, ngươi rất thích ứng với việc ngày ngày bị hành hạ thế này.”

Tô Mặc giật mình, dường như nhìn thấu lòng Tuyết Thảo, sau khi im lặng một lúc lâu, hấn bật cười “Nàng vẫn ngây thơ như vậy. Nếu như những việc vặt vãnh này gọi là hành hạ, ta không ngại nàng hành hạ ta mãi đâu.” Tô Mặc dừng một chút, tựa như nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng lên, nhìn Tuyết Thảo, nheo mắt cười “Trái lại mấy ngày nay ta cảm thấy chúng ta giống như một đôi vợ chồng bình thường...”

Tuyết Thảo lập tức cắt ngang lời hắn: “Ô công tử đừng cắt nhắc Tuyết Thảo như vậy. Thiên kim mình chủ há sao có thể so sánh với bậc tiện tì như ta.”

Tô Mặc lẳng lẳng nhìn Tuyết Thảo một hồi, trầm giọng nói “Có thể so sánh.”

Nếu như vậy, vì sao ba năm trước ngươi... Tuyết Thảo nín nhịn, nuốt hết những lời định nói, nếu hỏi những lời này chẳng khác nào nàng vẫn còn để ý hắn, giống như nàng chịu thua vậy... “Vợ chồng bình thường à?” Tuyết Thảo xoay chuyển câu hỏi, châm chọc “Ngươi có bao giờ thấy qua, thê tử nhà nào đối đãi với trượng phu mình như vậy không?”

Tô Mặc thờ dài, cúi người nhặt đôi dưa đã bị gãy, hứng thú ra vẻ đáng thương “Chưa thấy qua, cho nên, Tuyết Thảo à, sau này nàng phải đối xử với ta tốt một chút đó.”

“A”, Tuyết Thảo cười khẩy, “Bây giờ mà ngươi còn có thể nói vậy, thật không biết xấu hổ mà.”

“Ta thích nàng là đủ rồi.”

Thanh âm thật bụi tai, Tuyết Thảo đứng dậy, vẻ mặt khó đoán “Lời này, nghe rõ là châm chọc.”

Chương 3

Nước lạnh rét thấu xương, khiến người ta ngạt thở tuyệt vọng, nàng chìm nổi trong dòng nước chảy xiết, thân thể bị những mỏm đá lởm chởm giữa dòng cắt đứt xương thịt, nàng tựa như một tấm vải rách, bị nước lũ cuộn cuộn trôi, nước tràn vào mũi miệng khiến nàng không ngừng sặc sụa, muốn hít thở lại bị nước tràn vào, khiến nàng thật sợ hãi nước sông.

Tô Mặc... Tô Mặc...

Nàng dựa vào Tô Mặc tựa như nàng cần không khí để hít thở vậy, nhưng chính hắn lại đoạt mất hết không khí của nàng...

Ngạt thở cũng giống như chết rồi...

“Tuyệt Thảo?”

Giọng nói Tô Mặc vang bên tai, Tuyệt Thảo kinh hoàng mở mắt ra, nhìn thấy Tô Mặc đốt một ngọn đèn ngồi bên mép giường nàng, nhú mày, trong mắt ngập tràn lo lắng: “Gặp ác mộng sao?” Hắn khe khẽ hỏi, như sợ rằng mình làm nàng sợ...

Trong đầu Tuyệt Thảo, hình ảnh trong mơ và hiện thực giống như một, nàng hốt hoảng bật dậy, đẩy mạnh Tô Mặc ra, mạnh đến nỗi suýt nữa đã khiến Tô Mặc ngã nhào xuống đất. Tuyệt Thảo lấy tay che mắt, co mình lại ở góc tường: “Đừng đến gần ta!” Giọng nói run rẩy, khó nén nỗi hoảng sợ trong lòng.

Chỉ một câu này thôi đã khiến Tô Mặc đứng thẳng đờ bên giường, ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn cũng đủ để cho hắn thấy trên mu bàn chân trần của Tuyệt Thảo vết sẹo dài ngoằn ngoèo kéo lên đến bắp chân. Trong lòng Tô Mặc đau đớn từng chút từng chút một, giống như miếng thịt bị chiếc dao cùn xẻ cắt. Hắn biết vết thương này do đâu mà có, là do cơ thể ma sát với

các vật gỗ ghè, khoét sâu vào máu thịt rồi để lại vết sẹo như vậy, hẳn cũng biết vết sẹo dài ấy có từ lúc nào...

Tô Mặc gục đầu xuống, xiết chặt nắm tay, lặng im chẳng biết nói gì...

Đêm khuya, trong phòng yên ắng đến mức chỉ nghe tiếng côn trùng rả rích, không biết qua bao lâu, cuối cùng Tuyết Thảo rầu rĩ nói “Người ra ngoài đi.”

Tô Mặc đành xoay người rời khỏi, bước được hai bước, hẳn khàn giọng nói “Tuyết Thảo... Thực xin lỗi.”

“Bây giờ người xin lỗi, người không biết là sự giả tạo ghê tởm lắm sao?”

Sáng hôm sau, Tuyết Thảo vẫn như ngày thường, làm xong điểm tâm đặt lên bàn, nàng đeo giỏ đựng liệu khô sau lưng, chuẩn bị ra ngoài, nhìn thấy Tô Mặc đứng yên lặng bên cạnh mình, nhẹ nhàng hỏi “Nàng muốn đi đâu đây?”

“Ta đi lên trần trên, người giúp ta lên núi hái thuốc, không được lười biếng đó, trở về thì bỏ củi, phơi khô quần áo, nếu được thì giúp ta nấu bữa cơm chiều, trưa nay ta không về.”

“Ta đi cùng nàng.”

“Không cần.” Tuyết Thảo lập tức cự tuyệt “Hôm nay ta không muốn nhìn thấy người.”

Tô Mặc im lặng cúi đầu xuống. Mãi đến khi Tuyết Thảo sắp rời khỏi sân, Tô Mặc mới cong môi cười cười “Ta bỗng cảm thấy, ta như đang chăm sóc cho nàng dâu nhỏ... Giống thế này, thật tốt lắm.”

Tuyết Thảo liếc mắt nhìn hắn, “Chỉ tiếc, tiểu nữ không có phúc phận đó.”

Hàng tháng Tuyết Thảo đều xuống núi một lần, trước hết nàng đến ngôi miếu đồ nát ở thành Nam, nơi đó có rất nhiều người nghèo, các đại phu thường coi khinh họ vì không có tiền mua nổi thuốc, mỗi tháng Tuyết Thảo sẽ xem bệnh giúp họ, sau đó đi đến tiệm thuốc bắc bán những thảo dược quý giá mà chỉ trên núi mới có được, đổi lấy ít bạc và các thứ thuốc thường dùng đem đến cho những người ở thành Nam này, sau đó nàng ở lại trấn mua các đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, rồi trở về nhà.

Lần xuống núi này cách lần trước chỉ có mười ngày, những người trong ngôi miếu đồ nát nhìn thấy Tuyết Thảo thì hân hoan hơn hởi, bởi vì thời tiết mùa này thoát lạnh rồi nóng, khiến không ít người ngã bệnh. Tuyết Thảo bắt mạch cho họ tốn không ít thời gian, đi đổi lấy dược liệu cũng tốn thêm không ít thời gian nữa, mãi đến khi xong việc thì sắc trời đã nhá nhem tối, cửa thành đã khóa, Tuyết Thảo đành phải ở lại trong thành, sáng sớm hôm sau đi mua các vật phẩm rồi mới chạy về nhà.

Chương 4

Nhìn thấy thức ăn trên bàn đã nguội lạnh, Tuyết Thảo hơi kinh ngạc, xem chừng, ắt hẳn đã nấu những món này từ tối hôm qua. Tô Mặc vậy mà xuống bếp nấu cơm chiều cho nàng sao? Tuyết Thảo không nhịn được xoay đầu nhìn xung quanh, xem có phải mặt trời mọc ở đằng Tây hay không...

Một người khôn kiếp như vậy...

Tuy nhiên, quả thật Tô Mặc bây giờ tốt hơn trước kia rất nhiều...

Rất nhiều...

Nhưng mà, Tô Mặc đâu rồi?

Tuyết Thảo đi khắp nhà cũng không nhìn thấy hắn, nàng đang suy nghĩ có phải sáng nay hắn lên núi hái thuốc hay không, bất chợt nhìn thấy Tô Mặc đứng ở sân ngoài. Người hắn lấm lem bùn đất, mặt đầy bụi bẩn, bộ dáng lồi thối lệch thếch, tóc rối bời, râu mọc phúng phính trên cằm...

“Người đi đâu vậy hả?”

“Nàng đi đâu vậy hả?”

Hai người cùng đồng thanh hỏi, nhưng khác biệt là câu hỏi của Tuyết Thảo mang theo kinh ngạc, còn Tô Mặc lại ẩn chứa sự nín nhịn giận dữ, lo lắng, sợ hãi, cả đêm phập phồng bất an, cả đêm mỗi mồn chờ đợi, sợ nàng gặp chuyện không may, sợ nàng không quay về nữa, sợ nàng bỏ rơi hắn, mặc dù bây giờ Tuyết Thảo không hề che giấu sự chán ghét hắn...

Tuyết Thảo không nghĩ tới việc Tô Mặc sẽ tức giận, nàng giật mình, đáp “Ta ở lại trong thành một đêm.”

“Nàng nói về sao lại không về? Nếu không về được sao không kêu người báo với ta?” Tô Mặc dường như đang rất giận dữ, hắn bước vài bước đến bên cạnh Tuyết Thảo, bóp chặt cằm nàng, khiến cho Tuyết Thảo phải ngước mặt lên nhìn hắn “Chỉ mới vài năm thôi, nàng đã học được thái độ thất tín mà vẫn bình thản ung dung rồi hả!”

Đôi mắt với lửa giận của Tô Mặc, Tuyết Thảo cảm thấy chẳng hiểu gì cả, nhưng sau khi nghe Tô Mặc nói vậy, nàng lạnh lùng cười nói “Tô công tử là người trọng chữ tín ư?” Nàng đẩy tay Tô Mặc ra, “Tuyết Thảo cũng không phải là nhân vật trọng đại nào, ta không có quyền sai người đến thông báo

cho người những việc vặt đó. Hơn nữa, Tô công tử đừng dùng giọng điệu này để nói với ta, đừng để ta nghĩ nhầm là người đang lo lắng cho ta đó.”

“Ta đang lo lắng cho nàng.” Tô Mặc thản nhiên đáp.

Tuyết Thảo cười khẩy xoay người vào nhà, “Lo lắng à? Tuyết Thảo sao có thể sánh cùng với quý công tử, cái mạng thấp bé này ai mà coi trọng đây?”

Mấy ngày liền Tuyết Thảo luôn hằn học đáp trả hần, Tô Mặc chưa hề tức giận, nhưng hôm nay câu nói này khiến hần sa sầm nét mặt, “Nàng không coi trọng nhưng ta coi trọng.”

Bước chân Tuyết Thảo khựng lại, khẽ hơi nghiêng, khóe môi chẳng hề cong, “Tô Mặc, người quý trọng sinh mạng mà ba năm trước người đã giết qua một lần rồi sao?”

Sắc mặt Tô Mặc trắng bệch, tựa như bị người ta tát mạnh một cái, một bụng lửa giận chưa gì đã bị dập tắt, nỗi đau đớn dần vụt, sự trống trải và hối hận trong lòng luôn quấy nhiễu hần, “Thực xin lỗi.” Trong ba năm này, vô số lần hần đã nhận lỗi với Tuyết Thảo trong những giấc mộng đêm khuya nhưng mỗi lần tỉnh lại, hần vẫn lẻ loi một mình trong căn phòng lạnh ngắt, sự hành hạ mù mờ đó đã giày vò hần đủ rồi, vì thế tối hôm qua đợi mãi mà không thấy Tuyết Thảo về hần mới sợ hãi như vậy, vì thế mới không áp chế nổi sự giận dữ, thực ra hần...

Chỉ là quá sợ hãi mà thôi...

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Tuyết Thảo không hề để ý đến hần, nàng vào phòng, đóng cửa lại, cô đơn trong căn phòng quạnh quẽ...

Tô Mặc lặng yên đứng ở ngoài phòng một hồi, sau đó vào nhà lẳng lặng dọn dẹp thức ăn đã nguội lạnh trên bàn...

Tuyết Thảo không hề hay biết hấn đã bắt đầu hì hục làm những món ăn này vào ngày hôm qua khi nàng mới vừa xuống núi, đã từng là người cao cao tại thượng, hấn chưa bao giờ xuống bếp nấu cơm, chỉ việc nhóm bếp dễ dàng thôi, mà đã khiến một người luôn bình tĩnh như Tô Mặc lại trở nên luống cuống tay chân, mất hết một ngày hấn mới làm được những món ăn đó, hấn coi như bảo bối nâng niu đặt ở trên bàn, chờ đợi rồi đợi chờ, đến tận khi thức ăn lạnh ngắt vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu...

Tô Mặc đang dọn dẹp bàn ăn bất chợt dừng lại, cặp mắt xuống...

Thì ra cảm giác bị người ta phụ tâm ý là buồn bã đau đớn thế này. Ất hấn đây là, báo ứng kiếp này của hấn.

Chương 5

Vai Tô Mặc bị thương, lại ở bên ngoài tìm kiếm Tuyết Thảo một đêm nên bây giờ bị đau trở lại, tay trái hoàn toàn không nhấc lên nổi. Sau khi thức dậy thì càng đau nhiều hơn, do vậy sáng hôm sau hấn không thể búi tóc, để mặc đầu tóc rối bời đến bàn ăn điểm tâm sáng.

Tuyết Thảo ngồi đối diện hấn thân nhiên nói “Người trở về phòng búi tóc, bộ dạng này của ngươi không thể lên núi hái thuốc được.”

Tô Mặc bắt đầu dĩ cười đáp “Đau vai, không nhấc tay lên được.” Hắn dừng lại, mang theo một chút mong mỏi nói tiếp “Không bằng, nàng giúp ta búi tóc nhé?”

Tuyết Thảo buông đầu xuống, chòng chọc nhìn Tô Mặc, muốn mượn ánh mắt này để thức tỉnh hắn hãy tự hiểu lấy, nhưng dường như, nàng đã xem nhẹ độ dày da mặt của hắn rồi, hắn cười tí mắt xoay người đi vào buồng trong, ngồi trước gương trang điểm, dịu dàng gọi Tuyết Thảo, “Hãy giúp ta vấn lại búi tóc như trước kia được không? Ta không bao giờ tự mình làm được.”

Tuyết Thảo ở ngoài lặng im thật lâu, Tô Mặc ở bên trong xiết chặt nắm tay hoang mang chờ đợi, có thể nàng sẽ không vào, “Trước kia” có lẽ là điều mà Tuyết Thảo muốn quên đi nhanh nhất.

Cũng không lâu như dự đoán, cuối cùng Tuyết Thảo cũng vào, nàng liếc mắt, đến cầm chiếc lược trên bàn trang điểm, chải vài cái qua loa mái tóc rối bời của hắn, kéo mạnh đến nỗi như muốn tróc cả da đầu Tô Mặc, hắn cười khổ: “Tuyết Thảo à, thừa dịp trả thù thì không tốt đâu.”

“Người không biết à, từ trước đến nay ta luôn là người thừa nước đục thả câu đó.” Nàng chanh chua nói, nhưng sức lực trên tay thì nhẹ đi rất nhiều. Mái tóc dài trong tay nàng vẫn mềm mại như trước đây, khiến nàng ngẩn ngơ nhớ tới căn phòng vấn vít hương thơm năm đó, lúc Tô Mặc là môn chủ luôn cười hiền lành, còn nàng là nha đầu thân cận duy nhất mà hắn nhặt về...

Tuyết Thảo chớp mắt khôi phục tâm tình, nàng nhìn thấy vài sợi tóc bạc trong mớ tóc đen óng rối bời trên tay, hắn... chắc là mấy năm nay cũng gặp không ít khó khăn...

Nàng cố gắng xua tan những suy nghĩ đang dấy lên trong lòng, chải qua loa hai cái, rồi tùy tiện dùng trâm cài chặt lại búi tóc. Tô Mặc hơi bị thất vọng “Không giống búi tóc năm đó.”

“Người cứ tháo ra rồi búi lại đi.” Tuyết Thảo gật gù nói, “Mau chuẩn bị chu đáo rồi cùng ta lên núi.”

Nàng xoay người định đi, lại bị Tô Mặc nắm tay nài nỉ, “Hôm nay nàng búi tóc không được chặt lăm, có qua có lại, ta sẽ búi tóc cho nàng một lần nhé?”

Tuyết Thảo muốn cự tuyệt dứt khoát, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Tô Mặc, không biết vì sao nàng lại không thể nói những lời cay đắng nữa, bởi vì hắn luôn cười đến ngây ngô, chưa bao giờ lộ ra nét mặt khổ sở đến thế này, tựa như nếu nàng từ chối hắn thì hắn sẽ khóc vậy.

Tuyết Thảo ngồi xuống, buông mái tóc ra...

Tô Mặc đứng ở sau lưng nàng, chuyên chú chải từng sợi tóc, so với động tác của hắn, thì động tác của Tuyết Thảo lúc này như thể đang giết gà.

Đây là lần đầu tiên, khi hai người ở cạnh nhau, Tuyết Thảo ngồi còn hắn đứng. Tuyết Thảo lơ đãng nghĩ, có lẽ tình cảnh bây giờ giống như hắn đã nói ---- Hai người như một đôi vợ chồng bình thường, cùng nhau trải qua những năm tháng bình yên như những đôi vợ chồng bình thường khác...

“Tóc nàng xấu quá.” Tô Mặc nâng niu cầm một lọn tóc của Tuyết Thảo dù có chút không thích nói “Sao lại bị cháy thế này, nàng không ăn uống đầy đủ à?”

Đương nhiên là không thể giống như Tô đại công tử được... Tuyết Thảo vốn định châm biếm như thế, nhưng những lời này cứ ập úng trong miệng,

nàng đành nuốt xuống, đáp lại hiền hòa hơn một chút “Tóc đẹp để làm gì, không thể ăn thay cơm được.”

Tô Mặc cười, rồi cúi đầu xuống, khẽ khàng đặt môi mình lên mái tóc nàng, dịu dàng hôn: “Có thể cho ta ăn thay cơm không?”

Đây là... trêu chọc lộ liễu mà...

Mang tai Tuyết Thảo ửng đỏ, nàng vội vàng lấy lại tóc mình, giận dữ trừng mắt nhìn Tô Mặc. Khuôn mặt đỏ bừng của nàng lại chẳng giống như đang tức giận, mà tựa như bộ dáng thẹn thùng của một cô nương. Tô Mặc cười gian trá, nhưng hắn chưa kịp đắc ý thì ánh mắt chợt rơi xuống sau gáy Tuyết Thảo...

Nơi này hằn sâu một vết sẹo màu nâu xấu xí, kéo dài xuống lưng nàng...

Tô Mặc bỗng thất thần, bất giác lấy tay sờ vào, Tuyết Thảo lập tức phản ứng mạnh mẽ, nghiêng người né tránh, lấy tay che sau gáy mình, ánh mắt tối tăm nhìn chằm chằm Tô Mặc, bộ dáng không còn thẹn thùng như lúc ban nãy nữa...

Tô Mặc khó khăn mới thốt được thành lời: “Đó là... Do đâu vậy?”

Chương 6

Tuyết Thảo im lặng, nàng giật cây lược trong tay Tô Mặc, nhưng không thành “Để tự ta làm, không phiền người nữa.”

“Nơi đó vì sao bị thương?”

“Đưa lược cho ta”

“Nơi đó sao lại bị thương như vậy?”

Hai người giằng co qua lại, sau khi im lặng thật lâu, Tuyết Thảo... chợt nhếch môi, tựa mĩa mai tựa đầu đón nói “Vì sao bị thương, người còn không biết hay sao?”

Trong nháy mắt, sắc mặt Tô Mặc trắng bệch.

Tuyết Thảo nhắm mắt, dẹp bỏ cảm xúc u ám trong lòng, nói “Ba năm trước, người vì thỏa mãn tâm ý của con gái Minh chủ, ra tay đẩy ta xuống vách núi.” Nàng trầm mặc bình tĩnh nhìn mình trong gương đồng, thân nhiên như đang kể chuyện của một ai đó: “Ta bị nước sông dưới núi cuốn đi, những móm đá gồ ghề trong lòng sông cắt sâu vào da thịt tạo ra vô số vết thương, ta bị cuốn trôi đến tận vùng hạ lưu của con sông ấy, sau đó được các nông phụ ở nơi này cứu lên.”

Tô Mặc xiết chặt nắm tay, im lặng.

“Xương đùi ta bị chặt đứt, đại phu ở vùng núi đó không bó buộc chặt, nên chân ta lại bị đứt lần nữa, khắp người đều bị thương, đại phu nói nam nữ cách biệt nên từ chối các nông phụ giúp ta bôi thuốc, mà các nàng ấy lại quá mềm lòng, mỗi lần bôi thuốc đều không xuống tay mạnh được, da thịt ta bị xé rách phải băng bó và bôi thuốc toàn thân. Suốt một năm trời rong rã, ta sống mà như đã chết rồi.” Tuyết Thảo nhìn ánh mắt Tô Mặc trong gương, nặng nề nói:

“Tô Mặc, ta cố gắng để sống tiếp, không phải để bị người phá hủy một lần nữa.”

Cho nên, xin hấn đừng lại quyến rũ nàng, bởi vì, nàng vốn không có sức kháng cự đối với người tên Tô Mặc này...

Trong phòng tĩnh lặng, Tô Mặc nhẹ chạm vào vết sẹo sau gáy Tuyết Thảo, lúc này Tuyết Thảo không tránh né nữa. Tô Mặc dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo ấy, “Đau lắm phải không?” Tuyết Thảo trầm tĩnh nhìn hấn trong gương, Tô Mặc cũng mặc kệ nàng không trả lời, im lặng một hồi, rồi cầm một lọn tóc của nàng lên, từ từ chải...

Cho đến khi chải xong mái tóc nàng, Tô Mặc mới nói “Thực xin lỗi nàng.”

Hấn không có cách nào giải thích, vì sự thật rành rành như vậy...

“Bây giờ giải thích gì cũng đều vô nghĩa.”

Tuyết Thảo đứng dậy ra khỏi phòng, nàng đeo giỏ trúc lên lưng để lên núi hái thuốc. Không phải nàng muốn nghe Tô Mặc xin lỗi, bởi vì lời xin lỗi ấy không thể xóa nhòa được vết thương đã hằn sâu trong lòng nàng. Nàng vốn tưởng rằng mình muốn nhìn thấy tội cùng đau khổ của Tô Mặc, muốn nhìn thấy hấn ăn năn hối hận khôn nguôi, nhưng mà, dường như bây giờ nàng chẳng còn chờ đợi những điều mong muốn ấy đến nữa...

Nàng giữ Tô Mặc ở lại, ngày ngày nhìn thấy hấn, đến tận cùng nàng cũng không biết mình chờ mong điều gì từ hấn...

Có thể là, nàng chẳng hề chờ mong điều gì hết...

Thời gian chậm chạp trôi, tháng bảy tới, đang giữa mùa hè nên thảo dược trên núi mọc nhiều hơn, Tuyết Thảo thích đi đến những nơi hoang vu để tìm được nhiều thảo dược quý, Tô Mặc ngoan ngoãn lẻo đẻo theo sau. Từ đây,

Tuyết Thảo chợt phát hiện, từ đầu mùa hè đến nay, trên bàn cơm của hai người càng ngày có thêm nhiều thịt thú rừng...

“Người quả nhiên vẫn là một người lợi hại mặc dù không còn võ công nữa.” Tuyết Thảo cảm khái thốt lên khi trên đường hai người lên núi, nhìn thấy Tô Mặc dùng một nhành cây đánh ngất một con thỏ hoang rồi bỏ vào giỏ trúc.

Trước sự dè bủ của Tuyết Thảo, Tô Mặc chỉ khẽ khàng cười “Nàng xem thường ta cũng chẳng hề gì đâu.”

Nếu như ba năm trước đây nàng nghe được hắn nói như thế, nhất định nàng sẽ cười rất vui vẻ, nhưng mà bây giờ... Nàng là người phải sợ hắn nhất trên đời, một lần bị rắn cắn, nàng sao có thể hết lòng tin tưởng hắn được nữa. Tuyết Thảo im lặng, nàng xoay người nhìn thấy một cây linh chi thật to trên sườn dốc đá, trong lòng ngập tràn hơn hở, vội vàng tính trèo lên đấy...

Tô Mặc quan sát nàng từ phía sau, phát giác chân Tuyết Thảo sắp giẫm vào vũng bùn lầy lội, hắn còn chưa kịp kêu lên “Cẩn thận” thì Tuyết Thảo đã kinh hãi hét to, chân kia của nàng bất ngờ bị trượt, cả người đổ nhào, Tô Mặc chẳng kịp suy nghĩ gì chồm tới phía trước, giơ tay kéo Tuyết Thảo ôm vào lòng, hai người cùng nhau lăn xuống dốc tựa như một quả cầu...

May là đang giữa mùa hè, cỏ cây rậm rạp trên núi đã làm giảm bớt tốc độ. Lăn một mạch khoảng bốn năm trượng, lưng Tô Mặc va vào một bụi cây to, lúc này hai người mới dừng lại được.

Chương 7

Chim chóc trong rừng lú lo rú rít không ngừng, một hồi lâu sau Tô Mặc mới có thể hỏi Tuyết Thảo “Nàng có bị thương không?”

Tuyết Thảo được Tô Mặc ôm chặt trong lòng nên chẳng hề bị thương, nhưng mà Tô Mặc thì bị thương không hề nhẹ. Nàng dịch ra một chút, quan sát một lượt, thấy cả người hằn lấm lem bùn đất, vết sườn tèm lem trên mặt, cánh tay còn lại thì đang bị chảy máu, cổ tay chẳng còn sức nữa, nhất định là đã bị trật rồi. Tim Tuyết Thảo như bị vật gì đâm vào thật sâu đau đến tê dại, không chờ nàng trả lời, Tô Mặc tự chế giễu bản thân mình, “Giống như lời nàng vậy, mạng ta thật lớn.”

Cổ họng Tuyết Thảo nghèn nghẹn, Tô Mặc nói tiếp “Nhưng mà có thể bảo vệ nàng thêm một lần là tốt rồi.”

“Tô Mặc, ngươi muốn bù đắp sao?”

“Không phải, ta chỉ muốn đổi với nàng thật tốt.”

Trước mặt Tô Mặc như vậy, Tuyết Thảo quả thật rất khó hung dữ nữa...

Nàng đỡ cổ tay hằn, rồi dịu hằn đứng dậy, nhìn thấy máu thịt lằn lộn trên lưng hằn thì cánh tay nàng cứng đờ, bởi vì nàng biết bị thương như vậy đau đến dường nào. Tô Mặc xoay mặt nhìn Tuyết Thảo, giáo huấn nàng: “Có còn muốn hái những dược liệu đó nữa không?”

Tuyết Thảo ngây ra rồi lại quả quyết “Muốn. Ngày mai sẽ hái, hái được thì tự tẩm bổ cho mình.”

Khi giúp Tô Mặc băng bó vết thương, Tuyết Thảo phát hiện thiếu một chút đồ dùng cần thiết trong nhà, nàng suy nghĩ, giật mình nhớ rằng đã hơn

một tháng qua rồi nàng không xuống núi, ở cùng với Tô Mặc khiến cho nàng dễ dàng quên mất thời gian...

Sau khi băng bó vết thương cho Tô Mặc, Tuyết Thảo vừa thu dọn các vật linh kinh vừa nói “Ta xuống núi một ngày, đêm nay không về kịp, sáng mai ta sẽ trở về.”

Tô Mặc mặc kệ vết thương đau đớn trên người, lập tức ngồi dậy hỏi “Nàng muốn xuống núi à, phải đi sao? Ta đi cùng nàng.”

Thật ra Tô Mặc đã cùng Tuyết Thảo xuống núi vài lần rồi, sau lần đầu tiên thì hẳn chẳng bao giờ để nàng một mình xuống núi nữa, Tuyết Thảo đã đoán biết hẳn sẽ phản ứng như vậy, nàng lườm hẳn “Người ở nhà dưỡng thương, ta đi một mình là được.”

Tô Mặc còn định nói tiếp, nhưng Tuyết Thảo đã cắt ngang: “Ta không có bị lạc đường đâu.” Nói xong thì đeo giỏ dược thảo khô trên lưng rồi xuống núi...

Vẫn y như các lần trước, đầu tiên nàng đi tới thành Nam, sau đó đến tiệm thuốc bắc để bán dược liệu, rồi mang dược liệu đến cho những người cần dùng, nhưng hôm nay nàng xuống núi trễ, khi hoàn tất những việc này thì cửa thành cũng đã đóng, Tuyết Thảo sớm đã dự trù nên tìm một khách điểm để trọ qua đêm, khi nàng sắp sửa ngủ thì tiếng đập cửa dồn dập vang lên...

Tuyết Thảo mở cửa, cả người Tô Mặc quần băng vải đang đứng ở cửa, sắc mặt hơi tái nhợt nhìn nàng cười: “Ta đến tìm nàng.”

Tuyết Thảo nhìn hẳn rất lâu, lại nghe Tô Mặc nói “Ta biết một mình nàng cũng làm tốt mọi việc, nhưng mà, ta lo lắng cho nàng.” Hẳn cup mắt, tựa như một đứa con nít, “Ta sợ buổi tối chỉ còn lại một mình mình.”

Nàng không biết tức giận như thế nào đối với một Tô Mặc như vậy, hai người đứng ở cửa một hồi, sắc nền dịu dàng trong phòng khiến cho thần sắc Tuyết Thảo không còn lãnh đạm nữa, tựa như nàng hóa lại Tuyết Thảo ngày nào, đứng ở cửa, dịu dàng cười với hắn, Tô Mặc không nén nổi xông vào trong lòng, giơ tay lên chạm khẽ vào đôi má nàng “Tuyết Thảo à, cho ta ôm nàng nhé.”

Không chờ Tuyết Thảo đồng ý, hắn liền nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Không dám ôm quá chặt, cũng chẳng dám lỏng tay, tựa như đang nâng niu một vật quý giá đã bị mất rồi tìm lại được.

Chương 8

Thời gian tựa như ngừng trôi, Tuyết Thảo ngây ngốc trong vòng tay Tô Mặc rất lâu mới chợt hồi phục tâm tình, nàng đẩy tay hắn ra, ho húng hắng: “Người vào trước đi.”

Đóng cửa phòng lại, Tuyết Thảo vừa sắp xếp chăn gối vừa hỏi “Cửa thành đã khóa, sao ngươi có thể vào thành được?”

“Ta vào thành trước khi cửa thành đóng, nhưng vì mãi tìm nàng.”

Hắn không biết nàng trọ ở khách điểm nào, nên lần lượt đến từng khách điểm trong thành để hỏi... Tuyết Thảo ngưng sắp xếp gối chăn, xoay đầu nhìn Tô Mặc, dường như sự thắc mắc bấy lâu đè nén trong lòng bùng lên không kiềm chế nổi, Tuyết Thảo mở miệng hỏi: “Vì sao bây giờ ngươi lại đối với ta tốt vậy? Ba năm trước đây...” Vì sao hắn có thể nhẫn tâm đẩy nàng xuống núi...

Tuyết Thảo bỏ lửng câu hỏi, nhưng Tô Mặc lại hiểu rõ hết những gì nàng muốn nói...

Ba năm trước đây, hắn vì khát khao tham vọng quyền lực, nên đã cưới Tưởng Thanh Thanh, con gái của võ lâm minh chủ làm vợ, Tưởng Thanh Thanh vốn không thích Tuyết Thảo, ép buộc hắn ra tay đẩy Tuyết Thảo xuống vách núi. Khi đó lòng hắn bưng bưng tham vọng quyền lực không thể buông bỏ được, cũng khi đó hắn cho rằng buông bỏ Tuyết Thảo tựa như bỏ đi một viên cò, nhưng không ngờ rằng hằng đêm sau đó, hắn luôn giật mình thức giấc giữa đêm khuya, con tim giá buốt, đau khổ tột cùng...

Bấy giờ Tô Mặc mới biết tình yêu là như thế nào, mối tương tư khắc vào tận xương cốt ra sao. Hắn đi tìm nàng, nhưng không biết tìm nàng ở đâu, Tô Mặc hận không thể tự chặt tay mình, hận không thể quay ngược thời gian để giết chết Tô Mặc ngày đó...

Nhưng năm tháng vẫn mãi trôi chẳng thể nào quay trở lại, giá như hắn biết trước thế này thì đã không làm, nhưng cũng chỉ giá như mà thôi...

Bây giờ trời xanh như bỗng nhân từ với hắn, khiến cho hắn gặp lại được Tuyết Thảo, hắn sao có thể để tuột mất bảo vật trong tay mình.

“Ắt hẳn nàng biết cảm giác mất đi rồi tìm lại được mà.” Tô Mặc cup mắt, thì thầm “Ta chỉ sợ lại mất nàng một lần nữa.”

Tuyết Thảo nhìn thấy thần sắc Tô Mặc như vậy thì đành ngó lơ, có hỏi đến cùng cũng chẳng còn ý nghĩa, đáp án cho sự việc lúc đó thật mù mờ, dù bây giờ rõ ràng thì cũng chỉ vậy, hơn nữa cuộc đời một người, có bao nhiêu chuyện có thể giải thích được rõ ràng, giống như bây giờ, nàng cũng không biết mình với Tô Mặc ở chung với nhau kết quả sẽ như thế nào nữa...

Sáng sớm hôm sau, Tô Mặc cùng với Tuyết Thảo đi vào chợ mua các đồ dùng sinh hoạt cần thiết. Khi ra khỏi cửa thành vừa mới lên núi, Tô Mặc bỗng nhiên gọi Tuyết Thảo dừng lại: “Búi tóc nàng sắp bung rồi đấy.” Hắn nghiêng người, đưa tay sờ tóc nàng...

Trong nháy mắt ấy, Tuyết Thảo cảm giác búi tóc trên đầu bị bung ra, Tô Mặc rút cây mộc trâm trên đầu nàng xuống, phóng thẳng về một phía. Chỉ nghe vang lên một tiếng thét thê thảm, một gã mặc áo xanh từ trên cây rơi xuống đất. Tuyết Thảo kinh hãi ngoái đầu nhìn, cây trâm Tô Mặc vừa rút khỏi búi tóc nàng đã cắm phập vào mi tâm của gã nọ, tắt thở luôn...

Tuyết Thảo xoay người lại, thấy Tô Mặc nhìn nàng híp mắt cười khế y như cũ, “Nàng đừng sợ, chỉ là hai gã sát thủ bám đuôi thôi.” Hắn nhẹ vuốt mái tóc Tuyết Thảo, an ủi nàng: “Trở về ta sẽ khắc cho nàng một cây trâm cài tóc khác.”

Hắn vẫn là môn chủ tàn nhẫn của Thanh Lạc môn, khi cần phải giết người thì chẳng hề nương tay. Chỉ là khi nhìn thấy Tô Mặc như vậy nàng không nén được nỗi sợ hãi khiến cả người run rẩy không ngừng...

Nàng thì thào hỏi “Người khôi phục võ công từ khi nào?”

“Chưa hề mất đi.”

Tuyết Thảo xiết chặt nắm tay, lại hỏi “Vì sao sát thủ lại muốn giết ngươi?”

Tô Mặc giật mình, im lặng một hồi, đáp “Tuởng Thanh Thanh đã bị ta giết chết.”

Tuyết Thảo không dám tin trọn to mắt ngược nhìn hắn, nói như vậy thì, sát thủ đuổi giết Tô Mặc chính là người của võ lâm Minh chủ, Thanh Lạc

môn bị hủy diệt ắt hẳn cũng là do ông ta ra tay. Hấn đã cưới Tưởng Thanh Thanh, Thanh Lạc môn lại lớn mạnh, rõ ràng đã sắp đạt được chức vị Minh chủ võ lâm, vì sao...

Vì sao hẳn... giết vợ mình?

Tô Mặc chẳng hề nói gì, chỉ lắc lắc đầu, nắm chặt tay Tuyết Thảo “Chúng ta về nhà đi.”

Được ở chung với Tuyết Thảo tựa như hẳn đã dùng toàn bộ hạnh phúc kiếp sau của mình để đổi lấy những ngày tháng này, hẳn không muốn lãng phí thời gian quý báu này vào bất cứ sự việc nào khác.

Chương 9

Tại sao hẳn lại giết chết Tưởng Thanh Thanh, chính bản thân Tô Mặc cũng không thể nào giải thích được, những ngày tháng trước khi gặp lại Tuyết Thảo, hẳn giống như một người bị bệnh, ăn không thấy ngon, ngủ không an giấc, ngày qua ngày bệnh càng trầm trọng, ngày qua ngày tinh thần càng thêm suy sụp...

Hôm đó khi về nhà Tuyết Thảo liền chẳng muốn nhìn thấy Tô Mặc, Tô Mặc cũng không miễn cưỡng nài, mãi đến ba ngày sau, cuối cùng Tuyết Thảo không nhịn được nên khi ngồi ăn cơm nàng đã nói với Tô Mặc: “Người đi đi.” Từ đầu đến cuối nàng và Tô Mặc hoàn toàn khác biệt, “Trước kia người đã cứu ta, dẫn ta đến Thanh Lạc môn, lần này đến lượt ta cứu lại người, trả lại cho người ân tình ngày trước, chúng ta không ai thiếu nợ ai nữa.”

Tô Mặc vừa ăn cơm vừa bình thản trả lời “Không đi.”

Tuyết Thảo nghĩ nghĩ, dù gì bây giờ nàng cũng không thể đánh lại được Tô Mặc, hấn không đi nàng cũng chẳng còn cách nào cả. Vì thế nàng tiếp tục vui đầu ăn cơm, “Tô Mặc, một ngày nào đó ta sẽ bị người hại chết đấy.”

Tô Mặc híp mắt cười nói, “Trước lúc đó, ta sẽ cứu nàng.”

Tựa như trời cao muốn Tô Mặc thực hiện lời hấn cam kết, nửa tháng sau, sát thủ lại tìm đến, nhưng mà người cầm đầu lần này cư nhiên lại là Minh chủ võ lâm Tưởng Phương. Tưởng Phương là người ngoan độc lại giỏi tính kế, hấn đến đây nhất định là nắm chắc mười phần có thể giết chết được Tô Mặc...

Một nhóm bọn họ hơn mười người liền xông vào tiểu viện trong núi, đánh đổ hết dược liệu, lục tung và phá nát hết tất cả vật dụng trong nhà.

Tô Mặc dẫn theo Tuyết Thảo núp trốn trong một bụi cây trên đồi, Tuyết Thảo nhìn bọn họ, xiết chặt nắm tay...

Tô Mặc vỗ vỗ lưng Tuyết Thảo, bỗng nhiên nói “Tuyết Thảo à, ta vẫn chưa muốn chết đâu.” Hấn cười khe khẽ, ánh mắt lạnh lẽo giống như ba năm trước khi hấn ra tay đẩy nàng xuống vách núi, “Mục tiêu của bọn hấn là ta, Tuyết Thảo giúp ta dụ bọn họ rời đi có được hay không? Cho dù chỉ dụ đi một nửa, ta cũng giải quyết được số người còn lại.”

Tuyết Thảo im lặng nhìn Tô Mặc thật lâu, thỉnh linh bật cười “Lần trước ta đã nói rồi mà, một ngày nào đó ta sẽ bị người hại chết.” Ánh mắt chán nản, giọng hơi khàn nói “Tô Mặc, điều ta hối hận nhất cuộc đời là gặp được người.”

Không buông bỏ được, cũng chẳng thể cắt đứt, hết lần này đến lần khác bị tổn thương, nhưng nàng vẫn ngốc nghếch đâm đầu vào hắn...

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Tuyết Thảo đứng lên, không hề liếc mắt nhìn Tô Mặc, nàng dựa theo địa hình quá đổi quen thuộc mà quay người chạy xuống núi, Tô Mặc hí hóp mắt cười, Tuyết Thảo cũng không ngoái đầu nhìn lại, dần dần xa khuất, Tô Mặc nghĩ, hắn trái ngược nàng, điều khiến hắn hạnh phúc nhất cuộc đời là gặp được Tuyết Thảo, hắn gặp nàng năm mười sáu tuổi, nhặt nàng về nhà... Khi hai mươi sáu tuổi hắn gặp lại nàng, nhưng lần này lại là nàng nhặt hắn về nhà...

Cũng chỉ là... Một lần gặp nhau rồi ở bên nhau, một lần xa nhau rồi gặp lại nhau, kết cục cũng không có gì thay đổi...

Người Tuyết Thảo ma sát với các nhánh cây phát ra âm thanh sột soạt liên khiến bọn sát thủ phát giác “Hắn ở bên kia!”, “Đuổi theo!” Hai gã sát thủ đang muốn đuổi theo thì đột nhiên bị hai nhánh cây cắm phập vào đầu gối...

Tô Mặc từ trong bụi cây đứng dậy, nhặt nhẽo cười, thần sắc thê lương...

Tuyết Thảo quả nhiên vẫn còn ngốc nghếch và tâm tư quá đổi hiền lành. Nàng hắn không biết tính toán, trước đây hắn đã cứu nàng một lần, nhưng cũng giết nàng một lần, Tuyết Thảo cứu hắn một lần cũng nên giết hắn một lần mới đúng, nhưng hắn biết Tuyết Thảo mềm lòng, không thể nào xuống tay được, vậy thì hắn nên chủ động đem mạng của mình hoàn trả lại cho nàng, đây mới xác thực là hai bên không thiếu nợ nhau nữa...

Tướng Phương nhìn thấy Tô Mặc lập tức giận dữ: “Tiểu tử nạp mạng đi!”

Tô Mặc lại dõi nhìn theo hướng Tuyết Thảo đã khuất dạng, xoay người thì triển khinh công chạy lên núi...

Hôm nay mạng hắn khó bảo toàn, hãy để hắn khiến nàng hận, để hắn khiến nàng chột mắt nhớ nhung, không có nhớ nhung mong chờ thì sẽ chẳng còn đau khổ.

Kết thúc

Hôm sau Tuyết Thảo lại trở về nhà, trong nhà vắng vẻ lạnh lẽo, cảnh sân trước bừa bãi nhắc nhở nàng ở đây đã xảy ra chuyện gì, Tô Mặc đâu rồi nhỉ? Tốt nhất là chết đi. Tuyết Thảo lạnh lùng cười, sắc mặt không chút thay đổi. Nàng bắt tay dọn dẹp nhà cửa, nhặt đồ dùng trong nhà lên, nhặt thảo dược lên rồi phân loại rõ ràng.

Mãi cho đến lúc chạng vạng, căn nhà mới trở lại y như trước đây...

Tối đến, Tuyết Thảo muốn tắm rửa cho sạch sẽ, nàng đun sôi nước, lúc cởi quần áo thì một cây trầm gỗ chột rơi xuống đất. Tuyết Thảo cầm trầm gỗ lên nhìn, kiểu dáng cực kì đơn giản, đuôi trầm khắc tinh xảo bốn chữ “Tô Mặc Tuyết Thảo”, chữ thật nhỏ nhưng cũng thật đẹp, người nọ nhất định đã dùng hết lòng mình để khắc...

Tuyết Thảo khẽ ngây ngốc, suy nghĩ trong đầu chột bùng sáng tỏ, nàng đột nhiên hiểu rõ rất nhiều sự việc, giật mình nhận ra rằng Tô Mặc sẽ không thể nào quay trở về được...

Ngày hôm sau, Tuyết Thảo vẫn lên núi nhặt củ hái thuốc như trước, rồi về nhà bỏ củ nấu cơm, nàng lại xúc hai chén cơm theo thói quen cũ, bung vào nhà đặt lên bàn, Tuyết Thảo ngồi xuống, cầm lên hai đôi đũa, một cho mình và một đưa cho người đối diện, nhưng không ai tiếp nhận...

Tuyết Thảo ngây người thật lâu, giương mắt nhìn, trong ánh sáng mặt trời phản chiếu hình như có ai đó ngồi xuống, sung sướng hạnh phúc cười với nàng, nhưng khi nàng chớp mắt, người đó không còn nữa...

Tuyết Thảo cầm đôi đũa vào bát cơm tựa như dựng một tấm bia. Nàng vui đầu ăn cơm, nhưng lại nếm được vị chua xót của những giọt nước từ trong mắt trào ra. Càng lúc càng chua xót hơn thêm, Tuyết Thảo chưa từng hận Tô Mặc như vậy, mặc dù ba năm trước đây hắn đã đẩy nàng xuống vách núi, nhưng khi đó nàng cũng chưa từng hận hắn...

Tô Mặc quả thật có bản lĩnh, những nơi hắn đã qua đều để lại dấu tích, ăn cơm, trang điểm, hái thuốc, xuống núi, tất cả đều trở thành hồi ức. Vì sao để nàng gặp lại hắn, vì sao trong nhà nàng luôn hiển hiện hình ảnh hắn ở khắp mọi nơi, nếu như từ lúc đầu hai người hoàn toàn xa lạ, thật tốt biết bao...

Không có khởi đầu thì sẽ chẳng có kết thúc, cũng sẽ chẳng có đón đầu...

Trời cao lại nhân từ đối với Tô Mặc, nhưng lại tàn nhẫn đối với Tuyết Thảo...

Gió thu ngoài cửa thổi vào, lướt qua khu vườn hoang vắng, phớt qua khuôn mặt thê lương của nàng...

Thì ra, mùa thu đã thành linh đến. Tuyết Thảo ngẩng đầu, lắng nghe tiếng lá cây cô tịch sột soạt, năm tháng sau này tựa như người đã mất hôm qua, không thể nào quay trở lại được...

==Hết==

THIÊN HIỂU

Chương 1

Trăng mỏng một khuyết tựa lưới câu, ánh vàng bàng bạc mỏng manh xuyên qua lỗ tròn trên nóc nhà giam truyền xuống địa lao âm u. Một người mặc bộ quần áo vải thô cuộn mình ngồi ở góc tường, ánh mắt vô thần nhìn chăm chăm vệt sáng bàng bạc trên mặt đất, hình như có gió nhẹ thổi từ bên ngoài vào, cánh hoa hồng nhạt bông bênh đung đưa khẽ khàng đáp xuống, phác họa nên một bức tranh ấm áp tuyệt đẹp nơi phòng giam lạnh lẽo này.

Bên ngoài... đang mùa xuân ư?

Đôi người cứng đờ chậm chạp chuyển động, ngược nhìn cái lỗ tròn trên nóc cao, thanh sắt kiên cố hé mở cắt vỡ ánh trăng non in trong phòng giam

u tối, bất chợt âm thanh “lộp bộp” vang lên phá tan sự tĩnh mịch hằng mấy năm ở nơi này, cánh cửa phòng giam từ từ mở rộng, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy hết mảnh trăng cong đang treo lơ lửng trên bầu trời đêm kia.

Thiên Hiểu thất thần nhìn chòng chọc nơi cửa, từ từ đứng dậy, cửa mở? Hắn sẽ được thả ra ngoài sao? Hắn khó khăn cất bước chậm chạp đi về hướng đấy, nhưng bất thành linh một bóng đen bị ném mạnh vào địa lao này không chút lưu tình, cánh cửa sắt lạnh lùng khép chặt, tiếng bước chân bên ngoài mỗi lúc một xa hơn...

Thiên Hiểu sững sờ nhìn nữ tử toàn thân mặc bộ quần áo màu đen đang nằm trên mặt đất, lồng ngực nàng phập phồng, vẫn còn sống...

Hắn đã rất lâu không nhìn thấy người sống, nửa sững sờ nửa tò mò ngồi xổm xuống bên cạnh nữ tử này. Dường như nàng bị thương rất nặng, mặc dù không nhìn thấy máu trên bộ quần áo đen, nhưng máu trên người nàng đã từ từ chảy loang lổ trên mặt đất, Thiên Hiểu vươn bàn tay gầy gò trắng xanh của mình ra, còn chưa kịp chạm vào nàng thì nữ tử bỗng nhiên chộp lấy bàn tay hắn, bất ngờ lết tới gương dậy, Thiên Hiểu chỉ cảm thấy có một sức mạnh đẩy hắn ngã xuống nền đất, người nặng trĩu, nữ tử đang ngồi trên lưng khổng chế hai tay hắn. Ngay lập tức hắn cảm nhận được sự lạnh lẽo nơi cổ, một thanh chủy thủ đang kề trên cổ hắn, chỉ cần nàng dùng chút lực thì hắn liền bỏ mạng tại nơi này.

Thiên Hiểu ngơ ngác nhìn nàng, dáng người nàng quá đỗi gầy yếu, ánh trăng chiếu rọi bóng lưng nàng in lên một bên khuôn mặt hắn, với góc độ hắn nhìn, nữ tử này tựa như thần nữ được thờ cúng trong thần điện, suy nghĩ trong đầu hắn chợt lóe sáng, hắn giật tay muốn chạm vào mặt nữ tử, nhưng lập tức bị nữ tử này kìm chặt lại, nàng bật ho một tiếng khiến máu trào ra khỏi khóe miệng, rơi xuống một bên má hắn, vẽ nên một vòng tròn đỏ tươi trên gương mặt tái nhợt của hắn, trông thật ghê người...

“Ai?”

Hơi thở nặng nề của nữ tử phả lên mặt hắn, mang theo hương thơm đặc trưng của nữ giới khiến Thiên Hiểu khẽ rối loạn, hắn vẫn còn nhớ rõ nhiều năm trước đây, trong hoàng cung hỗn loạn, Mẫu hậu hắn cũng toàn thân máu tươi ôm hắn trong lòng che chở, dỗ dành hắn: “Thiên Hiểu đừng sợ!”

Ký ức trôi qua quá lâu, nếu hôm nay hắn không gặp nàng, hắn e là mình đã quên mất việc này rồi.

“Thái tử tiền triều.” Lâu lắm không nói chuyện nên âm thanh của Thiên Hiểu bị khàn đi, “Thiên Hiểu.”

Đến khi hắn nói tên mình ra thì thân thể nữ tử bỗng dung mềm nhũn, nặng nề đè trên người hắn, hơi thở mang theo mùi máu tanh nồng phả vào tai hắn, nàng đã hôn mê bất tỉnh thật rồi. Thiên Hiểu ngây ngốc nhìn ánh trăng qua lỗ tròn trên đỉnh, thời gian từng chút từng chút qua đi, hắn không vùng vẫy cũng chẳng động đậy, để mặc nữ tử đè trên người hắn. Máu nóng từ người nàng thấm ướt chiếc áo thô của hắn, nhiệt độ cơ thể nàng tựa như tấm chăn vô cùng ấm áp đắp trên người hắn...

Biết bao lâu rồi hắn chưa từng ấm áp như vậy...

Thiên Hiểu từ từ nhắm mắt lại, cánh hoa hồng nhạt nhẹ nhàng rơi xuống phủ lên mặt hắn. Hắn nghĩ, sắc xuân bên ngoài ắt hẳn tươi đẹp đến động lòng người...

Chương 2

Giữa trưa hôm sau, người đưa cơm dùng dây thừng từ trên cái lỗ tròn hạ xuống một chút thức ăn và nước uống, tiếng vang kinh động đến nữ tử đang nằm trên người Thiên Hiểu, nàng bừng mắt rồi khẽ chớp, sát khí trong mắt lập tức lóe lên, tay nắm thủy chủ lại xiết chặt...

Thiên Hiểu cũng không sợ hãi nữa, nhẹ nhàng nói “Nàng tỉnh rồi.”

Ánh mắt nữ tử rơi trên mặt Thiên Hiểu, lúc này nàng mới phát giác tư thế họ có bao nhiêu kỳ quặc. Nàng húng hắng ho, lật người, nằm sang một bên. Thiên Hiểu bị nàng nằm đè cả đêm, thân thể không khỏi tê mỏi, nhưng hắn không hề than lấy một câu, lấy thức ăn vừa được đưa xuống ban này bắt đầu ăn, giống như thường ngày...

Khi ăn no xong, hắn mới phát giác nữ tử nằm trên mặt đất đang bình tĩnh quan sát hắn, Thiên Hiểu nghĩ nghĩ, cảm thấy nàng ắt hẳn đã đói bụng rồi, nhưng lại không thể cử động được. Hắn đem phần cơm canh của nàng bung qua đây, im lặng gấp thức ăn đặt vào miệng nàng, ý muốn dứt thức ăn cho nàng dùng...

Nữ tử ngẩn ra, cũng không có ý định từ chối ý tốt của hắn, há mồm nuốt thức ăn, một người lẳng lặng không nói lời nào dứt thức ăn cho một người lẳng im không nói gì cả, nhưng tình cảnh ấy lại vô vàn ấm áp, sau khi ăn xong nữ tử cũng chẳng hề nói tiếng cảm ơn hắn. Thiên Hiểu nhìn lại chiếc bát trống rỗng giật mình thất thần một lúc thật lâu, rồi sau đó đột nhiên bật cười, đã lâu lắm rồi hắn chẳng cười, nên nụ cười tươi trên khuôn mặt hắn có chút cứng ngắc run rẩy, nhưng thần sắc trong đôi mắt lại làm cho nữ tử nhìn đến ngẩn ngây.

“Cười cái gì hả?”

Thiên Hiểu không đáp lời nàng mà đưa đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ khóe miệng nàng, rồi thừa dịp này xoa nhẹ nơi ấy, nữ tử nhướn mày, dường như

nàng rất ghét người khác chạm vào mình, lập tức đánh mạnh vào mu bàn tay hắn, chỉ một động tác này thôi đã khiến huyết khí trong ngực nàng trào dâng dữ dội, nàng hỏn hển thở, thật lâu sau mới nói được “Đừng chạm vào ta.”

Mu bàn tay hắn bị đánh sưng đỏ, nhưng dường như Thiên Hiểu không cảm giác đau chút nào, cười nói: “Nên cử động”. Nữ tử nhú mi, hắn liền lặp lại “Nàng nên cử động.”

Không đếm được bao nhiêu ngày tháng đã trôi qua rồi, nơi này lúc nào cũng tĩnh mịch như vậy, lúc đầu hắn còn cảm thấy bồn chồn lo sợ, về sau thì trở nên lãnh cảm, sự tĩnh mịch của nơi này tựa như rễ cây cắm sâu vào lòng hắn, khiến cho hắn cũng tịch mịch theo, không mở miệng nói bất kì lời nào, hắn vẫn còn sống, nhưng quên mất mình sống vì điều gì. Giờ phút này nhìn thấy nàng, tựa như trời cao chứng minh với hắn rằng hắn thật sự còn sống, hắn có thể làm được việc gì đó, như có thể cứu giúp tính mệnh người khác, cho dù chỉ là một việc bé nhỏ, cũng khiến hắn vui vẻ.

“Nàng tên gì?” Thiên Hiểu nhẹ nhàng hỏi, quên mất việc ban nãy người này đã đánh mình.

Nữ tử nhắm mắt lại, thờ ơ như không trả lời hắn...

Thiên Hiểu cũng không tức giận, hắn ôm chân ngồi bên cạnh nàng, chăm chú nhìn nàng, nhìn thấy lồng ngực nàng không còn phập phồng khiến hắn muốn kiểm tra xem nàng thế nào, nhưng đau đớn trên mu bàn tay khiến hắn không dám tùy tiện chạm vào nàng nữa, hắn lại mở miệng hỏi “Sao nàng lại bị thương?”

Không nhận được câu trả lời nào, nhưng Thiên Hiểu lại giống như một người lẩm mồm bị điểm trúng huyết cam rồi hôm nay lại được giải huyết, liên tục đặt câu hỏi: “Nàng là người nơi nào?”, “Vì sao bị nhốt ở nơi này?”,

“Miệng vết thương của nàng có bị sao không?” Hết câu này đến câu khác, đến tận khi nữ tử trừng mắt hung dữ nhìn hắn.

Thiên Hiểu lại chẳng chút sợ hãi nhìn vào đôi mắt đang giận dữ của nàng, đáy mắt trong veo lóng lánh, khiến đáy lòng nữ tử trở nên mềm nhũn, “Câm miệng.”

Biết nữ tử này không thích nghe mình nói chuyện, ánh mắt Thiên Hiểu khẽ tối đi, hắn nhìn thấy bờ vai nàng vì lúc này động đậy mà khiến miệng vết thương nứt ra, ngón tay hắn động đậy, lặng lẽ dịch chuyển lại gần nàng, dè dặt nắm một góc tay áo của nàng nói “Vết thương của nàng lại chảy máu đấy.”

Ngón tay cứng ngắc nhột nhột nổi bật trên sắc đen của bộ quần áo nữ tử, nữ tử không thể nhìn được nữa bật ngồi dậy, động tác của nàng quá nhanh dọa Thiên Hiểu sợ hãi lập tức rút ngón tay về, ôm tay mình lại, tựa như hắn sợ nàng lại đánh hắn lần nữa...

Nữ tử nhìn chăm chú hắn một hồi, gồng gượng đứng dậy đi tới một góc sáng ngồi tựa vào tường, giống như nàng dựng lên một bức tường lạnh lẽo chắn trước mặt mình, không cho phép kẻ nào đến gần mình. Thiên Hiểu bị bỏ rơi, ngây ngốc ngồi một chỗ thật lâu, rồi lại chậm chậm lết tới trước mặt nữ tử, bó chân ngồi nhìn nàng chòng chọc.

Tiếng hít thở hai người hòa quyện vào nhau trong nhà giam tối tăm tĩnh mịch, khóe miệng Thiên Hiểu lại cong lên, rồi lát sau lại bật cười ngây ngốc.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì đây hả?” Nữ tử không thể nhìn nổi nữa bực mình quát...

“Nàng tên gì?”

“Dục Dao.”

“Dục Dao, nàng chảy máu kia.”

Gân xanh trên trán Dục Dao nổi cộm: “Ta biết rồi.”

Các ngón tay của Thiên Hiểu bắt giắc đan lại với nhau: “Ta có thể giúp nàng cầm máu. Ta biết cách trị thương cho người khác.”

Thái tử tiền triều bị nhốt ở nơi này lại biết y thuật? Hiểu biết này khiến cho Dục Dao không khỏi hơi kinh ngạc, nhưng nàng cũng không muốn hỏi nhiều, đối với nàng mà nói, Thái tử này đã trải qua cuộc sống như thế nào không có dính dáng tới nàng, nàng chỉ cần sống sót, sau đó làm việc mình phải làm là được.

Chương 3

Nàng cho phép Thiên Hiểu giúp nàng trị thương, Thiên Hiểu vui vẻ cười tươi, hấn quỳ gối bên cạnh Dục Dao, cởi áo nàng tuột xuống dưới vai, nhìn thấy thân người trần trụi của nữ tử hấn cũng không chút ngượng ngùng, mà lại tò mò chọc chọc vài cái trên bờ vai của nàng, thấy Dục Dao không vui trợn mắt nhìn hấn, hấn tức thời ngừng lại, nhìn chăm chú miệng vết thương trên vai...

“Chảy rất nhiều máu...” Hấn khe khẽ thì thào, như bị hoảng sợ. Dục Dao đang muốn nói nếu không trị được vết thương cho nàng thì hãy cắt ra xa đi,

chẳng dè Thiên Hiểu đột nhiên xích lại gần hơn nữa, há miệng ngậm chặt miệng vết thương đầy máu trên vai nàng!

Đôi bờ môi ẩm áp nhẹ nhàng mút vết thương, có chút đau đớn và cảm giác tê dại kỳ quái trào dâng trong lòng, Dục Dao cả kinh mở to mắt, sao khi giật mình kinh ngạc thì lại giận dữ đến không thể kiềm chế, nàng lấy tay đẩy hắn ra, nhưng do dùng sức nên miệng vết thương ở trên bờ vai nàng lại chảy máu nhiều hơn, sắc mặt nàng lạnh lẽo: “Người rất muốn chết hả?”

“Ta đang giúp nàng trị thương mà.” Thiên Hiểu bị đẩy ngã ngối trên mặt đất, âm ức nói “Khi còn nhỏ ta không cẩn thận bị đứt tay, Mẫu hậu làm như vậy để trị thương cho ta đó.”

Dục Dao tức giận đến không thể nói được, nhưng mà nghĩ thấy cũng đúng, khi tiền triều vong quốc Thái tử này chắc cũng chỉ vài tuổi, chỉ mới biết nói thôi thì đã bị nhốt vào đại lao rồi, nên tâm tính hắn y như một đứa trẻ, đâu biết trị thương như thế nào.

“Đừng đến gần ta nữa, nếu không đừng trách ta độc ác.”

Thiên Hiểu gật gật đầu, ngối ôm chân, nhưng ánh mắt vẫn ngậy ngốc rơi trên người nàng. Dục Dao coi như chẳng thấy gì, kéo áo lên, tiếp tục nhắm mắt ngủ...

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Đêm đến, cơ thể Dục Dao thoát lạnh rồi nóng, trán nàng nóng tựa như bị lửa thiêu đốt. Thiên Hiểu vốn đã ôm chân cuộn người nằm ngủ trên đất rồi, nhưng nửa đêm có một cơn gió lạnh thổi vào đại lao, hắn mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa dụi mắt thì nhìn thấy mồ hôi lạnh trên mặt Dục Dao rơi xuống, hơi thở nặng nề tựa như người đang kéo một vật rất nặng...

“Dục Dao” Hấn cất tiếng gọi, không nghe thấy tiếng trả lời, hấn lưỡng lự xích đến bên nàng “Nàng sao vậy?”

“Không được... chạm vào ta.” Dục Dao khàn giọng thì thào, nhưng nàng không còn chút khí lực nào để đẩy Thiên Hiểu ra nữa. Trong lòng Thiên Hiểu cảm thấy bất an, liền cũng chẳng màng gì nữa, mở áo Dục Dao kéo xuống bả vai, nhìn thấy vết thương trên vai nàng đã bị nhiễm trùng rồi, trong lòng hấn hoảng hốt: “Nàng muốn chết sao?” Giống như Mẩu hậu vậy...

Hô hấp Dục Dao thối bay những sợi tóc mai của hấn, Thiên Hiểu cắn răng một cái, mặc kệ nàng đánh hay không đánh hấn, liền há miệng ra cạp vào vai nàng, nửa mút nửa liếm, dùng nước miếng mình rửa sạch vết thương ấy. Cảm xúc kỳ lạ trên vai khiến Dục Dao tỉnh lại, nàng quay đầu nhìn cái đầu to đang vùi trên vai mình, gắng sức thì thào: “Đồ háo sắc...”

Nhưng mà hấn đang liều mạng cứu nàng, nếu lỡ như miệng vết thương có độc... Dục Dao không hiểu tại sao Thái tử này lại đối xử với nàng tốt như vậy, cũng như nàng không hiểu được nỗi sợ hãi cô đơn tịch mịch trong lòng hấn sâu đến mức nào, khi hấn sống ở nơi này mười mấy năm qua.

Hôm sau, cả người Dục Dao cũng không có tí sức lực nào, nhưng đã giảm bớt được một ít, thần trí cũng tỉnh táo hơn, chỉ vừa mở mắt nàng đã thấy một đôi ngươi đầy tơ máu đang nhìn mình, cho dù nàng là người có bình tĩnh thế nào cũng giật mình há hốc miệng.

“Nàng đã đỡ chưa?” Giọng nói của Thiên Hiểu khàn khàn mệt mỏi, đêm qua hấn thức trắng không ngủ, suốt đêm mở to mắt quan sát Dục Dao. Hấn sợ chỉ cần mình sơ ý một chút thôi thì nữ tử này sẽ không tỉnh lại được nữa...

Bờ vai Dục Dao vẫn để trần, vì áo nàng bẩn quá nên Thiên Hiểu không mặc lại cho nàng, giờ đây nghe Thiên Hiểu hỏi, nàng nhớ lại cảm xúc ấm áp trên bờ vai mình vào tối qua hôm qua, trong phút chốc đôi má nàng liền bừng đỏ, nàng ngẩng đầu nhìn cái lỗ tròn phía bên trên, lạnh lùng trả lời “Ừm.”

Địa lao trở lại tĩnh lặng thật lâu, Dục Dao như cố hết sức mình nặn ra hai chữ từ trong kẽ răng “Cảm ơn...” Nhưng chờ lâu lại không thấy Thiên Hiểu nói gì, nàng quay đầu lại, liền nhìn thấy Thiên Hiểu nằm co quắp ngủ trên nền đất.

Nam nhân này... Vô cùng giống một đứa trẻ mà...

Chương 4

Dục Dao vạch những đường thẳng trên vách tường trước mặt để đếm ngày tháng trôi qua tại đây, năm ngày rồi mười ngày, nàng lặng lẽ tin tưởng chờ đợi, chờ người đến cứu mình...

Nhưng trong mấy ngày trải qua ở đây, Thiên Hiểu tự cho là hai người đã thân thiết với nhau, mỗi buổi tối đều nằm sát cạnh nàng khi ngủ, nói là sưởi ấm cho nhau, hàng ngày hỏi vô số câu hỏi với nàng, đủ mọi vấn đề hỏi hoài chẳng hết, lúc mới đầu Dục Dao vì quá rảnh rồi sinh nhàm chán nên trả lời hần đôi câu, nhưng rồi vài ngày sau, Dục Dao cảm thấy mình khiến hần chịu nhiều uất ức, vì thế khi Thiên Hiểu hỏi nàng chăm chú lắng nghe, hần hỏi câu nào nàng sẽ trả lời câu đó...

Họ bầu bạn cùng nhau cho qua những ngày dài ở nơi nhà giam này.

Tối đến, Thiên Hiểu tò mò hỏi Dục Dao: “Vì sao nàng lại bị nhốt vào nơi này?”

“Bởi vì nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì?”

“Giết người.” Giọng nàng lạnh lẽo khiến cho Thiên Hiểu sợ tới mức khẽ run lên, hắn do dự một lúc mới hỏi “Nàng bị thất bại rồi bị bắt sao?”

“Không.” Thiên Hiểu không có ảnh hưởng gì đến lợi ích của nàng nên nàng cũng không có ý định giấu diếm hắn, “Ta tới làm con mồi, bạn ta làm xong nhiệm vụ tự nhiên sẽ đến cứu ta.” Nhưng vừa dứt lời, Thiên Hiểu đang ngồi cách nàng hai bước lập tức chồm tới nắm chặt lấy cổ tay nàng hỏi “Nàng sẽ đi sao?”

Giọng nói hần bi ai, tựa như sắp sửa bật khóc...

Dục Dao sững sốt chớp mắt, còn chưa kịp trả lời hắn, từ song sắt chắn cái lỗ tròn trên nóc địa lao bỗng truyền xuống âm thanh “cộp cộp”, hai người ngược nhìn lên, đúng là song sắt chắn cái lỗ trên nóc nhà giam đã được mở ra từ bên ngoài. “Dục Dao, đi mau.” Nam tử bên trên lạnh nhạt nói.

Không nghĩ bọn họ sẽ đến nhanh như vậy, lại vừa đúng lúc này, mắt nàng khẽ động, nhìn về phía Thiên Hiểu đã ngây ngốc, đáy lòng nàng bỗng trở hoang mang, nàng... đi rồi hắn sẽ như thế nào đây? Do nàng chần chừ làm trễ thời gian, bên trên lại truyền xuống một giọng nữ hỏi “Dục Dao, đang làm gì đó, mau lên!” Nói xong nàng ta liền thò đầu nhìn xuống “Ồ, chỉ mới đây mà ngươi đã tìm được tiểu tình nhân ở đâu ra vậy?”

Thiên Hiểu càng hoảng sợ hơn, túm chặt lấy cánh tay nàng, những khớp ngón tay vốn đã trắng xanh giờ còn tái nhợt hơn thêm.

Dục Dao không nhúc nhích, hiện tại vết thương nàng chưa hoàn toàn bình phục, nhưng mà muốn bỏ lại Thiên Hiểu là điều dễ dàng, nhưng nàng lại không ra tay được... Không đành lòng ra tay...

Thiên Hiểu nói hắn đã ở chỗ này mười mấy năm nên dần dần, hắn muốn nghe nàng kể về cuộc sống bên ngoài, nhưng nàng lại chẳng nói cho hắn biết. Trong lòng Dục Dao bỗng dậy lên sự kích động, nàng hỏi: “Người có muốn đi ra ngoài không?” Giọng nói vẫn trong trẻo và lạnh lùng.

Nữ tử đang thò đầu xuống cửa kính nói: “Người điên hả? Mang một người không rõ lai lịch đi theo, nếu phát sinh chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm đây?”

Dục Dao không chút do dự gạt đầu, “Ta chịu trách nhiệm.” Nàng nhìn chằm chằm Thiên Hiểu đang đứng bất động, “Người muốn đi không?”

Có thể ra ngoài sao... Thiên Hiểu ngược nhìn lên cái lỗ tròn trên cao, mặc dù bây giờ đã bị cái đầu của nữ tử trên kia che khuất, nhưng ánh trăng bên ngoài vẫn lọt qua kẽ hở chiếu rọi xuống, có thể ra ngoài ư? Hắn quay đầu nhìn Dục Dao: “Ta muốn ra ngoài.”

“Được.” Dục Dao nắm tay Thiên Hiểu đi đến dưới cái lỗ tròn, nói với nữ tử trên kia: “Tổ Văn, kéo hắn lên trước đi.”

Tổ Văn ngây ngốc: “Người nói thật sao!” Nàng quay đầu nhìn người bên cạnh đang ở phía trên: “Thanh Giác, người nói đi, làm sao bây giờ hả?”

Phía trên im lặng một hồi, nam tử tên Thanh Giác nói rõ ràng “Nghe theo nàng ta đi.”

Thiên Hiểu được Tô Văn kéo lên khỏi địa lao ra ngoài, hấn đứng trên mặt đất, ngửa đầu nhìn ánh trăng tròn trên trời, thần sắc có chút hoảng hốt. Ba người Dục Dao thu dọn xong chuân bị rời đi, nhưng khi nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Thiên Hiểu đang thất thần ngửa đầu nhìn ánh trăng, trên sắc mặt tái nhợt hấn không hiểu sao có một mảng hồng, Dục Dao nhíu mày: “Sao vậy?”

Thiên Hiểu quay đầu lại, đôi ngươi đen nhánh tỏa ra ánh sáng lóng lánh mà Dục Dao chưa bao giờ nhìn thấy, hấn ngây ngốc nhếch môi cười rộ, tựa như hài tử được cho kẹo ngọt “Dục Dao à, ánh trăng thật gần quá.”

Dục Dao ngẩn ra, trong lòng có chút chua xót khó hiểu “Ừ...m”

Chương 5

Chạy suốt một đêm ra khỏi Hoàng cung, bốn người ngồi bên đồng lửa với bốn tâm trạng khác nhau. Thanh Giác dừng dung châm củi vào lửa, Thiên Hiểu nhìn ngọn lửa không ngừng nhảy nhót thỉnh thoảng cất tiếng ngợi khen, Dục Dao cố nén đến nỗi gân xanh trên trán dày cộm, Tô Văn trừng mắt chán ghét nhìn Thiên Hiểu: “Giờ thế nào đây? Ngươi muốn mang theo hấn nữa hay sao?”

Thanh Giác cướp lời nói: “Bỏ lại.” Hấn ngẩng lên, liếc mắt cảnh cáo Dục Dao, “Mang hấn ra ngoài là ngoại lệ, không thể mang hấn theo chúng ta trở về được.”

“Ừ, ta biết.” Dục Dao cúi đầu, “Nhưng ngày mai ta không thể theo các ngươi trở về, ta muốn đến miền Nam trước đã.”

Tiền triều diệt vong, những người thuộc gia tộc Hoàng thất còn lại của tiền triều lưu vong xuống miền Nam, họ chiếm cứ phương Nam, dựng cờ hiệu phục quốc, thu nhận những người trung thành với tiền triều, chống đối triều đình mới, nghiễm nhiên trở thành một quốc gia nhỏ. Thái tử tiền triều này bị giam trong đại lao Hoàng cung là thủ đoạn của Hoàng đế đương triều nhằm ngăn chặn những người phục quốc này...

Hai người nghe Dục Dao nói thì ngẩn ra, Thanh Giác không tán thành nhíu mày nhìn nàng, Tô Văn nói: “Người muốn đưa hấn đi đến triều đình ở phương Nam sao? Hấn cho người uống mê dược gì mà người đối với hấn tốt như vậy?”

Dục Dao lắc đầu: “Không phải ta cố tình muốn đưa hấn đi, ta còn có nhiệm vụ cũ vẫn chưa làm xong, ta muốn đuổi theo người đó để giết chết hấn sao đó mới về phục mệnh với môn chủ.”

Người Phong Tuyết môn nhận nhiệm vụ mới xuất môn, nếu chưa xong nhiệm vụ thì không thể nào trở về, lần này Dục Dao xuất môn là vì nhận nhiệm vụ giết người, nhưng đã ám sát hấn một lần mà thất bại, người này bỏ chạy xuống miền Nam, Dục Dao vừa hay lại gặp được Thanh Giác và Tô Văn, hai người này cần nàng trợ giúp nên mới vào hoàng cung làm mồi. Không ngờ được lúc ra ngoài lại mang theo phiền phức này...

Nghe Dục Dao nói như thế, hai người kia cũng không tiện hỏi nhiều nữa...

Nàng xoay đầu nhìn thấy Thiên Hiểu vẫn còn nhìn chăm chăm đồng lửa cháy mà tán thưởng, Tô Văn than khê: “Người thật sự muốn cùng hấn đi đến phương Nam sao?”

Đương nhiên... không!

Dục Dao không thể nhịn được nữa đẩy tay Thiên Hiểu ra, lạnh lùng nói: “Từ bây giờ bắt đầu chia hai đường, người đi bên trái, ta đi bên phải, người đi xuống phương Nam tìm nhóm người phục quốc kia, ta đi làm nhiệm vụ, người đừng bám theo ta nữa.”

Sáng hôm sau, sau khi cùng Thanh Giác và Tổ Văn chia tay, Dục Dao cùng Thiên Hiểu đi về phương Nam, chỉ mới bắt đầu đi được nửa buổi thôi, Dục Dao liền không chịu nổi tính tình của Thiên Hiểu. Hắn gặp bất cứ gì cũng đều thốt lên khen ngợi, hoa đại ấy đẹp quá, cây to kia đẹp quá, con đường này uốn lượn đẹp quá, trời xanh mây trắng trong mắt hắn tựa như phong cảnh độc đáo lắm, nhìn con sông nhỏ chảy cũng nhìn rất lâu. Nhưng đáng giận nhất là, hắn luôn nắm tay Dục Dao, nói gì cũng không chịu buông, nhưng mà Dục Dao đâu có nhiều thời gian để nhớn nhạo với hắn đâu...

Đứng trên con đường lớn có đôi ngã rẽ, Dục Dao chẳng thèm liếc nhìn Thiên Hiểu cái nào, xoay người bỏ đi. Nhưng nàng chỉ mới đi được hai bước, tiếng bước chân lép xẹp giẫm trên đá lại vắng tới...

Vì Thiên Hiểu mười mấy năm qua chỉ quanh đi quẩn lại ở một chỗ, nên giờ đi lại rất chậm chạp, nhưng hắn không hề than phiền tí nào, vội vội vàng vàng đuổi theo Dục Dao. Hắn vừa mới bị nàng mắng xong, cảm thấy tủi thân, nhưng không dám nói gì nhiều nữa cũng không dám đuổi theo nắm tay nàng nữa, chỉ lẹo đẹo đáng thương ở phía sau, buồn bã nhìn chằm chằm nàng...

Dục Dao dừng lại, hít một hơi thật sâu, đang định nói đạo lý rõ ràng với Thiên Hiểu để cho hắn đừng đi theo nàng nữa, nhưng khi nàng vừa xoay người, Thiên Hiểu lập tức nói: “Ta sai rồi, nàng đừng giận.”

Bản thân là một sát thủ nên không ai quan tâm đến cảm giác của nàng, nàng cũng không biết được quan tâm săn sóc là như thế nào, nhưng giờ phút này dường như nàng hiểu được vì sao Thiên Hiểu lại sợ hãi, đối với hắn mà nói, tất cả những thứ trên thế gian này giống như người bạn thân đã cách xa mình hơn mười năm, nhìn thấy phong cảnh bên ngoài hắn không thể không lạ lẫm không cảm xúc, nhưng mà hắn lại sợ nàng không vui, càng sợ nàng... bỏ rơi hắn...

Hai bàn tay Thiên Hiểu đan vào nhau, hắn nói: “Nàng đừng ghét ta, cũng đừng bỏ rơi ta.”

Xưa nay Dục Dao vốn thờ ơ lạnh lùng, nhưng lúc này lại mềm lòng đến mức không thể nào nói lời bỏ hắn ở lại.

Thôi vậy, Dục Dao nghĩ, dù sao nàng cũng đi xuống phương Nam, cùng hắn đi chung một đoạn đường cũng không tệ...

Chương 6

Cuối mùa xuân, càng gần đến phương Nam thời tiết càng nóng hơn, lác đác vài trận mưa đầu hạ, khiến độ ẩm không khí càng lúc càng tăng.

Ở quán trà ven đường núi, Thiên Hiểu ôm chén trà uống ừng ực rồi há miệng chép, rồi lại nhấp từng ngụm nhỏ, trong lúc hắn đang vui vẻ uống trà, Dục Dao lại nhíu mày trầm mặt, động tai cố gắng nghe những người ở bàn bên cạnh thì thầm “Hơn mười ngày trước đây nghe nói có một trọng phạm bỏ trốn khỏi Hoàng cung.”

“Đúng vậy đó, ngày hôm sau cấm quân đã lục soát hết toàn thành, nghe đâu Hoàng đế đã hạ thánh chỉ, ra lệnh cho các châu huyện truy nã tầm người. Các người nói xem kẻ đó là ai?”

“Ai biết được đâu, dù sao triều đình phương Bắc không ai quản nổi việc ở phương Nam, có những người đó ở chỗ này, làm sao Hoàng đế có thể tùy tiện ra tay được...”

Dục Dao nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, trong đầu cân nhắc triều đình đương nhiên không thể làm việc gì rầm rộ ở phương Nam, nhưng nếu chỉ là muốn tìm người, phải một số cấm quân đại nội hoạt động bí mật ở gần đó ra tay là được. Bây giờ võ công nàng chỉ khôi phục bảy tám phần, nếu gặp phải cao thủ đại nội thì thắng được cũng không dễ, xem ra đêm nay phải đổi sang tiêu lộ mà đi...

“Dục Dao.” Thiên Hiệu gọi nàng, Dục Dao vừa ngược mặt, Thiên Hiệu đã dùng đầu ngón tay xoa nhẹ mi tâm nàng: “Nàng lại nhú mày nữa rồi.”

Ở cùng nhau nhiều ngày qua, Dục Dao quen thuộc với việc Thiên Hiệu chạm vào mình, nàng để mặc hắn xoa mi tâm mình, sau đó nói: “Nghỉ đủ chưa? Chúng ta cần phải đi rồi.”

Thiên Hiệu gật đầu nhưng ngồi bất động, nhìn chăm chú Dục Dao một hồi nói: “Chúng ta đã đến phương Nam rồi sao?” Thấy Dục Dao gật đầu, hắn lại nói: “Vậy nàng sắp đi làm nhiệm vụ sao?” Không đợi Dục Dao trả lời, hắn lập tức túm chặt tay nàng khẩn trương nói: “Cho ta đi với nàng nhé? Nàng đừng nghĩ đưa ta đến nơi khác có được không, ta không thích ai cả, ta chỉ thích một mình nàng.”

Một câu thổ lộ bất ngờ giống như mũi tên cắm phập vào tim nàng, dường như nàng nghe được tiếng con tim mình đang đập, hai má nàng đỏ bừng,

nàng ho húng hắng, đôi người khẽ động, liền bắt gặp tiểu nhị đang dọn tách trà ở bên cạnh nhìn hai người với ánh mắt nghi ngờ.

“Ôi, tướng công nhà này quả thật yêu thương nương tử a, tiểu nương tử sao không đưa tướng công mình cùng đi a.”

Nghe người bên ngoài hỏi như vậy, sự tủi thân đè nén trong lòng Thiên Hiểu bỗng bộc phát. “Ừm, nàng đừng bỏ ta! Ta không muốn rời xa nàng, cũng không muốn phục quốc gì đó...” Hắn nói rất nhanh, khiến Dục Dao muốn cản cũng không kịp. Tiểu nhị bàn bên nghe xong lời này, ánh mắt liền lóe lên sát khí, Dục Dao lập tức trùng mắt nhìn hắn, nhanh như chớp rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang lóe sáng ngay lập tức, chỉ nghe “keng” một tiếng, kiếm trong tay nàng cùng chủy thủ trong tay tiểu nhị va chạm nhau phát ra ánh chớp...

Thiên Hiểu giật mình, Dục Dao một cước đá ngã lăn cái bàn, nắm chặt tay Thiên Hiểu chạy: “Người định ngồi đàn độn ở đây chờ chết sao!”

Tiểu nhị thét lớn: “Chính là bọn họ.”

Những người nằm vùng còn lại trong quán trà lập tức nhảy ra, còn các khách nhân thì bỏ chạy tứ tán. Dục Dao mang theo Thiên Hiểu chậm chạp, nàng tức giận mắng hắn: “Người đúng là một nam nhân vô dụng mà!”

Thiên Hiểu bị mắng nhưng không nói lời nào, hắn biết mình là gánh nặng, mười mấy năm trước loạn binh đánh vào cung đình, bây giờ lại bị người ta đuổi giết... Nhưng bây giờ hắn không muốn mình vô dụng như thế, hắn muốn bảo vệ nàng. Bỗng nhiên Thiên Hiểu nói: “Dục Dao, ta theo bọn họ trở về thôi.” Hắn vừa chạy vừa thở hồng hộc nói: “Như vậy bọn họ sẽ không đuổi theo nàng nữa.”

Không sai, bỏ lại Thiên Hiểu là biện pháp tốt nhất, Thiên Hiểu cùng nàng chẳng quen biết cũng không thân thuộc, trên đường đi đã mang rất nhiều phiền toái đến cho nàng, ví như đổi lại trước đây, nàng đã sớm bỏ hấn ở lại, nhưng bây giờ Dục Dao làm không được, nàng không biết vì sao mình làm như vậy không được, trong lòng nàng như thầm nói, không được bỏ lại Thiên Hiểu, nàng phải cứu hấn...

Bởi vì... không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng không nỡ nhìn thấy hấn chịu uất ức nữa...

Chương 7

Chạy vào một khu rừng rậm rạp, Dục Dao kéo Thiên Hiểu trốn vào một bụi cây um tùm, đối phương nhiều người, Thiên Hiểu lại chạy chậm, nếu liều mạng chạy tiếp thì cuối cùng cũng sẽ bị bắt lại, không bằng trốn ở một nơi bí mật, chờ thời cơ mà hành động...

Ngồi trong lùm cây lẳng lặng đợi một hồi, tiếng bước chân mỗi lúc một gần, trong lòng Dục Dao nảy sinh mưu kế, nàng thì thầm với Thiên Hiểu, “Người trốn ở đây đừng có nhúc nhích, ta dụ bọn họ rời đi...” Không đợi nàng nói xong, Thiên Hiểu đã túm chặt tay nàng, “Không được.”

Dục Dao gỡ tay hấn ra, “Mang theo người thì sẽ chạy chậm, mặc dù võ công bọn họ cao, nhưng khinh công nhất định không bằng ta, người ở chỗ này chờ ta, ta nhất định sẽ quay lại tìm người.”

Thiên Hiểu vẫn nhìn chăm chăm Dục Dao như cũ, Dục Dao nói như lập lời thề: “Nếu như ta lừa người, nhất định sẽ chết không tử tế.” Lúc này Thiên Hiểu mới nhẹ nhàng buông tay nàng ra, Dục Dao vừa định đi, hấn lại

bỗng nhiên gắng hết sức mình ghì chặt nàng, kề sát mặt mình vào mặt Dục Dao, hấn lè lưỡi liếm môi nàng, nói: “Ta đã hủy đi trong sạch của nàng, địa lao một lần, bây giờ một lần nữa, sau này nàng chỉ có thể làm phi tử của ta! Nàng nhất định phải trở về tìm ta! Nếu không... Nếu không...” Hấn nghĩ cả nửa buổi: “Nếu không thì ta sẽ không cưới nàng!”

Dục Dao ngây ngốc thật lâu, nghe được tiếng bước chân nơi xa đã đến gần, nàng cắn răng, đáp lại hấn: “Được.” Rồi nhón người nhảy ra ngoài.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ qua vừa mới nhảy ra ngoài một bước, một mũi tên nhọn xé không khí lao đến, Dục Dao xoay người trên không trung, khó khăn lắm mới tránh được mũi tên này, chưa kịp đứng vững vàng, chật vật né tránh, trên mặt bị xây xát rớm máu nhiều đường. Sắc mặt Thiên Hiểu trắng bệch, tựa như là hấn bị tên đâm trúng vậy, hấn nhảy dựng lên, cuống quýt chạy về hướng Dục Dao...

Mũi tên thứ ba bay thẳng tới từ phía sau nàng, lúc nàng phát hiện thì Thiên Hiểu đã chạy tới sau lưng nàng, tiếng mũi tên cắm phập như cắm sâu vào trong tận xương tủy, Thiên Hiểu nằm trên mặt đất không rên một tiếng nào, mũi tên gần như xuyên thấu ngực hấn. Dục Dao xoay người nhìn lại, chỉ cảm thấy đáy lòng mình lạnh tựa băng.

Vì sao...

Từ đầu đến cuối nàng nào có đối xử tốt với hấn đâu, đâu đáng để hấn đối với nàng như vậy?

Rõ ràng là nàng vẫn luôn muốn bỏ hấn ở lại, nàng cũng không tốt với hấn bao nhiêu, vì sao...

Dục Dao ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương Thiên Hiểu, hấn bị thương rất sâu, phải nhanh chóng trị liệu, nhưng mà... Tiếng bước chân bỗng nhiên

vọng đến từ khắp bốn phía trong khu rừng, từ các góc xung quanh vắng đến, đáy lòng Dục Dao âm thầm nghĩ cho dù có liều mạng cũng không thể nào trốn thoát được... Trong hoàn cảnh nguy hiểm khó khăn này, bỗng nhiên vang lên tiếng huýt sáo thật to, phía xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập...

Chỉ chốc lát sau, âm thanh chém giết nổi lên khắp bốn phía, Dục Dao ôm Thiên Hiểu đã ngất ở lại chờ đợi kết quả, bởi vì nàng biết bây giờ ngoài chờ đợi ra thì chẳng thể làm được điều gì...

Càng về sau thì càng có nhiều người, và lại rất quen thuộc địa hình nơi này, chém giết kịch liệt không duy trì được bao lâu thì trở lại yên tĩnh, chỉ chốc lát sau, một nam tử mặc khinh giáp xuất hiện, nói với người phía sau: “Mau đưa đại nhân đến đây xem.”

Tiếng bước chân lộp cộp từ từ đến gần, mấy trăm nam tử thân mặc khinh giáp đang vây xung quanh họ, không biết người nào đó hô lên: “Đại nhân tới!” Mọi người tự giác tránh sang một bên để nhường đường, một lão giả thân mặc áo lam, bước chân loạng choạng tiến tới, vừa vội vàng vừa xiêu vẹo, lão dừng lại nhìn Thiên Hiểu trong lòng Dục Dao, nước mắt nhất thời tuôn xuống như mưa, khàn giọng nói: “Thái tử! Thái tử nước ta a!” Lão quỳ xuống cúi đầu hành lễ, “Là ý trời! Thái tử đã trở về! Rất may! Phục quốc có hy vọng! Phục quốc có hy vọng!”

Lão vừa hô, mấy trăm binh lính mặc khinh giáp kia đều cúi đầu quỳ xuống, đồng thanh hô to: “Cung nghênh Thái tử! Phục quốc có hy vọng!”

Dục Dao sững sờ nhìn một vòng những người chung quanh, ánh mắt rơi trên khuôn mặt Thiên Hiểu, nàng biết, nam tử trước mắt nàng sẽ không còn là một Thiên Hiểu giống như tiểu hài tử nữa...

Chương 8

Tổ Văn đuổi theo phía sau lưng nàng hỏi, “Cho nên người cứ như vậy mà đem tiểu tử ngốc đó trả lại cho bọn họ sao, sau đó ảo não trở về một mình?”

“Làm như vậy đối với ta và hắn mà nói đều là lựa chọn tốt nhất.” Dục Dao nhíu mày: “Người nào mặt mày ảo não trở về hả?”

“Người thật ngốc đó nha, chịu nhiều vất vả khổ sở để cứu Thái tử bọn họ, sao không ngoan độc lấy của bọn họ một khoản tiền?”

“Ta đã trao đổi với bọn họ, bọn họ sẽ phái người đi giúp ta thực hiện nhiệm vụ kia.” Dục Dao không muốn nhiều lời với Tổ Văn, xoay người trở về phòng.

Căn phòng trống trơn, rất đổi yên tĩnh, bỗng dưng nàng vô cùng nhớ giọng nói lải nhải đông dãi của Thiên Hiểu luôn vang bên tai nàng những ngày trước đây.

Nàng chau mày, buồn bực mở cửa sổ ra, vừa hay nhìn thấy búp sen nhọn mới trỗi lên bên trong hồ nước, nàng lại thất thần nhớ đến Thiên Hiểu, nếu hắn nhìn thấy cảnh này không biết sẽ có biểu tình gì nữa, đôi mắt đẹp của hắn nhất định mở rất to, cũng sẽ luôn miệng tán thưởng không ngớt...

Dục Dao cup mắt, cảm thấy mình giống như đang bệnh gì đó. Từ khi chia tay Thiên Hiểu rồi trở về Phong Tuyết môn cũng đã một tháng rồi, nhưng trong cả tháng trời này, nàng nhìn gì thì trong đầu cũng luôn hiện lên khuôn mặt Thiên Hiểu lúc vui vẻ, phấn khởi, tủi thân, liến thoắng, và bộ dáng của hắn khi hắn nói thích... nàng...

Nàng hoảng sợ, lấy tay đè lên lồng ngực mình, nàng đang bị gì vậy? Lo lắng không biết hắn ở phương Nam có tốt hay không, sợ hắn bị người ta khi dễ. Đến khi hắn trị thương xong, biết nàng bỏ rơi hắn, không biết hắn có khóc hay không? Có đau khổ hay không?

Nàng thật nhớ hắn biết bao...

Nhưng mà bây giờ hắn đã là một Thái tử chân chính, chỉ sợ là hắn không muốn cưới nàng làm thê tử nữa mà thôi. Dục Dao bất giác lại nhớ đến lúc hai người trên đường đi xuống phương Nam, Thiên Hiểu nói muốn cùng nàng sau này ngắm muôn sắc hoa khi Xuân đến, ngắm những cơn mưa khi Hạ về, ngắm lá Thu rơi và những bông tuyết mùa Đông, tuy lúc ấy nàng dửng dưng và hời hợt không thèm để ý, nhưng thật ra trong lòng nàng cũng rất muốn đi cùng hắn, nàng muốn cùng với Thiên Hiểu ngắm những cảnh ấy... Bỗng nhiên Dục Dao tự cười giễu mình, nàng ảo tưởng gì thế này...

Cuộc đời này, nàng và hắn sẽ không còn gặp lại nhau nữa...

“Dục Dao, môn chủ gọi người, hình như có nhiệm vụ.” Ngoài cửa có một nữ đệ tử đến đưa tin, Dục Dao đáp lại, nàng đè nén lại cảm xúc rồi đi đến đại sảnh của Phong Tuyết môn...

Sau khi nghe rõ nhiệm vụ được giao, Dục Dao ngây ngốc thật lâu, nàng buột miệng hỏi: “Vì sao?”

Là một sát thủ nàng không được phép hỏi vấn đề này, môn chủ xếp đặt nhiệm vụ cũng không cần phải trả lời câu hỏi của nàng, nam tử che mặt đang ngồi trên ghế cao mở miệng đáp: “Tuy rằng người ủy thác không tiết lộ bất kỳ điều gì, nhưng có thể phỏng đoán được, người muốn giết hắn ngoại trừ đương kim Hoàng đế còn có Tĩnh Nam vương. Bởi vì hắn cản đường Tĩnh Nam vương.” Tĩnh Nam vương là Vương gia tiền triều, là thúc

phụ của Thiên Hiểu, Thiên Hiểu lấy thân phận Thái tử đi đến phương Nam, có lẽ ông ta cực kỳ đau đầu với vấn đề này...

Cho nên... Mới nhờ đến Phong Tuyết môn ám sát Thiên Hiểu sao...

Dục Dao chớp mắt “Vì sao muốn ta đi?” Nàng lại hỏi vấn đề không nên hỏi...

Môn chủ im lặng một lúc rồi nói: “Bởi vì ngươi động tình, Dục Dao, đây là điều sát thủ không nên có, ta muốn ngươi tự tay cắt đứt nó.”

Dục Dao cúi đầu lặng im. Nàng nhận nhiệm vụ rồi rời khỏi Phong Tuyết môn...

Chương 9

Giết chết Thiên Hiểu thật quá dễ dàng, nhưng quả thật Dục Dao không thể nào làm được. Nàng chưa từng chắc chắn rằng mình sẽ thất bại như lần này...

Phương Nam đương giữa mùa hè, Dục Dao đi tới thành Tử Việt, đây là thành trì mà tàn dư của Hoàng thất chiếm cứ, Thái tử tiền triều đã trở về, sẽ đứng trên thành lâu này tuyên cáo thiên hạ, đem quân tiến lên phương Bắc, khôi phục nghiệp lớn. Dục Dao tưởng tượng rất lâu cũng không thể tưởng tượng ra được cảnh Thiên Hiểu nghiêm trang đứng trên thành lâu sẽ như thế nào...

Nàng ở trọ trong thành mấy ngày, cuối cùng cũng đợi được đến ngày Thiên Hiểu tuyên thệ...

Ngày hè chói chang, trên thành lầu đứng đầy người, Thiên Hiểu mặc long bào đen có thêu rồng đỏ đứng ở chính giữa, đứng bên cạnh hắn là Tĩnh Nam vương và cữu thần đã đón hắn ngày đó...

Có thể là do long bào quá mức trang nghiêm, có thể là tình cảnh hôm nay quá mức trọng đại, Dục Dao nhìn thấy khí thế vương giả trong truyền thuyết trên người Thiên Hiểu, hoặc có thể nói là khí chất con người có từ lúc sinh ra, dầu cho thời gian có thay đổi thì khí chất ấy vẫn còn in đậm mãi. Nàng đứng ở phía xa xa nhìn hắn, Thiên Hiểu như vậy khiến nàng cảm thấy xa lạ vô cùng, cũng cảm thấy được, tương lai sau này ắt hẳn sẽ là một Hoàng đế tốt...

Dưới thành lầu, vạn người chăm chú, một người đưa cho Thiên Hiểu tấm thánh chỉ được cuộn tròn, Thiên Hiểu đưa tay ra tiếp nhận, nhưng hắn cầm trên tay rồi vẫn không mở ra đọc. Cứ như vậy thật lâu nên người bên cạnh cảm thấy kỳ quái, có người mạo phạm quay đầu nhìn hắn, nhìn thấy vị Thái tử của họ đang sờ mắt hôn nhìn một nữ tử đang đứng trong đám đông dưới thành lầu...

“Dục Dao!” Hắn gọi to, lập tức ném thánh chỉ trong tay, cũng mặc kệ mình đang mặc y phục trang nghiêm trên người, bước chân nhảy xuống thành lầu đi tìm nữ tử nọ...

Người bên cạnh hắn liền hốt hoảng, mọi người không màng lễ tiết vươn tay kéo hắn lại, nhưng Thái tử này lại cởi vội chiếc áo long bào mà mọi người đang túm lấy, nhảy xuống thành lầu không chút do dự, mọi người đều kinh hãi, chỉ nhìn thấy Thái tử rơi xuống có một người nhảy vút lên cao, bay vọt về phía trước ôm Thái tử đáp an toàn xuống mặt đất...

“Dục Dao!” Trong tích tắc mắt Thiên Hiểu đã đỏ hoe, “Bọn họ nói, nàng đã bán ta, nàng không cần ta nữa phải không?”

Dục Dao gật đầu, “Vâng.”

Sắc mặt Thiên Hiểu trắng bệch, túm chặt lấy ống tay áo của nàng, kìm nén hơn nửa buổi mới run rẩy thốt lên “Nàng đừng không cần ta nữa, tất cả ta sẽ nghe theo lời nàng.”

Dục Dao bỗng nhiên nở nụ cười: “Thiên Hiểu, vì sao ngươi thích ta, ta đối với ngươi đâu có tốt.” Thiên Hiểu không biết trả lời như thế nào, Dục Dao liền thay hắn trả lời: “Chỉ vì ở trong địa lao quá cô độc, ta lại là người đầu tiên mà ngươi gặp được, cho nên ngươi như người ngốc nghếch bỏ nhà đến, thật lòng ngươi cũng không phải thích ta.”

“Thích.” Thiên Hiểu sốt ruột muốn giải thích, nhưng giải thích không rõ ràng lắm: “Ta thật sự thích nàng, ta luôn muốn nhìn thấy nàng, luôn thích gặp nàng, cho nên ta thật sự rất thích nàng, chỉ một mình nàng mà thôi.”

“Thiên Hiểu, thiên hạ này có rất nhiều thứ đáng giá để cho ngươi thích.” Dục Dao nói: “Hôm nay ta sẽ giúp ngươi quét dọn chiếc lá chướng mắt, được hay không?”

Đáy lòng Thiên Hiểu bỗng dấy lên một nỗi hoảng sợ, hắn muốn vòng tay ôm chặt Dục Dao, nhưng Dục Dao lại vươn người nhảy chồm lên, thi triển khinh công đáp lên tường đá của thành lâu, mọi người trên tường thành không ngờ nàng lại bất chợt tập kích như vậy nên đâm ra hoảng loạn, Dục Dao rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang sắc lạnh lóe sáng, chĩa thẳng mũi kiếm vào Tĩnh Nam vương đang đứng giữa vòng vây...

Sát khí trong mắt nàng bùng bùng, chiêu kiếm trí mạng, chỉ công không thủ, phá vỡ vòng vây các thị vệ đang bảo vệ Tĩnh Nam vương, một mũi

đâm thẳng cắm phập sâu vào vị trí tim mà Dục Dao rất đỗi quen thuộc. Tĩnh Nam vương bật ngửa về phía sau, máu tươi trào ra khỏi miệng, Dục Dao biết, nhất định người này không sống nổi...

Cùng lúc đó, miệng nàng cũng phun ra máu, nàng bị một thanh kiếm của thị vệ đâm vào ngực, hấn dùng lực đẩy nàng từ trên tường thành ngã xuống mặt đất...

Bầu trời dần dần cách xa vời vợi, Dục Dao đột nhiên nhớ tới ngày đó Thiên Hiểu nói ánh trăng thật gần. Khi đó nàng không cảm nhận được điều này, nhưng bây giờ dường như nàng hiểu rất rõ, một tắc bước lên cao, một tắc hạ xuống thấp, khoảng cách giữa trời và đất khi gần khi xa...

“Bùm”, thế giới trở nên tĩnh lặng...

Đôi mắt đỏ như máu nhìn sắc mặt ngập tràn bi thương sợ hãi của Thiên Hiểu. “Dục Dao... Dục Dao.” Nàng nhìn thấy môi hấn mấp máy, như đang khàn giọng gọi tên nàng, chỉ tiếc nàng không thể nghe được gì nữa, cũng không có cách nào trả lời, máu từ khóe miệng không ngừng trào ra, vẻ mặt Thiên Hiểu tựa như đứa trẻ bị lạc đường vừa hoảng sợ vừa bất lực...

Nàng muốn giơ tay lên xoa đầu hấn, để cho hấn đừng thương tâm, nhưng nàng đã hoàn toàn bất lực...

Hấn rất đau khổ, Dục Dao biết, nhưng rồi đau khổ ấy cũng sẽ qua đi...

Sau này hấn sẽ có nhiều thời gian để ngắm hoa mùa Xuân, mưa mùa Hạ, lá rụng mùa Thu, và tuyết rơi mùa Đông, hấn sẽ cưới được phi tử xinh đẹp, cuộc sống sẽ có thêm nhiều màu sắc, hấn nên có một cuộc sống tốt hơn, mà không phải chỉ nhìn nàng, bị chiếc lá là nàng che mắt...

Thiên Hiểu đối với nàng rất tốt, nàng không biết báo đáp hấn như thế nào, như vậy... Cũng coi như nàng hồi đáp cho hấn một chút...

Trước khi nhắm mắt, đột nhiên Dục Dao nghĩ, nàng nên khiến cho Thiên Hiểu vui vẻ nhiều hơn, không nên khiến cho hấn khi ở bên nàng ngốc nghếch sợ hãi như vậy...

Thật ra thì, nàng cũng rất thích hấn...

= = Hết = =

PHU ĐÀO HUYỆT

Chương 1

“Ê! Người mau làm nhanh lên, sao lâu như vậy mà chưa mở được nắp quan tài nữa hả!” Hai kẻ cầm cuốc hung hăng đập mấy cái tên nam tử đang gắng sức đẩy nắp quan tài, “Hừ, thật là, càng ngày càng vô dụng mà!”

Nam tử mặc bộ y màu xám bị đập trúng nhưng biểu tình vẫn chất phác như cũ, hắn mò mẫm khe hở quan tài nói: “Nơi này có cơ quan, phải tìm được đã!”

“Vậy người còn không mau tìm! Vô dụng!” Một tên nổi cáu lại đập nam tử thêm hai cuốc. Nam tử lặng lẽ đi vòng quanh quan tài một vòng, bỗng nhiên tay chạm vào một vật gì đó có hình thù kỳ quái dưới đáy quan tài, hắn khẽ vận vật đó một chút, chợt nghe “Ken két” một tiếng, một gổ từ bốn góc

quan tài thì nhau đổ xuống, nam tử dùng một tay, dốc hết sức toàn thân đẩy nắp quan tài đã bị bật ra một nửa, nắp quan tài cơ hồ nặng mấy trăm cân kia bị hất đẩy ra khỏi hoàn toàn, rơi xuống mặt đất vang ầm ầm.

Bụi bặm tung tóe, nam tử đứng bên cạnh quan tài lẳng lặng quan sát nữ tử bên trong ấy, bộ quần áo gấm hoa đã mục nát, biến thành một mảnh đen và thối nồng bao bọc người nàng, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất là da thịt nữ tử này không bị thối rữa chút nào hết, dung mạo tươi tắn tương tự như người còn sống, không có chút nào giống như người đã chết rồi.

Ánh đuốc đỏ thẫm chập chờn quỉ dị, đôi hàng mi của nữ tử đang ngủ miên man ấy khẽ lay động, hai mắt từ từ mở ra, ánh mắt nàng ngơ ngác mờ mịt, sau một hồi ngờ ngàng, nàng đảo mắt nhìn về phía nam tử đang đứng bên cạnh quan tài...

“Ồ, kẻ đào mộ hả?”

Nam tử vẫn lẳng lặng nhìn nàng, thật thà trả lời: “Ừm, xác chết vùng đây, hả?” (*Nguyên văn gốc, Trá thi: Xác chết vùng đây*)

Hai người đứng phía sau nam tử kinh hoảng, lấy hết can đảm hỏi: “Tổng Thập Lục, ngươi đang nói chuyện với ai đấy?”

Thập Lục ngốc nghếch hỏi: “Bọn họ hỏi, ngươi, là ai?”

“Ta?” Nữ tử ngồi dậy, vạt áo mục trên vai rơi xuống, lộ ra thân thể trắng ngần, nàng mặc một cái yếm đỏ bên trong, nửa che nửa hở trông như đang quỵên rũ dục dõ, chỉ là, khoảnh khắc này thật đẹp nhưng đâu nam tử nào dám can đảm ngắm nhìn: “Ta gọi là Trúc Ninh, là công chúa Đại Tấn. Bây giờ... Ất là thành cương thi rồi.”

“Trá... Xác chết vùng đây a!”

“Có quỷ kìa!” Hai người kia ném đuốc, bỏ trốn khỏi mộ thất, văng lại tiếng gào khóc om sòm.

Thấy hai kẻ kia đi rồi, Thập Lục cúi xuống nhặt một cây đuốc trên mặt đất lên, cũng xoay người đi ra ngoài, nhưng hắn còn chưa bước được bước nào thì ống tay áo đã bị níu chặt bởi một bàn tay của ai đó, Trúc Ninh mở to đôi mắt đen lóng lánh, nhìn hắn: “Đừng đi, ta muốn ăn ngươi.” Nói xong nàng há miệng cắn cổ tay của Thập Lục, nhưng không ngờ trên cổ tay của Thập Lục có đeo một vòng sắt đen, khiến răng nanh Trúc Ninh bị đau, nàng không cam lòng nên kéo ống tay áo hắn lên, vỗ vỗ cánh tay rắn chắc của hắn, bực bội cúi đầu cắn “Ui da!”

Răng nanh cắm sâu vào da thịt Thập Lục, Trúc Ninh còn chưa kịp hút máu hắn thì đột nhiên giống như bị sắc, vệt vàng rút răng nanh ra, vỗ vỗ ngực, rồi lại đột nhiên phun ra một bãi chất lỏng sền sệt màu đen. Nàng không dám tin che miệng mình lại, giơ tay chỉ Thập Lục: “Sao ngươi khó ăn như vậy hả?”

Thập Lục nhìn cánh tay đang ứa máu của mình, thản nhiên đáp: “Bởi vì, có độc, mà.”

Thập Lục từ nhỏ đã bị bán cho bọn đào mộ trộm, luôn phải làm những việc nguy hiểm nhất, bị bọn chúng coi như một công cụ, dò mò, mở quan tài, không biết đã nhiễm bao nhiêu khí độc từ những mộ thất, chẳng biết từ khi nào mà hắn đã trở thành một độc nhân...

Hắn và cương thi, không biết ai thật sự giống người thường hơn...

Thập Lục xoay người muốn rời khỏi, không ngờ lại bị Trúc Ninh túm chặt cánh tay, hắn quay đầu nhìn nàng: “Ngươi, không thể, ăn, ta, được.”

“Người đào ra ta, người phải chịu trách nhiệm với ta.” Trúc Ninh nhìn hấn: “Ta muốn uống máu.”

Nhìn nữ tử chỉ mặc mỗi một chiếc yếm đỏ trên người, Thập Lục đột nhiên nhớ tới có một lần mình đi ngang qua chợ, nhìn thấy cảnh một đứa bé con còn quần trong tã lót đang kê sát vào bầu ngực mẫu thân mình đòi bú sữa...

Chương 2

Thập Lục ra khỏi mộ thất, hai tên trộm mộ kia đã chạy biến mất tăm, Trúc Ninh cũng theo sau hấn nhảy ra ngoài, trên người nàng khoác chiếc áo dơ bẩn của Thập Lục, nàng ngược nhìn ánh trăng trên trời, rồi lại quan sát khắp bốn phía rừng cây yên tĩnh, bất mãn nói: “Ai da, hai món ăn ngon của ta chạy mất tiêu rồi. Đầu to à, đồng bọn của người chẳng thấy đâu hết, người mau đi kiếm cái gì khác để ta hút máu đi.”

“Họ, không phải, đồng bọn.” Sắc mặt Thập Lục bình thản nói: “Họ, là, chủ nhân.”

“Chủ nhân thật vô dụng!” Trúc Ninh vừa nhảy vừa dặn Thập Lục: “Tuy người không thể ăn được, nhưng vừa rồi ta cắn người một cái, đã truyền vào người người một chút pháp thuật, nếu người dám bỏ chạy một mình, ta sẽ niệm thuật pháp, khiến cho cơ thể người nổ tung.”

Đến khi nghe Trúc Ninh nói như vậy, Thập Lục mới nhận ra, thì ra hấn có thể chạy, thì ra... Đã từ lâu hấn không còn muốn bị những tên trộm mộ kia ép buộc làm việc. Thì ra hấn đã thoát khỏi một vực sâu, nhưng hình như, hấn đang lọt vào một vực sâu khác...

Khi Thập Lục mang thỏ hoang quay trở lại, Trúc Ninh đang ôm chặt thân cây dốc hết sức gặm, Thập Lục vừa nhìn thấy liền tò mò hỏi: “Ngươi, đang làm gì, cây này, vậy?”

Trúc Ninh thấy con thỏ hoang trong tay hắn, hớn hờ nhảy lên, cũng chẳng thêm nhổ lông, lập tức cắn vào cổ nó hút máu, mập mờ nói: “Ngứa răng, mài răng.” Thập Lục nhìn răng nanh của nàng, đột nhiên trào dâng cảm xúc muốn tìm một hòn đá mài dao để cho nàng mài răng. Trúc Ninh hút liền một hơi đến khi hai con thỏ khô cạn máu, cảm thấy thỏa mãn ngồi xuống xoa xoa bụng mình. Thập Lục lại đem hai con thỏ ấy xử lý sạch sẽ rồi đặt trên lửa nướng.

Ánh lửa bập bùng ở giữa hai người, Trúc Ninh bỗng nhiên nói: “Ừm, cứ vậy đi.” Thập Lục đang cắn thịt thỏ dở dang, ngơ ngác nhìn Trúc Ninh: “Ngươi với ta cùng nhau đi báo thù.”

“Thù, gì hả?”

Câu hỏi một đằng nhưng Trúc Ninh lại trả lời một nẻo: “Bây giờ cách triều đại nhà Tần năm Nguyên Vũ thứ tám bao nhiêu năm?”

Thập Lục đáp liền: “Ba trăm, hai mươi tám năm, lẻ hai tháng.”

“Hơn ba trăm năm sao.” Trúc Ninh nói, “Trong lòng ta có oán niệm nên chết mà không thối rửa, muốn đầu thai thì phải xóa bỏ oán niệm này. Ta đối với người thời này rất lạ lẫm, cũng không biết đi đâu để tìm kẻ thù, cho nên nếu như ngươi không đi cùng ta, thì ta liền khiến ngươi nổ tung.”

Thập Lục khẽ gật đầu, dù sao thì rời khỏi bọn trộm mộ kia hắn cũng chẳng biết đi đâu. Trúc Ninh đứng dậy, “Ta là cương thi, không thể tiếp xúc với ánh mặt trời, cho nên buổi tối chúng ta hãy đi, ban ngày nghỉ ngơi, giờ

đứng lên đi thôi.” Dù sao đi nữa thì công việc đào mộ của hắn cũng toàn làm vào buổi tối, ban ngày nghỉ ngơi, Thập Lục lại gật gật đầu, một tay cầm thỏ, vừa đi vừa ăn...

Trúc Ninh nhảy ở phía trước một hồi, nhìn thấy Thập Lục bên cạnh bước đi bằng hai chân nhưng lại nhanh hơn nàng, ôm một bụng bất mãn, nàng dẫu môi nói: “Không được, người đi nhanh quá, cõng ta đi.” Dù sao thì hắn cũng là nam tử lưng dài vai rộng mạnh mẽ, Trúc Ninh nhìn cũng chẳng nặng hơn mấy cân, Thập Lục gật gật đầu, thật thà ngồi xồm xuống, để cho cương thi trèo lên lưng hắn, sau đó ôm chặt cổ hắn...

Trúc Ninh nhìn cổ Thập Lục, cứ nuốt nước miếng ừng ực, nhưng nghĩ đến hương vị khó nuốt đến phải nhổ ra kia, Trúc Ninh lại cúi đầu ảo não. Nàng kê đầu mình vào bờ vai của hắn, ngậm quần áo của hắn, bất mãn nghiêng răng ken két, nói: “Ngày mai, người mua miếng lót vai đi, để ta mài răng.”

Thập Lục lại gật gật đầu đồng ý, mặc kệ cương thi mài răng ken két trên bờ vai hắn...

Đè nén một hồi, Trúc Ninh không chịu nổi lại nghiêng răng: “Người đem cho ta khúc xương thỏ đi.”

Thập Lục y theo lời nàng, sau đó lại bất chợt hỏi: “Người, là chó, hay chuột, vậy?”

Trúc Ninh cụng đầu mình vào phía sau cổ hắn: “Người mới là chó với chuột ấy! Chạy đi!”

Chương 3

Làm theo lời Trúc Ninh, ban ngày hai người nghỉ ngơi, tối đến thì lại chạy, Thập Lục còn tranh thủ lúc nghỉ mua miếng gì đó để cho nàng mài răng, tủy như khúc xương, trái bắp, và miếng lót vai cho hắn, hắn thật không ngờ rằng nanh của Trúc Ninh lại lợi hại như vậy, chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, nàng đã mài mòn hai miếng lót vai của hắn. Đến nỗi một người chất phác như Thập Lục, cũng có đôi khi muốn mua đá mài dao cho nàng mài răng, để cho nàng không ồn ào nữa...

Một hôm trời chạng vạng, Thập Lục đi mua gì đó để cho Trúc Ninh gặm cắn, đúng lúc khi về đến khách điểm, bỗng nhiên hắn bị một bàn tay tóm chặt, quay đầu nhìn lại thì thấy hai tên trộm mộ đã bỏ chạy trong mộ thất của Trúc Ninh trước đây. Hắn ngậy ra nhìn bọn họ: “Chuyện, gì?”

“Chuyện gì hả? Ta dùng năm lượng bạc để mua người về làm việc cho bọn ta, cậu nô tài người lại thừa dịp chạy trốn! Theo ta trở về, xem ta có chặt đứt chân người không!”

Thập Lục bị bọn hắn tóm kéo đi hai bước, bất chợt hắn nhớ tới lời Trúc Ninh dặn mình, rằng nàng sẽ nỗ tung hắn. Hắn chững lại, mặc kệ hai tên kia kéo mạnh đến cỡ nào, cũng đứng sừng sững như núi, không hề nhúc nhích, hắn nói: “Không, đi!”

Một nô tài lúc nào cũng chỉ biết vâng mệnh giờ đột nhiên phản kháng, khiến hai tên kia tức giận đùng đùng, một tên rút roi da bên hông ra đánh vào người Thập Lục...

Thập Lục từ nhỏ đã quen bị đánh, chẳng thêm phản kháng, đứng sừng sững, mặc cho trên người hắn bị đánh đến rướm máu.

“Ai cho các người đánh hấn!” Một tiếng quát khê từ trên lầu truyền xuống, Trúc Ninh đẩy mạnh cửa sổ khách điểm trên lầu hai ra, xoay người nhảy phốc xuống mặt đất, lại khép hai chân nhảy đến chắn trước người Thập Lục, giơ tay bắt lấy ngọn roi rồi ném nó đi, tên kia vì quá bất ngờ nên không kịp phòng bị, ngã bùm xuống nền đất, quỳ gối trước mặt Trúc Ninh.

Trúc Ninh tiến đến trước mặt hấn, há miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh trắng phau: “Ta cắn chết ngươi!” Nàng liếm liếm đôi môi, ánh mắt như mèo, tên kia sợ tới mức bật ngã về phía sau, gần như là bò để chuồn ra ngoài: “Yêu quái a! Yêu quái a!” Tên còn lại cũng bị Trúc Ninh hù sợ, dường như nhớ ra là đã gặp nàng ở đâu rồi, sắc mặt thoát xanh rồi trắng, sợ đến nổi lăn ra ngất luôn...

Trúc Ninh quay lại tóm chặt tay Thập Lục, nhảy đi về hướng công thành: “Chúng ta đi, cửa thành sắp đóng rồi.”

“Trúc Ninh, mài răng...” Vừa rồi bị tên kia đánh nên đồ vật trong tay hấn đều bị rơi xuống đất, Trúc Ninh lại không cho hấn thời gian để nhặt nhanh lại những thứ ấy, nắm tay hấn kéo đi, dường như là tức giận, dường như là trốn tránh ai đó. Thập Lục ngoái đầu nhìn lại, thấy một đạo sĩ mặc áo xanh từ trong bước ra, đang xem xét tên nằm hôn mê bất tỉnh, rồi dõi mắt nhìn theo bọn họ, xúc cảm trên mặt nhìn không rõ điều gì...

Ra khỏi cửa thành, đi tới rừng cây ở ngoại ô, Trúc Ninh mới buông tay Thập Lục ra, lúc này mặt trời đã khuất dạng sau đỉnh núi, chỉ còn lại ánh hoàng hôn rắng đỏ.

Trúc Ninh ngồi xồm xuống, che mặt, thật lâu sau mới khe khê thốt lên: “Mặt trời... thật đẹp.”

Thập Lục sững sốt, lúc này mới nhớ ra là cương thi không thể tiếp xúc với mặt trời, đây cũng là lần đầu tiên Trúc Ninh nhìn thấy mặt trời từ sau

khi tỉnh lại. Hấn thất thần nhìn Trúc Ninh, mãi đến khi nàng ngẩng mặt lên, ánh mắt xuyên qua tầng lá cây dày đặc, nàng nhút nhát nhìn những tia sáng cuối cùng của một ngày, da mặt nàng dường như bị tổn thương, nửa đỏ hồng nửa trắng bệch, trông vô cùng dọa người, nàng nói: “Ánh mặt trời vô cùng âm áp, thật muốn nhìn thêm một lần nữa.”

Nhìn thấy thần sắc Trúc Ninh, Thập Lục xưa nay luôn ngốc nghếch tựa như bị một con gù đó cắn mạnh một cái, con tim hấn có cảm xúc thật kỳ quái...

Chương 4

Đêm đến lại chạy, Trúc Ninh không có gì mài răng lại bắt đầu lải nhải, nàng mắng hấn một trận: “Ngươi to xác như vậy vì sao người ta đánh ngươi mà ngươi không đánh trả lại, mấy tên đáng ghét như vậy cho dù có mười tên ngươi cũng không đánh thua mà.”

Thập Lục đứng sau lưng Trúc Ninh cúi đầu không dám cãi lại, mãi đến khi Trúc Ninh mắng đến mệt người, hấn mới nói: “Từ nhỏ, ta đã như vậy rồi, ta không biết, có thể, phản kháng lại.” Hấn đã bị cha mẹ bán đi từ lúc còn rất nhỏ, cuộc sống của hấn ngoại trừ bị lợi dụng thì chỉ có bị đánh, không ai dạy hấn phản kháng như thế nào, cũng không ai bảo rằng hấn có thể phản kháng lại...

Trúc Ninh sau khi nghe xong thì im lặng, nàng buông tiếng thở dài nói: “Trước kia, Hoàng huynh ta trong một dịp đi săn đã đem về một con hổ con, bởi vì quá nhỏ nên đã ném nó cho một con chó mẹ nuôi dưỡng, hổ con rất sợ chó mẹ kia, khi nó trưởng thành, rõ ràng nó có thể cắn chết con chó mẹ ấy, nhưng nó vẫn sợ.” Trúc Ninh lấy tay xoa đầu Thập Lục, “Thật ra

người không cần sợ họ, người quả thật rất lợi hại, chỉ vì người không vượt qua được tâm ma trong lòng mình mà thôi.”

Thập Lục lặng im, Trúc Ninh lại nói tiếp: “Người xem, bây giờ không ai có thể cản trở người được nữa.”

Thập Lục vẫn vững vàng bước đi không ngừng, hắn nói: “Người, có thể, nổ tung ta.”

Trúc Ninh ngẩn ra rồi bỗng nhiên cong khóe môi cười: “Người tin thật sao, đó là gạt người, đâu có thuật pháp nào như vậy đâu.” Thập Lục khẽ gạt đầu, lặng im không nói lời nào, Trúc Ninh hỏi: “Vậy người có bỏ đi không?”

“Đi, đâu?”

“Mau chóng thoát khỏi ta. Ta là cương thi, phải hút máu người.”

“Ta, có độc.” Thập Lục đáp ngắn gọn, “Còn nữa, ta mà đi, người, sẽ không có ai, để mài răng.” Thập Lục cũng không biết nếu bây giờ hắn rời khỏi Trúc Ninh thì hắn sẽ đi đâu nữa, xưa nay hắn vẫn luôn đi theo người khác để sống...

Trúc Ninh ôm thật chặt cổ Thập Lục, nói: “Người là người còn sống sờ sờ, lại ngu ngốc hơn cả cương thi ta. Về sau người nói chuyện có thể nói liền mạch không?” Răng nanh Trúc Ninh lại bắt đầu ngứa, Thập Lục đưa tay ra sau, kê cái vòng sắt trên cổ tay mình vào miệng Trúc Ninh, ý bảo nàng hãy dùng nó mài răng, hắn nói: “Ta, sẽ cố gắng, nói liền mạch.”

Trúc Ninh không chút khách khí, cắn lên đó...

Đường đêm nhàm chán, Thập Lục nhìn chiếc vòng tay bằng sắt đen trên cổ tay mình bị cắn càng lúc càng méo mó, Trúc Ninh bắt đầu nói chuyện dông dài, dần dần kể đến những việc xưa kia của nàng khi còn là công chúa Đại Tấn, kể chuyện Hoàng cung, còn kể về phò mã của nàng nữa, tuy nhiên, hai người chưa chính thức thành thân. Nhưng Trúc Ninh nói, lúc bấy giờ nàng vô cùng thích phò mã kia...

“Cuối cùng, ta lại chết trên tay hấn.” Khi Trúc Ninh nói câu này, sắc mặt nàng chẳng hề thay đổi, nhưng khi Thập Lục quay đầu lại nhìn nàng, hấn lại cảm thấy được ắt hấn Trúc Ninh vô cùng đau khổ. Thập Lục lại quay đầu, đá bay hòn đá dưới chân mình, không kìm nổi tò mò: “Vì sao, người chết?”

Trúc Ninh lắc lắc đầu, nàng không muốn nói tiếp, liền chuyển đổi đề tài: “Thập Lục à, người đã từng trải qua việc gì vui vẻ? Kể cho ta nghe một chút đi.”

“Chuyện vui, à?” Thập Lục ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Gặp, được người.”

Trúc Ninh nghe Thập Lục thản nhiên nói vậy, lại không biết vì sao má nàng nóng bừng như là bị phỏng, nàng đập mạnh vào đầu Thập Lục “Người học được hoa ngôn xảo ngữ ở đâu vậy hả!”

Thập Lục bị đánh đau, lại thật thà nói: “Ta, nói, thật mà.”

Trúc Ninh cúi đầu cắn vào vai hấn, rồi lơ đãng nhìn cổ hấn, vừa bị bản năng kích động, vừa nhớ lại mùi máu tanh nồng, hai cảm xúc này lúc trào lên lúc hạ xuống, Trúc Ninh thè lưỡi liếm cổ Thập Lục. Bước chân vững chắc của Thập Lục bất chợt dừng lại, sững sốt hỏi: “Làm, gì vậy?”

Thập Lục không rõ cảm xúc trong lòng mình khi Trúc Ninh liếm cổ hắn là gì nữa, chỉ cảm thấy thân thể có chút khô nóng, hần lắc lắc đầu: “Giống... Bò Cạp, cắn.”

Trúc Ninh lại dùng đầu đập vào sau ót hắn: “Người mới giống Bò Cạp, mau chạy đi.”

Chương 5

Trúc Ninh không biết đi đâu để tìm người từng là Phò mã của mình, hai người xuôi xuống phương Nam chẳng có mục đích gì, Giang Nam vào tháng ba gió nhẹ thổi, lúc mặt trời lặn Thập Lục cùng Trúc Ninh thu dọn hành lý ra khỏi khách điểm, chuẩn bị rời khỏi thành, chợt nhìn thấy một phụ nữ có thai té ngã trên đất, mà lúc này trên đường cái vắng tanh quanh quẽ, lại không có ai đến đỡ nàng ta dậy, Trúc Ninh vỗ vai Thập Lục: “Ai da, người mau đến đỡ người ta dậy đi.”

Thập Lục làm theo lời nàng, đỡ người phụ nữ có thai kia dậy, phụ nhân vừa mới nói một câu cảm tạ Thập Lục, chợt nghe được tiếng hét từ nơi xa truyền đến: “Nương tử, nương tử!” Một nam tử áo xanh vội vàng thu cây dù giấy bước nhanh đến, “Đa tạ công tử, đa tạ công tử.” Hắn nhìn thấy túi đồ trên lưng Thập Lục liền hỏi: “Công tử không tìm được chỗ trọ sao, sắc trời cũng tối rồi, hay là hãy ở nhà tại hạ một đêm.” Hắn nhìn khách điểm bên cạnh, khách sáo nói...

Thập Lục cũng đang muốn cự tuyệt, chợt thanh âm ngọt ngào của nữ tử từ phía sau truyền tới: “Được lắm.”

Trúc Ninh nhảy đến bên cạnh Thập Lục, nhìn nam tử kia cười tíu mắt: “Tốt quá, vừa hay chúng ta không tìm được chỗ trọ, đa tạ tiên sinh đã đón tiếp.”

Biểu tình nam tử kia cứng đờ, nhưng lời đã nói ra, cũng không biết nói thêm gì nữa, hắn diu phụ nhân bên cạnh, cười nói: “Nếu hai vị không chê bai, thì hãy đi theo chúng tôi.”

Chờ hai người kia đi trước dẫn đường, Thập Lục khó hiểu nhìn Trúc Ninh: “Đêm nay không đi nữa sao?”

Trúc Ninh nhìn chăm chăm bóng lưng nam tử phía trước, “Đi sao, tìm được người rồi, giờ thì ta chỉ vội đi đầu thai thôi à.”

Thân hình Thập Lục cứng đờ, tìm được? Thì ra đó chính là Phò mã mà nàng muốn trả thù, nàng đã vô cùng thích Phò mã ấy, bây giờ vẫn còn nhớ đến nam nhân ấy. Dường như trong mắt nàng ngoài nam nhân ấy thì không còn gì nữa, đầu ngón tay Thập Lục bỗng dưng co lại, hắn đột nhiên có một xung động, muốn vịn đầu nàng lại, chỉ cho nàng nhìn thấy mỗi mình hắn mà thôi...

Theo hai người kia vào trong một tiểu viện, trong viện có ba phòng, hai vợ chồng kia ở một phòng, một là phòng bếp, một phòng trống, Trúc Ninh và Thập Lục ở phòng trống đó...

Đêm khuya là thời gian người bình thường nghỉ ngơi sau một ngày làm việc, nhưng Trúc Ninh và Thập Lục hoàn toàn khác biệt, hai người mở to mắt nhìn nhau, Thập Lục hỏi: “Ngươi, muốn làm gì, trả thù, hả?”

Trúc Ninh trầm mặc thật lâu: “Ta không biết nữa... nhưng chắc chắn ta không thể để cho hắn thoải mái được, trước kia rõ ràng ta thích hắn như thế, hắn lại... hắn lại...” Trúc Ninh cắn môi, răng nanh đâm xuống khiến môi

nàng bị rách đến rướm máu, đột nhiên nàng thỉnh linh nói: “Chắc chắn, ta sẽ bắt hấn uống máu ta, khiến hấn biến thành cương thi! Như vậy, sau này ta và hấn sẽ ở chung với nhau, sau đó hành hạ hấn!”

Thập Lục đứng bên cạnh nàng xiết chặt nắm tay, hấn cặp mắt, cố gắng gạt bỏ cảm xúc mỗi lúc một kì quái trong lòng.

“Bây giờ ta đi đây.” Trúc Ninh quyết tâm đứng dậy đi, khi vừa mới xoay người định nhảy ra ngoài, cổ tay nàng bỗng dưng bị một người xiết chặt, Trúc Ninh quay đầu nhìn lại, thấy Thập Lục đang ngò cúi đầu, giọng nói buồn bã: “Đừng đi, được không?”

Đây là lần đầu tiên Thập Lục không cho Trúc Ninh làm chuyện nàng muốn, trước đây hấn luôn luôn chiều theo ý nàng, Trúc Ninh sững sờ nhìn hấn: “Vì sao? Còn có phương pháp trả thù nào khác nữa sao?”

Thập Lục lắc đầu, “Đừng, trả thù, được không?” Không biết từ lúc nào, Thập Lục không muốn nghe nàng kể những chuyện trước đây nữa, không biết từ lúc nào hấn không thích nàng nhắc đến hai chữ trả thù nữa, ngày qua ngày, hấn hy vọng nàng có thể quên đi chuyện cũ, hấn muốn nàng vui vẻ cùng hấn bầu bạn, hấn cõng nàng trên lưng, nàng an tâm gặm miếng lót vai hấn là được...

Chương 6

Trúc Ninh nhíu mày: “Ta chỉ còn lại một hơi thở sống vật vờ cho đến bây giờ, biến thành một con quái vật như thế này đây, nếu không trả thù, cuối cùng ta tỉnh lại để làm gì hả?”

Nắm tay Thập Lục xiết chặt hơn, thần sắc có chút bất lực: “Ta, vẫn, cho là...”

Trúc Ninh gỡ từng ngón tay Thập Lục ra, “Còn chân chừ nữa thì trời sẽ sáng, không thể chậm trễ, đợi ta cắn Phò mã thành cương thi rồi ngươi có thể tự do, không cần lãng phí cuộc sống cùng ta nữa.”

Sắc mặt Thập Lục trắng bệch, nắm chặt cổ tay Trúc Ninh, hấn vốn rất mạnh, bây giờ lại dùng lực, cho dù Trúc Ninh là cương thi cũng không làm được gì, chỉ nghe Thập Lục ngang ngạnh nói: “Ta, không đi, ta mua đồ, cho ngươi, mài răng.”

Trúc Ninh hơi tức giận, gắt gỏng nói: “Không cần ngươi mua, ta cắn Phò mã là được.”

Trúc Ninh giận dữ đập đầu hấn: “Ngươi phát bệnh thần kinh hả!” Thập Lục bị đánh đau vào đầu cũng không nói lời nào, chỉ túm chặt cổ tay Trúc Ninh, không chịu buông ra, để mặc cho Trúc Ninh đánh mình đến mệt lả, cuối cùng nàng bất đắc dĩ hỏi hấn: “Rốt cuộc là ngươi muốn gì hả?”

“Ngươi, không cần ta, ta không biết, đi chỗ nào hết.” Thập Lục lúc này mới ngược mặt nhìn thẳng vào ánh mắt Trúc Ninh, trong ánh mắt hấn chứa đầy sự bất lực khiến cho lòng Trúc Ninh không hiểu sao lại mềm nhũn, bỗng nhiên nàng cảm thấy vô cùng áy náy như vừa phạm phải một lỗi lầm gì đó, nàng gờ tay muốn vuốt ve an ủi hấn vài câu, rõ ràng Thập Lục cản trở chuyện của nàng, sao bây giờ nàng lại phải xin lỗi hấn chứ...

Nàng thở dài một tiếng, chợt nghe tiếng gõ cửa “Cộc cộc”, nam chủ nhân đứng ngoài cửa sốt ruột hỏi: “Xin hỏi hai vị đã xảy ra chuyện gì sao?”

Khi nghe thấy âm thanh này, đáy lòng Thập Lục vô cùng hoảng sợ, hấn dùng sức kéo Trúc Ninh vào lòng mình ôm chặt, hai cánh tay cứng như sắt

xiết chặt nàng trong lòng, nói vọng ra ngoài: “Không có việc gì đâu, người đi đi.”

Hắn nói một hơi rành mạch khiến Trúc Ninh kinh ngạc ngẩng đầu liếc hắn một cái, lại nghe bên ngoài cửa tiếng bước chân rời đi, Trúc Ninh hốt hoảng la to: “Đứng lại, quay lại cho ta!” Giọng điệu y hệt như lúc còn là công chúa trước đây.

Thập Lục cũng hoảng hốt theo, hắn càng xiết chặt nàng hơn...

Cửa bị đẩy ra, nam chủ nhân giờ đèn lồng rơi vào phòng, thấy Thập Lục trừng mắt dữ tợn với hắn, nữ tử đang trong lòng nam tử này cũng dữ tợn trừng mắt với hắn, hắn gãi gãi đầu, không biết mình đắc tội với hai người này khi nào nữa: “Hai vị đây là?”

“Tướng công, có chuyện gì vậy?” Nữ chủ nhân nàng cũng bị thức giấc lúc nửa đêm, nàng ta khoác xiêm y đứng trước cửa.

Dường như Trúc Ninh bị điều gì kích động mạnh, thân thể uốn cong quần quai, nàng như con cá chạch thoát khỏi sự giam giữ của Thập Lục, hai chân khép lại, nhảy tới hai bước, hướng thẳng tắp về phía phụ nhân mà đánh, nam chủ nhân kinh hoảng tột cùng, vội kéo thể tử mình vào lòng rồi chạy vào trong viện, tránh khỏi sự tập kích bất ngờ của Trúc Ninh, hắn giận dữ quát: “Người muốn làm gì?” Phụ nhân cũng vô cùng hoảng hốt, vội vàng hỏi: “Cô nương bị gì vậy?”

Thập Lục cũng vội vàng đuổi theo, hắn định tiến lên giữ chặt Trúc Ninh, lúc này đôi người Trúc Ninh đỏ như máu, né tránh Thập Lục, không ngừng gắng sức đánh về phía phụ nhân, miệng hô to: “Phò mã! Người đền mạng cho ta!”

Thập Lục cả kinh, trượt chân lão đảo suýt ngã nhào xuống đất...

Thần sắc hai vợ chồng kia còn hơn cả kinh ngạc: “Phò... Phò mã?”

Chương 7

Trúc Ninh chỉ vào mặt phụ nhân quát lớn: “Đừng tưởng rằng kiếp này người đầu thai là nữ thì ta không nhận ra người được! Gương mặt kia, nốt ruồi bên tai kia, còn có cái bớt bên cạnh mũi ta đều nhớ rõ ràng. Người chính là Phò mã đã đính hôn cùng Trúc Ninh ta ở triều đại nhà Tấn ba trăm năm trước đây.”

Thập Lục há to miệng ngo ngác nhìn phụ nhân, thì ra... Phò mã là một người khác hoàn toàn, không như hấn nghĩ...

Hai vợ chồng họ đưa mắt nhìn nhau, sững sờ nhìn Trúc Ninh: “Cô nương, cô đang nói gì vậy?”

Trúc Ninh vừa khóc thút thít vừa kể từng câu từng chữ rõ ràng: “Khi ta còn sống, thân thể lúc nhỏ mang rất nhiều bệnh, năm mười bảy tuổi ấy, ta bệnh đến không xuống giường nổi, là người! Là tại người! Khi ta ngất đi người liền ôm ta khóc rống lên, khiến ta còn sống sờ sờ lại bị ngạt thở nên mới chết luôn. Người chính là hung thủ đã giết chết ta, uổng phí năm đó ta thích người như vậy! Ta thích người nhiều như vậy, người lại... người lại...”

Thập Lục hóa đá: “Chết ngạt?” Chết phác như hấn cũng không nén nổi dờ khóc dờ cười, hèn gì nàng nói với hấn nàng chỉ còn lại một hơi thở để sống đến giờ...

Hai vợ chồng kia nghe vậy, nghi hoặc hỏi: “Khi còn sống?”

Trúc Ninh im lặng một hồi, xiết chặt nắm tay, sắc mặt tựa như phấn nộ xen lẫn bi thương: “Càng quá đáng hơn, sau khi ta mất không lâu, người cư nhiên lại thành hôn với người khác.”

Thập Lục ngăn ra, hẳn vốn biết Trúc Ninh có oán niệm, nhưng giờ hẳn mới biết thì ra Trúc Ninh oán hận chuyện này...

Trúc Ninh cùng Phò mã từ nhỏ đã được định hôn. Nàng vẫn thường theo sau Phò mã, luôn miệng gọi: “Tiêu Nhiên ca ca, Tiêu Nhiên ca ca.” Nhưng thân thể nàng không tốt, khi mười bảy tuổi bệnh rất nặng, ngất trên giường, tất cả mọi người đều cho rằng nàng đã chết, nhưng thật ra khi ấy nàng vẫn còn hơi thở, Phò mã không kìm nổi đau lòng, ôm chặt Trúc Ninh gào khóc, vốn dĩ Trúc Ninh vẫn còn chút hơi thở, nhưng vì bị ôm chặt trong lòng ngực to rộng của nam tử mà không thở được nữa nên mới chết đi...

Sau khi nàng được chôn cất, vì không cam lòng nên hồn phách nàng vẫn lẩn quẩn bên cạnh Tiêu Nhiên, nàng cho rằng Tiêu Nhiên đã lỡ tay hại chết nàng, nhưng trong lòng vẫn còn yêu nàng nhiều lắm. Nhưng không ngờ đầu xuân năm sau, vị Phò mã thanh mai trúc mã của nàng lại cưới vợ khác...

“Người là người bạc tình, hôm nay ta nhất định phải khiến người hối hận!” Nàng vươn người nhảy tới, lại bị Thập Lục ôm chặt từ phía sau, Trúc Ninh giận dữ quát: “Buông ta ra! Ta muốn biến hẳn thành cương thi! Vì sao hẳn có thể đầu thai chuyển thế, đời đời kiếp kiếp sống hạnh phúc như vậy được! Vì sao ta phải biến thành cái dạng này! Ta không cam lòng!”

Thập Lục trầm mặc, trong tiểu viện chỉ nghe mỗi tiếng Trúc Ninh vừa khóc vừa gào to: “Vì sao hẳn có thể dễ dàng quên ta, mà ta thì vẫn nhớ hẳn. Hẳn dựa vào đâu mà có được hạnh phúc dễ dàng như thế!” Nàng vùng vẫy một hồi, nhận ra Thập Lục quả thật rất mạnh, nàng không thể chống lại hẳn,

Trúc Ninh cúi đầu, thanh âm trầm thấp lại “Ta chỉ là... không muốn bị hấn quên đi.”

Giống như ngày nào đó khi nghe được Trúc Ninh nói: “Mặt trời, thật đẹp.” Hô hấp Thập Lục cũng nặng nề như khi ấy, không nén nổi đau lòng.

“Cô... Cô nương.” Phụ nhân líu ríu nói: “Tuy tôi không phải là Tiêu Nhiên ca ca mà cô nói, nhưng mà, nếu sau này ta chết đi, ta hy vọng tương công ta có thể tìm một nữ nhân tốt khác để bầu bạn cùng chàng. Bởi vì, tưởng nhớ người chết là một việc đau khổ đến dường nào, ta không muốn chàng phải đau khổ vì ta, ta muốn chàng quên hết tất cả, sống vui vẻ những ngày còn lại, vậy đó. Nhưng mà... Ta cũng rất sợ chàng sẽ quên ta.”

Nàng quay đầu lại nhìn nam tử kia, hai người cùng mỉm cười, Trúc Ninh cúi đầu, lặng im không biết nói gì...

Thật lâu sau, nàng kéo ống tay áo Thập Lục nói: “Chúng ta đi thôi.”

Chương 8

Sau khi rời khỏi tiểu viện của hai vợ chồng kia, Trúc Ninh gục đầu trên vai Thập Lục, không mài răng nữa...

Thập Lục cũng nàng đi một hồi, bỗng nhiên nói: “Thật ra, người cũng có thể tìm kiếm hạnh phúc. Không ai có thể ngăn cản người, chỉ cần người vượt qua được tâm ma trong lòng mình mà thôi.” Trúc Ninh đã từng nói như vậy với hắn, lời nói này như vết đao khắc sâu vào tim hắn không thể xóa nhòa được. Thập Lục không biết an ủi người khác, chỉ có thể nói những lời như kinh văn này, giống như tín đồ của đạo gì đó để an ủi nàng...

Hắn cảm nhận được, Trúc Ninh và hắn đôi khi thật quá giống nhau, hoặc có thể nói là, khi con người đối mặt với những đau khổ thì trong lòng lại dấy lên nỗi bất lực và sợ hãi. Nhưng mà, khi con người trải qua đau khổ thì sẽ trở nên kiên cường hơn thêm...

“Thập Lục.” Trúc Ninh đột nhiên cọ cọ vào ót Thập Lục, “Hôm nay thật cảm ơn người.” Thật may mắn là có hắn ngăn nàng lại, Trúc Ninh lại im lặng, rồi nghẹn ngào nói tiếp, “Ta không báo thù nữa, sau này ta biết đi đâu đây, biết tìm kiếm hạnh phúc ở chỗ nào đây!”

“Ta sẽ cho nàng.” Hắn vừa thốt ra, Trúc Ninh liền sững sờ, hắn cũng ngây ngốc. Hắn suy nghĩ thật lâu rồi lại nói tiếp: “Ta sẽ cho nàng, mài răng...”

Nhắc tới mài răng, Trúc Ninh lại vỗ vỗ vai Thập Lục, ý bảo hắn đặt mình xuống, sau đó lấy túi tiền ra, đau khổ nói: “Sau này, đồ mài răng cũng không mua được nữa rồi.” Nàng giơ lên mấy tấm giấy vàng bạc giống như tiền thật mà nàng đã lấy ra từ trong mộ thất...

Thập Lục lại thật thà nói: “Ta sẽ đi đào mộ để mua cho nàng.”

Trúc Ninh ngẩng đầu nhìn Thập Lục, thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc thật thà, trái tim nàng mềm nhũn, nàng giơ hai tay ôm chầm lấy Thập Lục: “Thật may là người đã đào ra ta.”

Mặt Thập Lục đỏ lên, trái tim trong lồng ngực hắn dường như sắp nhảy ra ngoài, hắn chưa từng có cảm giác như vậy, hai tay ôm chặt Trúc Ninh, không biết có nên bế nàng lên đi hay không...

Trời sáng rất nhanh, Thập Lục cõng Trúc Ninh đi đến khách điểm mà hôm qua bọn họ bỏ đi, Trúc Ninh làm ầm ĩ cả một đêm nên cũng mệt nhoài,

gục đầu trên vai Thập Lục, găm miếng lót vai hấn ngã thiếp đi. Thập Lục đưa tiền cọc cho tiểu nhị xong, khi đang tính bước lên lầu bỗng nhiên hấn trông thấy một đôi giày xanh có hình vòng tròn Thái Cực đang dừng trên bậc thang, hấn vừa ngược đầu lên nhìn, một đạo sĩ áo lam đang đứng trên đấy, im lặng nhìn hấn.

Trúc Ninh “Ừm” một tiếng trên lưng Thập Lục, lại chép miệng: “Ừm... ta muốn uống máu...” Thập Lục cứng đờ, nuốt nước miếng, lưng chảy mồ hôi lạnh rùng rùng...

Đạo sĩ bình thần tiêu sái bước xuống, khi lướt qua Thập Lục, lão nói khẽ: “Người và yêu khác biệt, nàng ta không nên ở trong này.”

Tiếng bước chân xa dần, Thập Lục thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên không còn nghe được thanh âm mài răng của Trúc Ninh nữa, hấn vừa quay đầu nhìn lại, liền lập tức kinh hãi khi nhìn thấy trên lưng mình là một khúc gỗ, còn Trúc Ninh thì bị đạo sĩ áo lam kia đang kéo lê lết trên đường...

Mặt trời dần dần lên cao, vượt qua bức tường thành cao vợi vợi ở phía Đông, ánh mặt trời từ từ lan tỏa khắp mọi nơi, Trúc Ninh bị đạo sĩ kéo lê trên mặt đất, không biết vì sao lại chẳng hề vùng vẫy, vẫn há miệng chép chép, giống như đang ngủ rất ngon...

Thập Lục sợ tới như gan mật trong người hấn vỡ tan tành hết cả, hấn vội vàng đuổi theo, gào to: “Trả lại cho ta! Trả nàng lại cho ta!”

Nhưng kỳ quái là cho dù hấn gắng hết sức để đuổi theo, bóng lưng đạo sĩ áo lam kia trước sau vẫn cách hấn ba bước, hấn không thể với tay tới Trúc Ninh để kéo nàng lại được...

Ánh nắng ban mai chiếu rọi trên người Trúc Ninh, da nàng như sứ trắng dưới ánh mặt trời, đôi bờ mi khẽ khàng chớp. Nàng chậm rãi mở mắt ra,

ánh sáng mặt trời như rạng rỡ trong đôi mắt đen sâu thẳm của nàng, khiến lòng hắn không khỏi rung động. Bước chân Thập Lục bất giác chững lại, thấy nàng lại nheo mắt, khe khẽ thì thào: “Tiết xuân tháng ba, thật đẹp.”

Hắn biết, thật ra Trúc Ninh rất thích ánh mặt trời. Hắn cũng biết, biết rõ ràng là nàng rất muốn được đi đầu thai, nhưng mà...

Nhưng mà, nàng đi rồi hắn làm sao đây?

Kết thúc

Đạo sĩ áo lam tụng niệm pháp chú, Thập Lục không biết lấy đâu ra dũng khí, nhặt một cục gạch ném vào ông ta, dường như cục gạch ấy đã phá vỡ thứ gì đó, không khí khẽ biến đổi, Thập Lục bỏ nhào về phía trước, một tay xiết chặt Trúc Ninh vào lòng, một tay che ánh mặt trời cho nàng. Ở trong lòng ngực Thập Lục, mặt Trúc Ninh từ từ biến sang đỏ, tản ra khói trắng như bị bốc cháy. May mắn chỉ là ánh nắng sớm mai, không bức nôi tính mạng của nàng.

Thập Lục ôm chặt Trúc Ninh, toan cất bước chạy. Đạo sĩ áo lam túm lấy tay hắn: “Ở chung với cương thi, sớm muộn gì ngươi cũng thiệt mạng.”

“Ta cam tâm tình nguyện!” Thập Lục cậy vào sức mạnh của mình, đẩy đạo sĩ bật ngửa ra sau, hắn vội vàng chạy như điên, vừa hay vào lúc cửa thành mới mở, hắn lao ra khỏi cửa thành, mang Trúc Ninh vào một rừng cây, tay không đào hố, sau đó chôn nàng vào đấy, chỉ chừa lại đầu nàng mà thôi.

Được chôn trong bùn đất, thương tổn trên mặt Trúc Ninh từ từ khép lại, Thập Lục ngồi bên cạnh canh chừng nàng, nhìn thấy nàng không bị nguy hiểm gì mới yên tâm, nhưng nhớ đến vừa rồi khi bị đạo sĩ áo lam kia kéo đi

mà nàng chẳng hề giã dũa, ngay cả lời tạm biệt cũng chẳng thềm nói với hấn, thiếu chút nữa nàng đã...

Trúc Ninh mở mắt ra, nhìn Thập Lục: “Ồ, ta còn chưa đi đâu thai sao?”

Thập Lục quay đầu chỗ khác, không để ý đến nàng...

“Thập Lục?”

Thập Lục giận dỗi nhìn về phía xa xa...

Trúc Ninh cũng biết là hấn giận điều gì, nàng nói: “Thực xin lỗi, ta không biết ngươi sẽ tức giận đến thế này... Lần sau ta sẽ không như vậy nữa đâu.”

Nàng nhún nhường nhưng Thập Lục chẳng thềm để ý, hấn quay đầu liếc nhìn nàng, cả giận nói: “Nàng dám bước ra nắng một lần nữa xem! Ta mặc kệ nàng, không thềm ngăn cản nữa!” Nói xong hấn lại hầm hừ liếc Trúc Ninh thêm vài cái, lại càu nhàu tiếp: “Lần sau hả? Không có lần sau đâu!”

Trúc Ninh chớp mắt nhìn hấn: “Thập Lục, ta phát hiện ra, ngươi bây giờ nói chuyện thật rành mạch, biểu tình cũng phong phú hơn trước đây một chút.” Nghe Trúc Ninh khen, Thập Lục ngẩn ngơ, tức giận tan biến hết lúc nào chẳng hay, hấn gãi đầu, khẽ ngượng ngừng đỏ mặt. Trúc Ninh hơi híp mắt, “Ta nói nè, có phải ngươi thích ta không hả?”

Về mặt Thập Lục mờ mịt trong chốc lát, khi Trúc Ninh nhìn hấn muốn cười, Thập Lục bỗng nhiên nói: “Ta không biết có phải là thích hay không, nhưng mà, nàng là do ta đào ra, nàng là của ta, không ai có thể mang nàng đi, nàng cũng đừng hòng bỏ đi được.”

Trúc Ninh bị sự thô lỗ bất thành hình ấy khiến cho ngây người, nhìn thấy Thập Lục từ từ kê sát mặt hấn vào mặt mình, sau đó cắn lên môi nàng một cái, nói mập mờ: “Sau này, nàng cũng phải cho ta mài răng.”

= = Hết = =

TỬ CẨM

Mộc Cẩm

Không biết lần thứ mấy trong giấc mộng đêm khuya, luôn có một giọng nói thì thầm sát bên tai hấn “Sur phụ”, “Sur phụ” tiếng gọi ấy khiến trái tim hấn tan chảy, nhưng rồi bỗng chốc lại đau đớn xót xa...

Năm trăm năm trôi qua trong tĩnh mịch, trên Thanh Trúc phong chỉ còn lại một gốc cây đào sắp chết khô, cùng một cây huyền cầm bị gãy, hấn ngày ngày bế quan, dốc lòng tu luyện thuật pháp, quyết tâm không bao giờ để mình bị thương nghiêm trọng như vậy thêm lần nào nữa, nhưng mà hấn cũng không biết vì sao mình lại gắng gượng đến cùng như thế này. Hấn

ngiht, hấn muốn che chở và chờ đợi người đó, nhưng có lẽ nàng sẽ chẳng bao giờ trở lại...

Đốt đèn ngồi bên bàn học, hấn nâng bút muốn phác họa một chút hình ảnh, nhưng lại cảm thấy chẳng thể vẽ được gì, đành đặt bút xuống, lặng lẽ bước ra khỏi phòng, nhìn gốc hoa đào và cây huyền cầm bị gãy suy nghĩ miên man...

Hấn đứng như vậy hết một ngày một đêm mà không hề hay biết...

“Ái chà, phong thái quả thật thanh thoát phi phàm.” Một nam tử tay cầm quạt quân tử thành linh xuất hiện trên Thanh Trúc phong, cất tiếng khen ngợi, khiến Mộc Cầm xoay người nhìn lại. Người này tràn trề hứng thú quan sát Mộc Cầm “Với tu vi của ngài vốn dĩ đã thành tiên, vì sao lại còn ở Hạ giới?”

Mộc Cầm nghi hoặc hỏi “Ngài là?”

“Tiểu thần Ngao Tín, đi ngang qua nơi này, cảm giác được ở Hạ giới có một luồng khí tức rất đối trong lành, liền tò mò vào đây xem, không ngờ có duyên được gặp ngài.”

Mộc Cầm gật đầu chào hấn, “Thần quân có bằng lòng vào nhà ngồi một chút không?”

Ngao Tín lại quan sát toàn thân Mộc Cầm một lần nữa, “Ta không hiểu vì sao ngài vẫn còn là một người phàm, thì ra là do không có độ kiếp phi thăng. Với tu vi của ngài việc phi thăng thành tiên rất dễ dàng, chẳng lẽ do kiếp số an bài hay sao?”

Mộc Cầm cười cười, khẽ lắc đầu...

“Ngài và ta có duyên gặp mặt, tiểu thần thuận tiện chỉ điếm cho ngài một phen.” Ngao Tín bấm tay tính toán, bỗng nhiên nở nụ cười, “Kiếp số này thật lạ, chỉ cần phá hủy cây huyền cầm kia thì liền sẽ được độ kiếp.” Ngao Tín nói xong, còn thì thầm lắm bấm thêm một câu: “Cho tới bây giờ, ta chưa từng thấy qua kiếp số nào đơn giản như vậy.”

Mộc Cẩm vẫn lắc đầu y như cũ, Ngao Tín khó hiểu nhìn hần...

Mộc Cẩm nói: “Kiếp số này không độ cũng chẳng sao.”

“Hi!” Ngao Tín cười, “Đây là lần đầu tiên ta thấy người như ngài vậy. Vì một thanh huyền cầm bỏ đi sự phi thăng. Với bộ dáng của ngài bây giờ, nếu không độ kiếp, thì cùng lắm chỉ sống thêm được hai mươi năm nữa mà thôi.”

Mộc Cẩm nhìn cây huyền cầm, bất giác ngây ngô nói như một đứa trẻ: “Thà rằng hủy ngàn năm tu vi, thà rằng không phi thăng thành tiên, nhưng quyết chẳng hủy cầm.”

Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Mộc Cẩm, Ngao Tín khẽ ngẩn ra, nhất thời hần ta không hiểu được người này không muốn hủy cầm hay không muốn cắt đứt tình cảm đây.

“Ý tốt của thần quân, Mộc Cẩm xin để trong lòng, chỉ là... Nếu ngài muốn ở lại nơi này, Mộc Cẩm chỉ có thể đãi ngài chén trà xanh, nếu ngài muốn đi, thứ lỗi cho Mộc Cẩm không thể tiễn xa được.”

Ngao Tín tức giận, phẩy tay áo bỏ đi, “Không biết đúng sai!”

Không biết đúng sai... Có thể là vậy, bởi vì bọn họ không biết điều gì là đúng, điều gì là sai đối với hần...

Tử Cầm

“Nghịch đồ!”

Roi tán hồn quất lên lưng ta, đau tựa hồn phiêu phách tán. Trong lúc mơ hồ đó, ta nghe được tiếng chuông giáo giận dữ quất mắg “Một roi này đánh ngươi không tuân thủ môn quy, tâm nhiễm xăng bậy.”

Trong đầu ta hiện lên hình ảnh nam tử áo trắng dung mạo thoát tục, người thích nhất là ngồi dưới gốc cây đào trên Thanh Trúc phong, nghe ta đàn ngân nga làn điệu dân ca. Mỗi lần nghe xong người liền bật cười, có chút bất lực, nói cho ta biết “Cầm nhi, lại đàn sai âm điệu nữa rồi.”

Lại một tiếng roi xé rách không khí vang lên, trong Vô Cực điện bao la vọng khắp tiếng vang...

“Một roi này đánh ngươi đại nghịch bất đạo, phát sinh tình ý xăng bậy đối với sư phụ mình.”

Đau đớn khiến đầu ngón tay ta bất giác cuốn cong, nhưng ánh mắt ta lại quật cường chống lại ánh mắt giận dữ của chuông giáo, ta khẽ nhếch môi: “Sư phụ... thì sao, tình ý xăng bậy thì sao, Tử Cầm chẳng để ý, chỉ có điều... Chỉ là chàng là Mộc Cầm, cùng chuông giáo người... Cùng các người đâu có quan hệ gì?”

Các trưởng lão Tiên môn trên đài thọ hình nghe xong lời ta đều tức giận, vẻ mặt xanh mét, chỉ có Kỳ Linh cô cô là đỏ hoe mắt, dùng khẩu hình bảo ta đừng nói nữa, đừng nói nữa...

Ngay cả nàng ấy cũng nghĩ ta sai sao, Tiên môn đều bảo ta đã sai, tội ác tày trời, mà ta sai ở chỗ nào đây?

Nếu là sai... thì chỉ có thể là duyên sai.

“Đồ vô liêm sỉ! Đến bây giờ cũng không biết hối cải!”, roi tán hồn lại quất mạnh vào lưng ta, ta cắn chặt răng, đè nén không để bật thốt ra tiếng kêu rên. Chương giáo lại quát to: “Có nhận sai không?”

“Không... sai.”

“Được lắm! Được lắm! Mộc Cẩm dạy dỗ đồ đệ tốt lắm!” Chương giáo giận quá hóa cười, “Người xúi giục đồng môn vào Tử Cốc trộm linh dược, khiến đồng môn trọng thương. Biết sai chưa?”

Ta trầm mặc...

Sư phụ bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, sinh mệnh chỉ trong sớm chiều. Chỉ có linh dược trong Tử Cốc mới có thể cứu được người, nhưng mà những người vào đó chưa có ai sống sót trở ra. Với tính cách của sư phụ, người nhất định không để ai phải hy sinh vì mình, ta chỉ còn cách nhân lúc người hôn mê thì mạo hiểm tiến vào. Nhưng mà không ngờ rằng Phù Sương tử tử cũng theo ta vào đây...

Kết quả là ta lấy được linh dược, sư phụ được cứu. Sư tử vì bảo hộ ta rời cốc nên bị trọng thương. Ta chỉ còn cách cầu xin các trưởng lão cứu giúp. Sau đó chuyện đột nhập vào cốc trộm linh dược bị bại lộ, chuyện ta thăm thích sư phụ cũng bại lộ theo...

Bởi vì linh dược trong Tử Cốc có thể giải được vạn độc nhưng chỉ có tác dụng đối với người mình thương...

Một trưởng lão dưới đài nói: “Nghiệt đồ cứng đầu như vậy, nhất định không thể giữ lại ở Tiên môn, thỉnh chương giáo giúp Mộc Cẩm tôn giả thanh lý môn hộ!”

“Thỉnh chương giáo thanh lý môn hộ!” Mọi người dưới đài nhao nhao phụ họa...

Chương giáo nhìn ta, trong đôi mắt bỗng lóe lên sát khí. Đáy lòng ta chợt trào dâng lạnh lẽo, thanh lý môn hộ, thanh lý môn hộ rồi thì ta không còn là đồ đệ của sư phụ nữa...

“Chương giáo!” Kỳ Linh cô cô đứng dậy, mắt đỏ hoe, “Cầm nhi... Tử Cẩm tốt hay xấu vẫn là đồ đệ của Mộc Cẩm tôn giả, sao không chờ đến khi tôn giả tỉnh lại sẽ tự mình xử lý?”

“Không thể!”, một trưởng lão khác đứng dậy bảo “Tôn giả nhân từ, chỉ sợ đến lúc đấy lại thả nó ra. Nếu sự việc truyền ra ngoài, mọi người đều biết được chuyện này, chỉ e sẽ tổn hại đến thể diện tiên môn ta đó!”

Kỳ Linh cô cô tức giận trừng mắt với vị trưởng lão kia, rồi chợt phẩy tay áo bỏ đi...

Trong Vô Cực điện nhất thời tĩnh lặng, một lúc lâu sau, chương giáo trầm giọng nói: “Nghiệt đồ Tử Cẩm, vi phạm luân thường... Không biết hối cải, phạt năm mươi roi, trục xuất tiên môn.”

Năm mươi roi đủ để ta hồn phiêu phách tán, nhưng điều làm cho ta sợ hãi là bốn chữ sau cùng...

Ta nói: “Tử Cẩm là đồ đệ của sư phụ, sư phụ không đuổi ta, thì ta vẫn mãi mãi là đồ đệ của người.”

Một trưởng lão dưới đài cười lạnh: “Hừ! Tiên môn không thu nạp yêu quái, nếu không phải tôn giả nhân từ, trước đây sẽ không cho đưa nửa yêu nửa tiên như ngươi nhập môn.”

Lời nói chứa đầy khinh miệt, nhưng ông ta cũng chẳng nói sai, nguyên thân của ta là một cây huyền cầm cổ, thân cầm lại chứa đầy linh khí, có một tiên nhân muốn đem ta luyện thành hình người, nhưng lại không biết linh lực của huyền cầm không đủ để ta hóa người, tiên nhân này đành phải mượn khí tức của yêu quái hòa vào chung, cuối cùng mới hóa ra ta...

Nửa yêu nửa tiên, không có đồng loại cũng chẳng có người thân, vị tiên nhân mà ta biết duy nhất ấy cũng đã đi về cõi tiên từ lâu lắm rồi...

Ta ngây ngô mờ mịt như vậy không biết trải qua bao nhiêu năm, mãi đến khi gặp được sư phụ, dưới ánh trăng lung linh bàng bạc trên mặt biển mêh mông, người lướt trắng mà đến, tựa như thần minh trong truyền thuyết, cứu ta thoát chết từ tay hải yêu. Ta ôm cánh tay người mãi không chịu buông, người nhìn ta dịu dàng cười hỏi: “Không muốn trở về nhà à?”

“Không có nhà.”

“Nếu đã như vậy, ngươi có nguyện theo ta đến Thanh Trúc phong làm đồ đệ của ta, coi Thanh Trúc là nhà hay không?”

Tất cả ký ức trước đây tựa hồ bừng sáng từ giây phút ấy. Người đặt tên cho ta, dạy ta thuật pháp, dạy ta viết chữ, cùng ta trải qua gió sương mưa tuyết trên đỉnh Thanh Trúc mịt mờ tiên khí, dắt tay ta bước trên từng tấc đất của Thanh Trúc phong này...

Trong mắt bọn họ, người là Mộc Cẩm tôn giả cao cao tại thượng, bác ái mà vô tình, nhưng ta biết trái tim người hữu tình, khi thấy ta vui vẻ người dịu dàng cười, thấy ta nghịch ngợm người sẽ tức giận, khi thấy ta bị thương người hết lòng lo lắng...

“Không cần nhiều lời.” Chương giáo phát tay cắt đứt suy nghĩ miên man của ta, “Lập tức hành hình.” Nói xong cầm roi tán hồn trên tay đưa cho chấp pháp trưởng lão.

Tay và chân ta đều bị Âm thạch che mất hết linh lực, một chút phản kháng cũng không có...

Chấp pháp trưởng lão không giống như chương giáo, tất cả các sự trừng phạt đều được ông ta vâng lệnh chấp hành, ông ta có thể quát một người mấy trăm roi mà chẳng hề bị trọng thương, nhưng có khi chỉ một roi đã đoạt mất một nửa linh hồn...

Roi thứ nhất hạ xuống, ta liền biết, Tiên môn muốn ta chết...

Sư phụ... Nếu ta chết đi, người có đau lòng hay không?

Ta tình nguyện không muốn người đau lòng...

Không biết đã trúng qua bao nhiêu roi, ta chỉ cảm giác thân thể mình hoàn toàn không còn cảm giác đau đớn nữa, trước mắt từ từ biến thành một màu đen, chỉ có tâm nghe rõ ràng từng chữ một: “Cầm nhi, Cầm nhi.” Thanh âm vẫn vọng vang, tựa như sẽ vọng vang mãi mãi...

“Dừng tay.” Một tiếng quát chói tai vang lên, ta mơ màng nhận ra được đây là tiếng của Kỳ Linh cô cô...

Không phải cô cô đã đi rồi sao...

Ta ngược mắt nhìn mơ hồ, cửa đá Vô Cực điện đã bị phá vỡ, ánh sáng phản chiếu trên gương mặt cô khiến ta nhìn không rõ, nhưng mà ta lại nhận ra được bóng dáng người bên cạnh nàng ta...

Hốc mắt ta nóng dần, cay xé, đau đớn trỗi dậy từ tận đáy lòng, ta run rẩy líu ríu “Su phụ...”

“Mộc Cẩm không biết chương giáo lại thích vận dụng tư hình như vậy.”

Mọi người đều chưa bao giờ nghe qua thanh âm sắc bén thế này. Âm thạch trên cổ tay ta vỡ vụn, trong chớp mắt, ta rơi vào một vòng tay rất ấm áp quen thuộc...

Ta hoa mắt nên không còn nhìn rõ hình dáng người, chỉ mơ hồ cảm thấy cánh tay đang ôm ta run rẩy, không vững chắc như trước đây người từng ôm ta...

“Cầm nhi, không đau.” Tiếng nói dịu dàng như mỗi khi người đỡ dành ta uống thuốc...

“Về nhà, về... nhà.”

“Được, su phụ mang người trở về Thanh Trúc phong.”

“Đứng lại!” Chương giáo quát to “Mộc Cẩm, ngài cũng biết đồ đệ ngài đối với ngài...”

“Đồ đệ của Mộc Cẩm đối với Mộc Cẩm thế nào, Mộc Cẩm hiểu rõ, không phiền chương giáo quan tâm.”

Ánh mặt trời rạng rỡ bên ngoài Vô Cực điện rơi xuống trên gương mặt vô cảm của ta, ta nghĩ, sắc mặt của các trưởng lão trong điện lúc này ắt hẳn còn cứng hơn cả ta nữa.

Một trận tuyết vừa mới đổ xuống Thanh Trúc phong, khí lạnh thấm vào người ta, ta nghĩ trên Thanh Trúc phong lúc này chắc đâu đâu cũng phủ đầy tuyết trắng, bước chân sư phụ đi ắt sẽ hằn sâu xuống tuyết để lại không ít dấu chân người...

Bây giờ, trước mắt ta là một màu tối đen, bên tai vẳng tiếng vù vù không ngừng, mấy roi của chấp pháp chương lão kia đã khiến hồn phách ta phiêu tán hơn một nửa, roi tán hồn - hồn phiêu phách tán, chết dưới roi này vĩnh viễn không có ngày trọng sinh...

“Sư phụ...” Thanh âm ta từ từ khàn đi, “Thương thế người có tốt hơn chưa?”

Người xiết chặt vòng tay ôm ta, “Tốt lắm, linh dược của Cẩm nhi cực kỳ tốt, lúc Kỳ Linh cô cô người đến ta liền tỉnh dậy.”

“Sư phụ có trách con không?”

Người trầm mặc...

“Người trách con thích người sao?”

Người trầm mặc rất lâu, vì ta không nhìn thấy vẻ mặt người lúc này nên đâm ra hoảng sợ. “Không” Thanh âm chứa đựng sự bất lực và nỗi bi thương vô bờ bến...

Ta cười cười, “Sư phụ, con muốn đánh đàn.”

“Cầm nhi ngoan, hãy dưỡng thương trước đã.”

“Hãy để cho Cầm nhi đánh đàn cho sư phụ nghe lần cuối cùng.”

Ta vạch trần sự thật mà người e sợ không dám nói ra, bước chân người đột nhiên chững lại, ngực phập phồng, rồi cũng rẽ sang hướng khác. Người ôm ta ngồi bên cạnh cây đàn, nhưng tay ta không đủ khí lực để đặt lên dây đàn. Trong lòng không khỏi thở dài, ta gắng gượng mỉm cười, “Trước kia mỗi lần bị thương, sư phụ thường pha trà cho con uống, nước trà người pha tựa như thảo dược có thể giảm đau, hôm nay người pha cho con một lần nữa nhé?”

“... Được.”

Cảm giác hơi ấm không còn, ta dốc sức ngồi thẳng người, nghe thấy tiếng mở cửa, ta nghĩ sư phụ đã vào nhà rồi, cuối cùng thân thể cũng không gắng gượng được nữa nên khuôn mặt từ từ úp lên mặt dây đàn. Dây đàn hôm nay thật căng như muốn cắt đứt mặt của ta.

“Từ hôm nay, người gọi là Tử Cầm có được không?”

Trong lúc mê man, dường như ta nghe được tiếng sư phụ nói với ta vào ngày đầu tiên dẫn ta lên Thanh Trúc phong: “Nếu sau này có bị bắt nạt, bị uất ức, hãy nói với vi sư, vi sư sẽ che chở cho ngươi.”

Cuộc đời này của ta, không biết vì sao mà tồn tại, nhưng may mắn nhất là được người chở che...

Bất chợt thân thể cứng đờ của ta trở nên nhẹ bẫng, ta giơ tay đặt trên dây đàn, những suy nghĩ miên man của ta trôi đi mỗi lúc mỗi xa...

“Sư phụ! Con đánh đàn cho người nghe nha!”

“A...? Đánh cho vi sư nghe một chút xem.”

“Cầm nhi... dùng nhiều sức như vậy, ngón tay có đau không?”

“Không đau!”

“Nhưng mà xem ra dây đàn của ta không chịu nổi người đàn thêm vài lần nữa đâu.”

“Dây đàn còn, Cầm nhi sống, dây đàn đứt...”

Ta mỉm cười, ngón trở khẽ cong...

“Tình tang.” Một âm thanh ngân lên, tựa như chim Đỗ Quyên dúc hết sức đến khàn giọng chảy máu để hét lần cuối cùng trước khi chết.

Dây đàn đứt đoạn, đôi bờ mi ta khẽ khép lại...

Trong mơ hồ, ta nghe được tiếng chén trà vỡ vụn. Sau đó, thế giới trở nên tĩnh mịch...

= = Hết = =

Phỏng vấn Cửu Lộ Phi Hương do PavicoBooks thực hiện

Chào chị Cửu! Em rất thích các tác phẩm mà chị viết, đặc biệt là thể loại huyền huyễn. Em có một chút thắc mắc mong chị có thể giải đáp. Các hình tượng nhân vật nữ chính trong truyện của chị đều rất có cá tính và đáng yêu, vậy chị xây dựng nhân vật nữ chính như thế nào để có thể khiến các nàng đều hấp dẫn như vậy?

Linh cảm đến từ mọi thứ trong cuộc sống, bên cạnh A Cửu có rất nhiều bạn thân đều là những cô gái mạnh mẽ, bởi vậy đã tìm được linh cảm từ lời nói cử chỉ của họ.

Hầu như các nhân vật nữ của Cửu Cửu đều rất mạnh mẽ, cá tính và chủ động trong chuyện tình cảm, liệu Cửu Cửu có giống như vậy không?

Tôi hy vọng mình có thể dũng cảm tiến bước trong tình yêu, nhưng nếu có thể, vẫn nên để con trai theo đuổi tôi thì hơn.

Trong các nhân vật nam chị từng tạo ra, có ai giống với mẫu đàn ông lý tưởng của chị không? Nếu có thì đó là ai?

Có chứ, đương nhiên là có! Thật ra nam chính đều cho tôi cảm giác là người yêu lý tưởng, nhưng tôi thích nhất vẫn là Trường Uyên.

Chị bắt đầu viết truyện từ khi nào? Truyện đầu tiên chị viết tên là gì? Chị còn nhớ nội dung truyện và cảm xúc khi viết nó không?

Năm học lớp 11 thì bắt đầu viết rồi, tác phẩm đầu tiên là Vài lần hôn mộng, lúc viết nó hoàn toàn là nghĩ gì viết nấy, cảm xúc thì cũng không có nhiều mấy, ngoài ra thì có chút tiếc nuối là, tôi thích nhất tính cách lạnh lùng quả đoán mạnh mẽ có trách nhiệm của nam nhân, nhưng trong bộ đầu tiên xây dựng hình tượng nam chính bị thất bại, sau này có cơ hội sẽ viết lại nam chính như vậy.

Trong các truyện đã viết, chị đặc biệt dành tình cảm cho truyện nào, nhân vật nào? Vì sao?

Nhân vật nào tôi cũng thích, nhưng nếu đặc biệt thích thì đó là nữ hán tử Thẩm Ly.

Em rất thích cuốn “Bổn vương ở đây”. Chị có định viết thêm ngoại truyện cho Bổn vương ở đây không ạ? Chị có định viết hệ liệt cho cuốn “Bổn vương ở đây” không? (Em rất mong đấy ạ ^^)

Tôi không định viết nữa, vì muốn để câu chuyện kết thúc ở thời điểm tôi thích nhất.

Em thích chị từ bộ Tam Sinh, em thích tính cách của Tam Sinh cực kỳ luôn ấy, và em đã đọc n lần tác phẩm ấy của chị rồi. Em luôn có một thắc mắc là có phải Mạch Khê đã ấn tượng và yêu Tam Sinh ngay từ cái đập đầu chảy máu đầm đìa ấy không ạ. Và trong kiếp thứ 2, sau khi chính tay đâm chết Tam Sinh thì Mạch Khê nhớ lại về Tam Sinh phải không ạ, vì trong truyện có chi tiết là sau này Mạch Khê ngồi bên một ngôi mộ vô danh và cắm trên đó cái kiếm đã đâm Tam Sinh.

Để tôi từ từ trả lời nhé, lúc Tam Sinh khấu đầu với Mạch Khê... thì làm sao Mạch Khê có thể yêu cô ấy được! Thấy một nữ nhân khấu đầu với mình, phản ứng của người bình thường chắc sẽ là “Hả! Bị điên sao!” Nhưng theo tính cách nhân vật suy đoán thì cùng lắm Mạch Khê sẽ cảm thấy hiếu kì và thú vị thôi, chứ có yêu đương gì đâu, chắc sẽ hoàn toàn không nghĩ đến. Đến kiếp thứ hai, chắc Mạch Khê cũng có thấy hơi quen thuộc, nhưng không đến mức nhớ lại, hắn sẽ từ từ nhận ra rằng mình thích nữ nhân này, nhưng mình lại chính tay giết chết nàng đi, bởi vậy khó tránh thất hồn lạc phách.

Chị có định sang thăm Việt Nam không? Chị nghĩ sao khi biết ở Việt Nam có một cộng đồng hâm mộ chị, ngày ngóng đêm mong các tác phẩm mới nhất của chị?

Cái gì? Ở Việt Nam còn có cộng đồng này nữa sao? Tôi nhất định sẽ cố gắng đào hồ lấp hồ! Tôi có dự tính đi Việt Nam một chuyến, nhưng hiện giờ

chưa xác định hành trình, vì nửa đầu năm này sẽ bận lắm, sau đó nếu có thời gian thì sẽ đi.

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.dtv-ebook.com>